

АЛЕКСАНДРА МАРИНИНА ИГРА НА ЧУЖД ТЕРЕН

Част 2 от „Анастасия Каменская“

Превод от руски: Здравка Петрова, 2001

chitanka.info

КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Много ми е приятно, че книгите ми се превеждат в България и моите любими герои вече ще говорят и на български език. Искрено се надявам, че за вас ще бъде интересно да прочетете не само как и защо се извършват престъпления в Русия, но и за това как живеят сега хората в нашата страна, за какво мислят, мечтаят, на какво се надяват и от какво се страхуват. Моите романи са за любовта, за ревността, за омразата, за отмъщението, за дружбата и предателството, за честта и безчестието, т.е. за това, което е близко и разбираемо за всеки човек, независимо в коя страна живее и на какъв език говори. Надявам се, че прочитът на моите книги ще ви достави поне малко удоволствие. И предварително ви благодаря, че ще ги прочетете. Желая ви успехи, щастие и благополучие!

С уважение и любов: Александра Маринина

ЕДИН МЕСЕЦ ПРЕДИ ДЕН ПЪРВИ

Пристъпът неумолимо приближаваше, Юрий Фьодорович почувства симптомите му още снощи, но се надяваше на целебната сила на съня. Сънят обаче не помогна. На другия ден Юрий Фьодорович неведнъж се улавяше в мисълта да насочи всеки разговор с учениците към темата „бащи и деца“, а по-точно — „майка и син“. Следващият стадий настъпи следобед, когато всяко споменаване на родители и особено на майки будеше у него физически осезаемо болезнено раздразнение, тъй че Марцев едва се сдържаше да не прекъсне събеседника си, да не го нагруби, да не му кресне. И ето че сега, към края на работния ден, проумя, че не може да избегне пристъпа, че Юрочка се е „събудил“ и всеки момент ще закрещи колкото му глас държи.

Марцев вдигна телефонната слушалка.

— Галина Григориевна, защо не отложим разговора за утре? Нещо не съм добре, искам да се прибера да полегна.

— Разбира се, Юрий Фьодорович — на драго сърце се съгласи учителката по математика. — Щом ние не можахме да се справим с Кузмин шест години, един ден не е от значение. Желая ви бързо оздравяване.

— Благодаря.

Да, Кузмин беше проблем. Всички учители се оплакваха от него. Отличник по всички предмети, Вадик Кузмин никога не даваше повод да го изключат заради лош успех. Но във всичко останало — от поведението в час до грубите изстъпления вкъщи — той беше абсолютен гадняр, но между другото никога не престъпваше чертата, отвъд която автоматично следваха следствие и съд. Обидата и клеветата, както е известно, са прояви от частен характер и за тях се завеждат дела след жалба от потърпевшия. Но къде се е видяло учители да се съдят със седмокласник? Пък и законът предвижда подвеждане под отговорност за тези престъпления само на лица от осемнайсетгодишна възраст нагоре. „Утре — помисли си Марцев и

нервно закопча шлифера си, — всички проблеми ще ги решаваме утре. Най-важното днес е Юрочка. Да го нахраня, да му сменя пелените, да го сложа в креватчето, да го приспя. Само да не стане някоя беля!“

Юрий Фьодорович Марцев беше болен отдавна и неизлечимо. Наистина това си го знаеше само той. Е, може би още двама-трима, но тяхното мнение не интересуваше Марцев. За всички той беше уважаваният завуч на английското училище, преподавателят по английска и американска литература. За жена си Юрий Фьодорович беше съвсем приличен съпруг, за дъщеря си — „педагогически правилен“, макар и малко старомоден баща. А за майка си беше Юрочка, Юрасик, Юшка, любимото и докарано до отчаяние от тази неистова любов единствено синче.

Марцев отиде в гарсоньерата, която бе наел тайно от семейството си на съвсем приемлива цена: беше мъничка, отдавна неремонтирана, почти без мебели, а и се намираще в края на Града. Понякога Юрий Фьодорович водеше тук жени, но жилището бе предназначено най-вече за лечението му, което напоследък му бе необходимо все по-често.

Влезе в антрето и бързо се съблече. Ръцете му трепереха толкова силно, че не можа дори да окачи шлифера на закачалката и в раздражението си го захвърли на един стол. Юрочка настойчиво напираше навън, преизпълваше го омраза към майка му и непоколебимо желание да я убие начаса. „Сега, сега, миличко — мърмореше Юрий Фьодорович, — сега ще се успокоиш, почакай една минутка, добре, още секундичка“

Той се движеше почти автоматично, докато вадеше от скривалището касетата, поставяше я в гнездото на видеото и местеше фотьойла по-близо до телевизора.

Още при първите познати кадри сякаш му поолекна, но Марцев забеляза, че музиката, която по-рано му бе действала безотказно, сега му повлия по-слабо. Той дори се уплаши, че лекарството е изгубило силата си, но след няколко минути нещата тръгнаха, както винаги. На екрана се появи красивото лице на майка му, каквото беше преди трийсет и пет години, когато Марцев беше само на осем. Майка му сновеше из стаята, подреждаше чашите, наливаше чай, после протегна ръка и взе бележника на Юрочка. Марцев не виждаше себе си на екрана, но знаеше, че седи на масата срещу майка си и с ужас чака тя

да отвори страницата с дългото, написано с червено мастило послание от учителката. Ето, майка му го чете, веждите ѝ се свиват, устните презрително се изкривяват, лицето ѝ става ледено. На масата между чайника и кутията за хляб има голям кухненски нож. „Мразя я! Страх ме е от нея и я мразя! Сега ще я убия!“ Юрочка се изтръгна, Марцев вече не го възпираше и гледаше като омагьосан как това малко чудовище удовлетворява страстта си. Детето се умилква на майка си, моли я да му прости и обещава „вече да не прави така“. Лицето на майката се смекчава, тя е готова да прости на ненагледната си рожба и не забелязва ножа, скрит зад гърба му.

На цял екран — красивата дълга шия, блесналото острие на ножа и кръв. Много кръв. Страшно много. Край. Настъпва катарзисът. Марцев отчетливо си спомняше усещането от топлата кръв, рукнала като порой по ръката му. Това усещане се връщаше всеки път, когато той гледаше филма, и окончателно убеждаваше Юрочка, че най-сетне е направил ТОВА. След което малолетният убиец се свиваше на уютно клъбце и кротко заспиваше до следващия път.

Изнемощял, Марцев се отпусна във фотьойла. Този път май се справи. Ала чувството за освобождаване днес беше различно от преди. Юрочка, изглежда, не заспа, както обикновено, а само задряма. Марцев си помисли, че периодите между пристъпите са започнали да се скъсяват. По-рано Юрочка се събуждаше веднъж на две-три години, после — веднъж годишно, а от предишния до сегашния пристъп бяха минали само четири месеца. Болестта прогресираше, Марцев разбираше това. Какво пък, реши той, трябва ми ново лекарство. При което знаеше какво трябва да бъде то. Още утре щеше да се заеме с това.

ДНИ ПЪРВИ И ВТОРИ

„Аз съм морален изрод, лишен от нормални човешки чувства“ — обречено си мислеше Настя Каменская, докато добросъвестно извървяваше по бягащата пътечка предписаните от лекаря километри. За пръв път в живота си се бе озовала в санаториум и бе решила да укрепи здравето си „от А до Я“, още повече че условията в „Долината“ бяха повече от разкошни.

Разбира се, тя никога не би попаднала в този престижен санаториум, ако бе организирала отпуската си самостоятелно. В най-добрия случай като на служителка в Московското управление на вътрешните работи щяха да ѝ предложат карта за ведомствената станция без басейн и с периодично спиране на топлата вода.

Понеже беше равнодушна към природата, Настя прекарваше отпуските си вкъщи, в Москва, и правеше преводи от английски или френски. Това ѝ позволяваше, от една страна, да позакрепи материалното си положение, а, от друга — да поддържа езиковите си знания. Тази година по график отпуската ѝ беше през август, но началникът на отдела — Виктор Алексеевич Гордеев, обичливо прекръстен от подчинените си на Колобок^[1], помоли Настя да направи размяна с един служител, чиято съпруга бе починала скоропостижно.

— Нали знаеш, Анастасия, отпуската му трябва, когато дъщеря му е във ваканция. А за тебе няма значение през август ли ще е или през октомври, и без това си стоиш в Москва. Я слушай, искаш ли да те уредя в един хубав санаториум?

— Искам — неочаквано за самата себе си каза Настя. Здравните ѝ проблеми бяха цял букет, но тя никога не се бе занимавала сериозно с тях.

Тъстът на Гордеев, професор Воронцов, управляваше голям кардиологичен център и с негова помощ Виктор Алексеевич изпрати Настя в „Долината“. Наистина беше много хубав санаториум, навремето подведомствен на Четвърто управление на Министерството на здравеопазването и по абсолютно неясни причини — недокоснат от

немарата в епохата на реформите. Цената на картата обаче беше такава, че Настя се оказа притисната от нови проблеми. Дупката в бюджета ѝ можеше да се запълни, ако се захванеше с някой превод и поработеше здравата през отпуската. Но за тази работа трябваше да се натовари с речници и с портативната пишеща машина, а освен това да намери възможност да получи самостоятелна стая. Дори при минимум багаж сакът с речниците и машината щеше да тежи толкова, че Настя като нищо щеше да прекара отпуската в хоризонтално положение: след едно лошо падане при поледица тя изобщо не можеше да вдигне нещо тежко, без после да я измъчват болки в гърба.

— Я по-спокойно, Анастасия — намигна ѝ Колобок, когато тя сподели колебанията си с него. — Сега ще звъннем на началника на тамошното управление и ще го помолим да организира всичко тип-топ.

Виктор Алексеевич поразлисти телефонния указател и започна да върти шайбата.

— Сергей Михайлович ли е? Здравсти, тук е Гордеев от Москва. Забрави ли ме вече?

Настя не се надяваше много-много на помощ от местната милиция, понеже разбираше, че подобни молби винаги са обременителни и откъсват хората от работата им.

Тя внимателно наблюдаваше началника и се опитваше по интонацията и израза на лицето му да отгатне репликите на невидимия Сергей Михайлович.

— Идва при вас в „Долината“ да си лекува гърба. Не може да вдига тежко, трябва да ѝ помогнете.

— Ама моля ви се, няма проблеми.

— И освен това, Сергей Михайлович, ако може да ѝ уредите самостоятелна стая. Колегата иска да поработи.

— Нещо служебно ли?

— Не, не, дума да не става, как може без твое знание. Творческа работа.

— Знаем я ние тая творческа работа. Добре, ще измислим нещо. С пиячката как е? Обича ли да лови рибка? Или нещо... лов?

— Сергей Михайлович, става дума за млада жена...

По червенината, мигновено заляла лицето и плешивото теме на Колобок, Настя разбра какви думи чува той в този миг. Ами да, реакцията на събеседника му е естествена, той не иска да хаби усилия

и време — и своите, и на подчинените си, за уреждане на нечия любовница в санаториума. Че каква друга може да е тая жена, за която ходатайства началникът на Московския криминален отдел, разбира се, ако не му е роднина? Каква ще е, ако не любовница на някой от приятелите му, а може би и негова? Тъй де, няма да е служителка. Смешни истории!

— Пак с твоите шегички, Сергей Михайлович — продума с дървен глас Гордеев. — Та значи аз ще ти звънна веднага щом тя си купи билета. Разбрахме се, нали?

Когато Настя купи билета за влака, Виктор Алексеевич още веднъж се обади в Града, не намери своя познат и предаде съобщението чрез дежурните. Настя и за миг не се съмняваше, че никой няма да я посрещне. Така и стана.

Пребледняла от болка, едва тътрейки нозе, стигна до регистратурата на санаториума. Дежурната администраторка беше самата любезност, но когато стана дума за самостоятелна стая, категорично ѝ отказа.

— Самостоятелните стаи са малко, даваме ги само на инвалиди, на ветерани от войната, на афганци. За съжаление с нищо не мога да ви помогна.

— Кажете ми дали и тук не може да се купи карта? — попита Настя, която вече беше готова на всичко, само и само най-сетне да полегне.

— Разбира се. — Администраторката бързо измери Настя с поглед и веднага извърна очи, заби ги в регистрационната книга.

„Ясно“ — помисли си Настя, а на глас каза:

— Продайте ми още една карта, ще взема стая с две легла. Може ли да направим така?

— Разбира се — малко напрегнато, както се стори на Настя, сви рамене администраторката и отвори касата, поставена върху бюрото ѝ.

Настя мълчаливо извади пари и ги сложи върху отворената регистрационна книга.

— Не е нужно да попълвате карта — тихо каза тя. — Само отбележете в книгата да не настаняват никого при мен.

Щом влезе в стаята, тя се просна, облечена, на леглото и беззвучно заплака. Гърбът я болеше непоносимо, останаха ѝ съвсем малко пари. А на всичко отгоре, кой знае защо, чувстваше се унижена.

Администраторката честно си отработи получения подкуп. Беше забелязала болнавата бледност на Настя и само след половин час в стаята дойде лекар. Той моментално видя големия сак, захвърлен наред стаята, зачервените от сълзи очи и обезболяващите хапчета на нощното шкафче.

— Вие акъл имате ли? — укорително забъбри той, докато мереше пулса и разглеждаше синкавите ръце на Настя. — Защо мъкнете такива тежести, като знаете, че сте болна? Кръвоносните ви съдове са отвратителни. Пушите ли?

— Да.

— Отдавна ли? Много ли?

— Отдавна. Много.

— Пиете ли?

— Не. Само вермут, и то рядко.

— Как се казвате?

— Анастасия. Може да ми казвате просто Настя.

— Аз съм Михаил Петрович. Приятно ми е да се запознаем. Та тъй, Настя, хайде да решим какво ще лекуваме на първо място: гърба или кръвоносните съдове?

— Не може ли и двете едновременно?

— Няма как. — Той поклати побеляващата си глава. — За гърба ви трябва кал, масажи, натоварвания, предимно ходене и специална гимнастика в басейна. Всичко това трябва да отнема около пет часа на ден, ако се прави, както е редно. А вие, доколкото разбирам, смятате и да работите? — Той кимна към машината. — За лекуване на съдовете не остава време. Така че избирайте.

— Ще лекуваме гърба — твърдо отговори Настя.

Обслужването в санаториума наистина беше „на ниво“: тук се съобразяваха със състоянието на Каменская и всички необходими процедури, без които лечението не можеше да започне, се правеха в хотелската ѝ стая (кой знае защо, в „Долината“ не беше прието стаите да се наричат „болнични“). Дойде една медицинска сестра и ѝ взе кръв за анализ, после направиха на Настя електрокардиограма. След около два часа, когато резултатите бяха готови, дотърча — весела и засмяна — млада невропатоложка, поахка относно „чудовищно занемарените“ ѝ кръвоносни съдове и ѝ изписа хапчета. След нея дойде възрастен терапевт, а последен, преди вечеря, я посети лекуващият лекар Михаил

Петрович, направи всичките си предписания и подробно инструктира Настя. На излизане каза:

— Днес си почивайте, ще ви донесат вечерята в стаята. Преди лягане ще дойде сестра и ще ви бие обезболяваща инжекция. Ако на сутринта можете да станете, веднага след закуска идете при басейна, инструкторката по гимнастика се казва Катя, кажете ѝ, че съм предписал комплекс упражнения номер четири. Ще ги правите най-малко два часа, ясно? Написал съм всичко в санаторната ви книжка.

И ето че на другия ден, след като се упражнява определеното време в басейна, Настя добросъвестно тръгна да извървява лечебните километри, като се опитваше поне що-годе да подреди мислите си. Чувстваше нужда да си отговори на три въпроса.

Първи въпрос: окончателно ли са се разкъсали отношенията между майка ѝ, Надежда Ростиславовна, и съпруга ѝ, втория баща на Настя? И какво е отношението на самата Настя към това? Вечерта преди Настя да замине за санаториума, майка ѝ се обади от Швеция, където работеше вече две години, поканена от един от големите университети там, и каза, че са ѝ продължили договора за още една година и тя се е съгласила. Изглежда, майка ѝ не тъгуваше особено за мъжа си и дъщеря си. Но и вторият ѝ баща, Леонид Петрович, прие това съобщение с доброжелателно спокойствие, явно вече беше свикнал, че, кажи-речи, няма жена. Младолик, строен, красив, той не си слагаше на сърце „сламеното вдовство“ и Настя знаеше това. Най-много я изумяваше собственото ѝ отношение към ситуацията: майка ѝ още година (най-малко, а може и повече, ако отново ѝ предложат работа) ще бъде далеч от къщи, вторият ѝ баща си живее личния живот, както си знае, а на нея, на Настя, ѝ е безразлично, сякаш така и трябва да бъде, сякаш всичко е нормално. Тя не тъгува за майка си. Вторият ѝ баща се оправя и без съпруга. Семейството се е разпаднало. А тя не изпитва болка от това. Защо? Нима е напълно лишена от роднински чувства? Нима е толкова коравосърдечна?

Втори въпрос: защо самата тя, Настя, не се омъжва? Настя определено знаеше, че не иска да се омъжва. Но защо? Льошка е готов да се ожени за нея при първо поискване, връзката им съществува повече от десет години, но живеят отделно и на нея ѝ е добре така. Защо? Ами че това е противоестественно.

И най-сетне, трети въпрос. Вчера тя даде подкуп. Да, да, нека наричаме нещата с истинските им имена, тя извърши противозаконно наказуемо деяние. И какво? Срамува ли се от това? Ни най-малко. Само дето ѝ е гадно на душата. Тя, Анастасия Каменская, старши пълномощник от Управлението на вътрешните работи, юристка с висше образование, майор от милицията, ни най-малко не се срамува от себе си. Какво ѝ става, за бога?

„Аз съм морален изрод — тъжно си мислеше Настя, мерейки с крачки бягащата пътечка, — аз съм чудовище, нормалните човешки чувства са ми чужди.“

* * *

В Града, където се намиреше санаториумът „Долината“, царяха мир, спокойствие и ред. Частното предприемачество процъфтяваше, цените в магазините бяха умерени, на общия фон на Русия престъпността изглеждаше смешно ниска. Транспортът се движеше по график, пътищата бяха добре поддържани, кметът на Града даваше на населението обещания и ги изпълняваше. А цялата тази благодат беше осигурена от един твърде могъщ човек — Едуард Петрович Денисов.

Едуард Петрович отдавна беше разбрал, че за бизнеса е нужна стабилност — ако не на икономиката, поне на властта. И бе насочил своите усилия, първо, да направи градската администрация устойчива и несменяема, и второ, криминалната структура да стане единна и напълно контролируема.

Денисов умееше да чака. Присмиваше се над онези, които, след като похарчиха рубла, получаваха на следващия ден хиляда процента печалба, защото знаеше, че след два дена ситуацията ще се промени, печалбата ще се изяде и изпие, а нова вече няма да има. Той беше готов да харчи пари, като ги влага в осигуряването на стабилност, без да печели нищо на първо време, защото беше сигурен, че после редовно ще получава своите дивиденди.

Като помагаше на Градските власти да печелят уважение сред гражданите, същевременно Денисов водеше жестока борба срещу престъпните групировки, които се опитваха да си поделят Града на сфери на влияние. От едни се откупваше, с други се договаряше, трети

предаваше на милицията, а някои безпощадно унищожаваше. Докато накрая стана пълновластен господар на Града. След това Едуард Петрович покани на гости в дома си няколко най-умни и чевърсти аферисти, които притежаваха солидни незаконно спечелени капитали.

— Приятели мои — тихо подзе Денисов, топлейки в дланите си чашката коняк, — ако нямате предвид нещо по-добро, предлагам ви да се преместите в Града, който в момента е напълно удобен за разгръщане на бизнес. Позициите на градската администрация са съвсем стабилни и тя ще ни подкрепя изцяло. Населението обича своята власт и каквито и катаклизми да се случат, изборните длъжности ще бъдат заети от същите хора или пък от техни двойници. Съответно пак те ще осигурят подходящи кандидатури и за другите постове. Предупреждавам: предлагам ви да се занимавате само с чисти икономически операции. Никаква мръсотия, никакви престъпления, контрабанда, наркотици, антиквариат. Правоохранителните органи сега са наши. Но ако, не дай боже, се случи нещо, утре тук ще довтасат хора от Министерството на вътрешните работи. Кой знае какво може да изровят. А аз далеч не съм сигурен, че ще имам влияние при назначаването на нови ръководители на милицията, прокуратурата и съда, ако днешните бъдат свалени. Положил съм много усилия, за да формирам стабилна власт в Града и на никого няма да позволя да я постави под заплаха. Във всичко останало имате пълна свобода на действие, но без конкуренция. Защото конкуренцията е борба, а борбата означава силови методи, включително криминални, което, както вече споменах, е недопустимо. Мога да си го позволя само аз, и то в ограничени рамки, пак за ваше добро. С онези, които са готови да приемат поканата ми, трябва да се договорим първо тук, около тази маса. И честно да спазваме спогодбата си.

— М-м-м, а каква ще бъде вашата роля, Едуард Петрович? — попита шишкавият Ахтамзян, като си оправяше очилата. — Избрали ли сте си сфера?

— Не — усмихна се Денисов, отпивайки малки глътки от коняка си. — Аз не участвам в делбата. Осигурявам ви безопасни условия за съществуване, а в замяна на това вие издържате мен и апарата ми.

— А ако никой от нас не се съгласи? — не мирясваше Ахтамзян. — Какво ще правите тогава?

Денисов знаеше, че Ахтамзян иска да разбере коя сфера на дейност в Града обещава най-големи печалби. Засмя се под мустак.

— Нищо. Просто ще поканя други хора. При същите условия.

Оттогава минаха почти три години. Денисов съвсем се отдръпна от предприемаческата си дейност и се зае изключително, както се изразяваше, с поддържане на реда в жизненото пространство. Едно от неговите категорични изисквания към подопечните му беше да участват в благотворителна дейност, на която той гледаше като на ефективно средство за укрепване на любовта на гражданите към бащите на Града. Отначало това не бе посрещнато с ентузиазъм. Ала времето минаваше и бизнесмените се убеждаваха в правотата на командира си.

Най-сложно беше да се защити Градът от нашествията на външни натрапници, които играеха по собствени правила. Успешното развитие на предприемачеството, високите и стабилни доходи правеха Града много привлекателен за различни групировки, както и на вълци единаци. Едни се стремяха да се включат в подялбата на вече изпечената баница, други смятаха да заработят самостоятелно, трети — просто да пооскубят преуспелите предприемачи чрез банален рекет. Денисов имаше собствено разузнаване и контраразузнаване. Разузнаването следеше дали членовете на организацията спазват установените правила. Контраразузнаването се бореше с натрапниците.

Преди няколко месеца Денисов усети, че става нещо нередно. Не би могъл да каже какво точно не му харесва. Просто го подушваше и толкоз. Една сутрин се събуди и си каза: „В Града става нещо.“ Няколко дена анализира усещанията си, не стигна до никакъв извод и повика началниците на разузнаването и на контраразузнаването.

— Нямам никакви сведения, никаква точна информация. Само отделни факти. Някакви странни разговори в средите на градските проститутки, че видите ли, на едни им вървяло повече, отколкото на други. В какво им върви? През последната година на три пъти в Града са идвали малки групи хора със собствени автомобили и след един ден са си заминавали. Кой са те? При кого идват? С каква цел? Не са се свързвали с никого от нашия екип. А щом не са се свързвали, значи сме изтървали нещо, а някой от нашите играе нечестна игра. Има и друго. Моята внучка Вера. Ходих в училището, разговарях с учителите.

Знаете ли какво ми казаха? Че напоследък Вера се учела много по-добре. Чувате ли? По-добре, а не по-зле, както бях очаквал, като се има предвид пубертетната ѝ възраст и факта, че тя явно изобщо не слуша родителите си. Най-много я хвали учителката по руски език и литература. Между другото тя се съгласи с мен, че с момичето става нещо. Каквато и да била темата на съчинението, тя все насочвала разсъжденията си към насладата и цената, която трябва да се плаща за нея. И това на четиринайсет години.

— Наркотици? — вдигна глава niskият пълничък Старков, ръководителят на разузнаването.

— Възможно е. Много е възможно. Може би всички факти, които ви споменах, изобщо не са свързани помежду си. Може би в Града няма никакви наркотици. Но така или иначе аз искам да знам какво става.

Първите сведения се получиха след две седмици. Оказа се, че градските проститутки, на които им „провървяло“, си намерили някаква лека и добре платена работа в чужбина и напуснали Града. Къде — никой не знаеше. Хората с автомобилите идвали в санаториума „Долината“, където наемали за по ден-два двуетажни бунгала, напарвали се в сауната, пиели водка и благополучно си заминавали. Странен обаче беше фактът, че тези хора очевидно пристигали, макар и едновременно, но не и заедно. Били от различни градове и никой от тях не познавал другите. Момчето, което ги обслужвало в сауната, нито веднъж не било чувало те да се обръщат един към друг по име или на „ти“. Колкото до внучката на Денисов — Верочка, тя просто била влюбена. Направо била луда по някакъв студент от педагогическия институт, който отработвал практиката си в тяхното училище и преподавал химия и биология. Източниците на информацията твърдели, че студентът се държал прилично и не престъпвал рамките на морала.

Но това не успокои Денисов. Той се срещна със специалист психолог и потърси съвет от него.

— Възможно ли е съвременен четиринайсетгодишно момиче да смята любовта за грях, който трябва да се изкупва? — попита направо Едуард Петрович, който не обичаше заобикалките.

— Възможно е, разбира се, ако е възпитавано неправилно.

— Какво значи „неправилно“?

Психологът подробно обясни на Денисов какво има предвид. Разбра се, че синът на Едуард Петрович и съпругата му са съвършено нормални хора, възпитавали са дъщеря си правилно и в семейството никога не са ставали ексцеси, които биха могли да причинят такова изкривяване на психиката.

— Мога да ви предложа едно обяснение, ако ми обещаете да не крещите: „Не може да бъде, как смеете!“

— Обещавам.

— Моето обяснение е: нетрадиционен секс, сексуални извращения.

— Абе вие луд ли сте?! — възмути се Едуард Петрович. — Ако можехте да я видите... Крехка, нежна, косиците ѝ светлоруси като лен, муцунката ѝ детинска. На четиринайсет години изглежда едва-едва на дванайсет. Вера е абсолютно невинно създание, младенец. Ако бяхте заподозрели наркотици, бих могъл да се съглася. В края на краищата първия път може да са ѝ пробутали отровата с измама или дори насила, а после тя просто да се е превърнала в безволна робиня. Това е ужасно, но поне е обяснимо. А другото, за което вие говорите, се прави съзнателно и доброволно. Не, това е напълно изключено, това просто не може да бъде!

— Обещахте ми нещо — укорително му напомни психологът.

— Извинете — Благодаря за консултацията. Ето ви хонорара. — Едуард Петрович сложи на бюрото плика и си тръгна.

Денисов остана крайно недоволен от посещението при лекаря. На връщане към къщи си мислеше, че още на следващия Съвет трябва да постави въпроса за учредяване на специална стипендия за студенти по психология в университета на Града. Сегашното ниво на подготовка на специалистите Едуард Петрович оцени като крайно ниско.

Скоро се случи първото тревожно събитие. В градската болница със строшен в основата череп бе докаран Василий Грушин, който по поръчение на началника на контраразузнаването Старков бе разследвал подробностите за вечеринките в бунгалата на санаториума. Грушин беше в крайно тежко състояние, след операцията остана в безсъзнание. Когато се свести за няколко минути, до него беше само медицинската сестра.

— Запишете... телефона... — с усилие мърдайки устни, прошепна Грушин. — Кажете... името е Макаров... Обадете се...

— Не се тревожете, ще се обадя — гальовно му обеща сестричката и хукна да търси лекаря. След десет минути Грушин почина.

— Как мислите, да се обадя ли? — попита сестрата, като въртеше в ръка листчето с телефонния номер.

— Както искате — сви рамене доктор Вдовенко. — Виж, аз непременно бих се обадил в милицията. Криминална травма, нали разбирате? Или кажете на следователя, той вчера цял ден седя тук, чакаше Грушин да се свести. Днес пак ще дойде.

— Добре — въздъхна момичето и се пресегна към телефона.

* * *

— Какво става в Града? — ядосано питаше Денисов човека, който седеше пред него. — Вас питам, каква е тази организация, дето си позволява да убива хората ми? Щом са се решили на това, значи Грушин е докопал нещо много важно. Какви са тия сериозни работи, дето се вършат наоколо и ние нищо не знаем за тях? Как можете да ми обясните това?

— Не сме богове, Едуард Петрович — спокойно отговори събеседникът му. — Ако знаехме всичко за всички, проблемът борба срещу престъпността нямаше да съществува. Всъщност какво толкова сте се развълнували? Не ви е първица да губите хора.

— Но винаги съм знаел за какво ги губя и кой е виновен, дори когато вие не го знаехте. А сега не контролирам ситуацията и това много ме безпокои. Доколкото разбирам, няма никакви шансове да разкрием това убийство?

— Минимални — потвърди събеседникът му и разпери ръце.

— Така си е — покрусено се съгласи Денисов. — Името Макаров не е признак, по който можете да търсите. Все едно че е Иванов или Сидоров. Ако вземете да разработвате всички Макарови в Града, времето няма да ви стигне. Още повече че той, като се имат предвид посещенията от други градове, може да се окаже външен човек. Какво можете да ми предложите?

— Само едно. Да изпратим човек в „Долината“. Да поостане там, може да научи кой е този Макаров.

— Имате ли подходящ човек?

— Май се шегувате? Хората ми се броят на пръсти. За седмица-две мога да отделия човек, но не и за повече. И без това няма кой да върши работата.

— Добре, ще пратя мой човек.

— Между другото, щом и тъй, и тъй се видяхме днес, я да направим равносметката за петте месеца. Като се има предвид средното ниво на разкриваемост на престъпленията, можем да си позволим не повече от десет неразкрити убийства на година. Половината оставяме за селските райони и за непредвидени случаи. Вашият резерв е пет броя. Но това е максимумът, и то вече на границата на риска. Като сложим в сметката убийството на Грушин, остават четири.

— Добре, разбираме се за три — кимна Денисов. — Сега е юли. Значи до края на годината на мое разположение остават два случая. Единия, ако не сте забравили, го използвах през февруари.

— Не съм забравил.

На другия ден Едуард Петрович Денисов лично посети главния лекар на санаториума „Долината“.

* * *

Настя Каменская вдигна глава от клавиатурата, наметна си якето, взе една цигара и излезе на балкона. Балконът беше общ за две стаи: тази на Настя, с двете легла, и съседната — самостоятелна. Почти веднага балконската врата на самостоятелната стая се отвори, на прага застана пълна възрастна жена, подпряна на бастун.

— Здравейте — приветливо се усмихна тя, — ще бъдем съседки. Казвам се Регина Аркадиевна.

— Много ми е приятно. Анастасия — представи се Настя и стисна протегнатата ръка.

Старицата зиморничаво потрепери.

— Чувам, че постоянно тракате на машината. Работите нещо май?

— Тъхъ — промърмори Настя.

— Когато решите да си починете, отбивайте се на чаша чай. Имам чудесен английски чай. Ще се отбиете ли?

— Благодаря, непременно.

Настя се върна към детективската повест от Ед Макбейн, твърдо решила да не ходи да пие чай при Регина Аркадиевна. Повестта, която превеждаше, не беше голяма, само 170 страници. Ако си поставеше за цел да свърши цялата работа, докато беше в санаториума, нормата ѝ трябваше да бъде 9 страници на ден. Настя превеждаше бързо, тези девет страници ги правеше спокойно следобед, след всички процедури. Можеше дори да намали нормата, като имаше предвид, че след връщането си от санаториума в Москва щеше да разполага с още тринайсет дена отпуска. Решението да не ходи на гости у съседката не беше свързано с нежеланието ѝ да къса от времето си за работа. Честно казано, Настя се страхуваше да не би възрастната жена да се окаже натрапчива и да се превърне в тежко бремене за нея. „Каква мерзост — помисли си тя, докато слагаше в машината чист лист, — дори не изпитвам състрадание към старостта. Не, у мен определено се е загнездил някакъв морален дефект.“

Увлечена в работата, Настя не отиде на вечеря — Макбейн описваше много завладяващо перипетиите на конфликта между детектива Стийв Карела и младия му партньор Бърт Клинг. Към десет вечерта се усети гладна, остави превода и включи бързоварчето. На вратата се почука. Влезе съседката, носеше ярка кутия.

— Останахте без вечеря, правите си почивка и сте решили да пийнете чай. Или кафе. Нали не греша?

— Ни най-малко — усмихна се Настя. — Ще ми правите ли компания?

— Разбира се. — Регина Александровна тежко се отпусна на стола и подпря бастуна до стената. — Дори донесох бисквити, като разчитах да получа чашка кафе. Но имайте предвид, мила, че идвам при вас за пръв и последен път.

— Защо така?

— Защото вие сте млада, Настенка, и освен това сте зает човек. Моите посещения може да ви дразнят, а аз не обичам да ме търпят от учтивост. Изчервихте се, а? Значи съм права. Затова днес ще се запознаем, а по-нататък, ако поискате, вие ще идвате при мен.

Настя наля в чашите врялата вода и погледна старицата право в очите. Очевидно с нея можеше да се държи без реверанси.

— Вие сте много проникателна, Регина Аркадиевна — спокойно каза тя.

— Ама разбира се, чедо, просто съм достатъчно стара. Между другото какво работите? Виждам речници наоколо. Преводачка ли сте?

— Да — без колебание излъга Настя. В края на краищата беше глупаво да се разбърба за работата си в милицията, а по ниво на квалификация изобщо не отстъпваше на професионалните преводачи.

— От какъв език?

— Английски, френски, испански, италиански, португалски.

— Охо! — изненада се Регина Аркадиевна. — Та вие сте истински полиглот. Как успяхте? В чужбина ли сте израснали?

— Ами, нищо подобно. Прекарала съм целия си живот в Москва. Всъщност не е толкова трудно. Необходимо е много добре да овладееш един език, а после става все по-лесно. Честна дума.

Настя не лъжеше. Наистина знаеше добре и петте езика. Майка ѝ, професор Каменская, беше изтъкнат специалист по разработване на програми за компютърно обучение по чужди езици. В семейството усвояването на нов език беше нещо толкова естествено и повседневно, като четенето на книги, почистването на жилището и готвенето. Настя владееше френски, откак бе проговорила. После, когато стана на около седем години, дойде редът на италианския, след което усвои испанския и португалския много лесно, като на шега. Надежда Ростиславовна остави английския на грижите на училището, понеже го намираще най-лесен (заради липсата на род на съществителните и минималното спрежение на глаголите). „Най-важното е — втъпяваше тя на дъщеря си — да се научиш автоматично да употребяваш членовете и да използваш глаголите «съм» и «имам». Това е основната разлика между него и руския. Всичко останало е въпрос на техника и зубрене.“

Майка ѝ успя не само да развие способностите на Настя да учи чужди езици, но и да пробуди у нея жив интерес към тях. Във всеки случай самата Настя с удоволствие зубреше основите на граматиката, а също и лексика, за да тренира паметта си и както тя казваше, за да развива „аналоговото“ си мислене.

— Какво превеждате? Научна литература ли? — заинтересува се съседката ѝ.

— Художествена. Криминална повест. Много е увлекателно.

— Така ли? — Регина Аркадиевна погледна Настя някак странно.
— Никога не бих предположила, че харесвате криминалета.

— Защо? Детективските романи са чудесна литература — възрази Настя.

— Може би, може би — замислено продума Регина Аркадиевна.
— Имах чувството, че вкусът ви е по-друг. Значи съм сгрещила. Млада жена, образована, интелигентна, трудолюбива, не се интересува от проблемите на секса... Би трябвало да обичате Сартър, Хесе, Карпентер, може би Камю. Но далеч не криминалета. Впрочем не се обиждайте, аз съм стара жена, може би имам изопачена представа за изкуството. Разбирате ли, аз цял живот съм преподавала в музикално училище — пиано. Сега, разбира се, съм пенсионерка, но учениците ми идват вкъщи. Казват, че съм била добра... — тя се позасмя кисело, — като златотърсач. Много хора неуморно и в тежки условия промиват златен пясък. После довтасва някой, взема пясъка, претопява го на кюлчета и го изпраща на бижутера. А бижутерът прави от него световноизвестен шедьовър. На бижутера се падат почестите и славата, а за оногова, който си е дал здравето да промива пясъка, никой не си спомня. Например вие, Настя, знаете ли коя е Розина Левина?

— Педагог от Джулиардската музикална школа. При нея е учил Ван Клайбърн — бързо отговори Настя и мислено похвали добрата си памет.

— Виждате ли! — тържествено възкликна Регина Аркадиевна.
— Целият свят знае името на Розина Левина, макар че тя не е концертираща пианистка, а просто педагог. А у нас? Можете ли да ми кажете кои са били учителите на Рихтер, Гилелс, Соколов? Не онези, под чието ръководство те ставаха победители в конкурси, а онези, които са ги учили на нотна грамотност, упражнявали са ръцете им, в процеса на ежедневните занимания са промивали златния пясък, от който после се е получило кюлчето? Ами бляскавият Петров, кой е бил неговият педагог? В нашата култура липсва уважение към учителя. Единствено когато самият учител е известна личност, казваме: той е учил при самия... О, простете ми, миличка, нещо много се размърморих. Да сменим темата.

— Добре — съгласи се Настя. — Например да си поговорим за причината, поради която си помислихте, че не се интересувам от

проблемите на секса.

— О, причината е проста — махна с ръка старицата. — Дойдохте в санаториум, който има напълно заслужената репутация на бардак. Точно половината стаи са самостоятелни, тъй че няма никакви проблеми заради съжителство с втори човек. Никой не проверява спазва ли се режимът, ако щеш, можеш да гуляеш по цели нощи и да обикаляш от стая в стая. Два бара, и двата отворени до полунощ, всяка вечер се правят танцови забави, има и магазин, в който винаги може да се купи пиене и мезета. И пълна свобода на нравите. Тъкмо аз зная всичко това, защото живея в този Град и два-три пъти в годината непременно правя лечебни курсове в „Долината“. А вие идвате тук с речници и пишеща машина, обличате се скромно и не употребявате козметика. До какъв извод тогава трябваше да стигна?

„Не бабе, ами направо Шерлок Холмс — помисли си Настя. — Но нима половината стаи са самостоятелни? Хитро ме метна администраторката. Без никакви проблеми.“

* * *

До затварянето на бара оставаха петнайсет минути. Имаше малко посетители. Музиката звучеше не оглушително, но достатъчно силно, за да не могат околните да чуват разговора, който се водеше край ъгловата маса.

— Защо живее сама в стая с две легла?

— В регистрационната книга е записано „да не се настанява втори човек“. Питах администраторката, но тя не е в течение. Вчера беше дежурна Елена Яковлевна, тя е настанила Каменская. Разбира се, помолих да се обадят на Елена вкъщи и да питат за Каменская. Тя каза, че имало някакво обаждане да я настанят сама в стая с две легла. Какво особено има тук? И без това в санаториума има много свободни места, не сме в натоварения сезон, пък и картите са скъпи.

— Тогава не е ясно защо не са й дали самостоятелна стая. Къде работи?

— Никъде. Преводачка е, работи по договор.

— Странно. Опитай да научиш кой се е обаждал. Не ми харесва тази Каменская. В нея има нещо нередно.

[1] Колаче, кръгло хлебче, симидче, рус. — Бел.ред. ↑

ДЕН ТРЕТИ

След цяло денонощие дежурство в „Долината“ Елена Яковлевна почиваше три дена. Но неспокойният живот на санаториума, където плановите настанявания се редуваха с инцидентни, където картите се продаваха както централизирано, така и на място, при което можеха да бъдат и за двайсет и четири, и за дванайсет, и за седем и дори за три дена (за желаещите да посветят уикенда на оздравителни процедури) — та именно този неспокоен живот изискваше постоянно общуване на дежурните администратори помежду им, а също и с другите служители в санаториума. Ето защо Елена Яковлевна изобщо не се учуди, когато за втори път ѝ се обадиха да питат за Каменская.

Тя отдавна даваше самостоятелни стаи срещу подкуп, нито веднъж не я бяха хващали и това донякъде бе притъпило бдителността ѝ. Вярно, беше пообъркала с Каменская, но когато се усети, вече беше късно. Как можа да забрави, че преди десет дена в санаториума се бяха обадили от Управлението на вътрешните работи в Града и бяха помолили за тази московчанка да се запази самостоятелна стая. Просто ѝ беше изхвъркнало от ума! А вчера, когато се обади дежурната за деня Боровкова и я попита защо не бива „да се настанява втори човек“ в стая 513, Елена Яковлевна по навик излъга, че е имало обаждане. За санаториум от такъв ранг подобни „обаждания“ бяха нещо съвсем обичайно, те никога не се регистрираха и никога не се проверяваха. Но още със затварянето на телефона тя си спомни, че наистина се бяха обаждали, и то от милицията. Ах, колко неприятно!

Като помисли малко, Елена Яковлевна стигна до извода, че всъщност нищо страшно не се е случило. Защо Каменская не ѝ каза, че са се обаждали за нея? Защото ѝ е било неудобно. Или поради някакви причини не иска да се чувства задължена на човека, който се е обадил. Предпочете да плати, макар че, ако се съди по дрехите ѝ, такава сума за нея далеч не е дреболия. Значи, първо, не е толкова важна клечка, щом ѝ е неудобно да използва връзки, и второ, явно е „бедна, но горда“. През дългите години работа в този санаториум Елена

Яковлевна се бе научила да разпознава от пръв поглед склонността на хората да се жалват и да интригантстват. Жена като Каменская няма да тръгне да се жалва. Нещо повече — щом ѝ е неудобно да използва връзките си, още по-неудобно ще ѝ бъде да признае, че е дала подкуп. Тъй че дори нейният покровител от милицията да я попита защо е била настанена в стая с две легла, тя ще му каже, че и така е сама, и то в по-просторна стая.

Като попрехвърли тези мисли, Елена Яковлевна стигна до извода, че не я заплашва разобличение. Но инак отстрани тази ситуация наистина не изглежда съвсем обикновена. Защо е трябвало да настани Каменская сама в стая с две легла? За всеки случай администраторката реши да се застрахова и да се позове на обаждане не от градското управление, а от Министерството. Министерството на вътрешните работи е организация сериозна: щом са помолили Каменская да бъде настанена сама в стая с две легла, значи имало е причина. И никой няма да седне да проверява.

Когато на втория ден отново се обадиха, тя каза точно това: за Каменская са се обадили от Министерството.

* * *

Юрий Фьодорович Марцев обясняваше по телефона режисьорския си замисъл, правеше го търпеливо и с досадни подробности.

— В кадъра непременно трябва да има момче на седем-осем години. Инак всичко губи смисъл.

— Сюжетът същият ли ще бъде?

— Да, сюжетът ще бъде същият. Разбирате ли, в първия вариант момчето присъства, но извън кадър, „играят“ го и майката, и сюжетът, както свитата „изиграва“ краля. А самото момче не се вижда. Сега искам да се вижда.

— Но това е невъзможно, разберете. Не можем да накараме дете да участва в това.

— Измислете нещо. Може би монтаж? Ами не знам, в края на краищата вие сте специалистите!

— Невъзможно ли е да минем без момче?

— Невъзможно е. В него е целият смисъл.

— Добре, ще мислим. Представяте ли си колко ще струва това?

— Това е мой проблем, аз ще си го реша. И не забравяйте, че роклята ѝ трябва да бъде абсолютно същата като на снимката.

Юрий Фьодорович затвори телефона, замислено прелисти тефтерчето си и отново набра номер. Когато отсреща вдигнаха слушалката, каза кратко:

— Марцев е. Съгласен съм.

И накрая последното обаждане.

— Мамо? Здравей! Как се чувстваш?

* * *

След работа Женя Шахнович, симпатичният синеок блондин, който работеше в „Долината“ като електротехник, започна да си съставя план за близките дни. Въпреки доста лекомисленото си поведение, той беше ужасно, понякога досадно методичен и обичаше да прави всичко по план.

И тъй, първо жените. След приключването на летния сезон младежите в санаториума станаха чувствително повече. От една страна, това означаваше, че младите жени, с които би могъл да пофлиртува, сега са повече. От друга страна, нараснал е броят и на мъжете на подходяща възраст, които може да се окажат полезни. Най-важното е правилно да се разпределят силите.

Жените, на които енергичният електротехник все още не бе обърнал внимание, в момента бяха двайсет и четири на брой. От тях поне петнайсет — много хубавички, шест — средна хубост според оценката на Женя, и останалите три — грозотии. Той обаче не избираше обекта на ухажването си според външните данни. След като си припомни една по една всички кандидатки, Шахнович прегледа и списъка пред себе си и набеляза четири.

Първата — съвсем младичка червенокоса госпожица с прелестни лунички, живее в стаята с две легла, дете е до апартамента.

Втората — ярка брюнетка на около трийсет и пет, с разкошни брилянти на ушите и пръстите. С нея ще бъде от лесно по-лесно, реши Женя: да носиш брилянти в санаториум е признак за глупост.

Третата — невзрачна блондинка на неопределима възраст, не се докарва, не се гримира. Сигурно е стара мома. Такива жени обикновено са твърде наблюдателни и имат остър език. С нея май трябва да се заеме най-напред.

Четвъртата „жертва“ на Шахнович почиваше в „Долината“ заедно с възрастната си майка. Всъщност Женя се интересуваше именно от майката, която по цели дни, увита в карирано одеяло, седеше в шезлонг на балкона и сигурно виждаше много интересни неща.

Сега мъжете. Трябва да избере двама души, пристигнали поотделно, но настанени заедно. За конкретния замисъл на Женя му трябваха двама мъже, които не са се познавали отпреди, но са се сприятелили в санаториума и са настроени да прекарват времето си заедно, а после, като си отидат вкъщи, дето се вика, далече от очите — далече от сърцето. След известно наблюдение Женя вече имаше предвид няколко души, оставаше му само окончателно да избере. Като помисли няколко минути и още веднъж за по-сигурно огледа подробния план на сградата, Женя взе куфарчето с инструментите и решително тръгна към стая 240.

* * *

Настя завърши поредния пасаж и посегна за часовника. Може би е време за вечеря? Беше много гладна. Часовника го нямаше на мястото му. Прерови всички книжа на бюрото, надникна в нощното шкафче, порови в джобовете — нищо. Помисли си, че часовникът може да е паднал на пода, внимателно, с едната ръка на кръста, а с другата стиснала стола, тя застана на колене и надникна под бюрото, но и там не го намери. Затова пък забеляза чак в ъгъла, до крачето на бюрото, контактна розетка за телефон. Явно не всичко от „застойните“ времена се е запазило в „Долината“, все пак са махнали телефоните от стаите. Но къде ли е часовникът? Най-вероятно го бе забравила в кабинета на масажиста. Да, сигурно беше там.

Настя отвори балконската врата да се проветри от цигарения дим, заключи стаята и по остъклената галерия тръгна към съседната сграда, където се намираха кабинетите за процедури и басейнът.

Кабинетът на масажиста беше заключен. Пазачът долу ѝ обясни, че масажистът работи до 16,00, а не е редно да отключва кабинета му без негово знание, макар естествено да има ключ. Настя се засмя вътрешно и си преведе наум фразата му на грубиянско чиновнически език: „Естествено мога да ти помогна, но имам право и да ти откажа, а много ми харесва да използвам това си право и да усещам властта си. Но ако ме помолиш хубавичко, ако се унижиш, може и да реша да ти услужа.“ Всичко това беше толкова изразително, с огромни букви изписано на челото на стареца, че Настя се обърна и си тръгна. Унижението от деня на пристигането ѝ беше напълно достатъчно.

Когато излезе навън, тя се сети, че може да е забравила часовника в съблекалнята на басейна, сви зад ъгъла и се озова пред другия вход. Бабичката, която дежуреше в тази част на сградата, се оказа много по-приветлива и спокойно пусна Настя. След като претърси безуспешно женската съблекалня, тя замислено пое по коридора и по едно време иззад някаква врата се чуха гласове. Единият беше непознат мек баритон, другият — на инструкторката Катя, Настя го позна по характерното ѝ „р“.

— ... красив. Необичайна изработка. Май че е оригинална старинна отливка. Откъде взе това прелестно нещо? — питаше Катя.

— Подариха ми го — отговори мъжът.

— Бих го купила за мъжа си.

— Аз пък си мислех, че само ние, мъжете, когато изневеряваме на съпругите си, започваме да им правим подаръци. Да не би да имаш комплекс за вина, птиченцето ми?

— Хайде стига бе! — разсмя се Катя.

На връщане Настя си помисли, че старата ѝ съседка май не беше преувеличила, като говореше за свободата на нравите в „Долината“. Пак закъсна за вечеря. Провери запасите си от кафе, надникна в кутията с бисквити, останала от снощното посещение на съседката, преброи колко има вътре и накрая реши да слезе в бара и да хапне нещо. И без това щеше да се наложи да помоли втория си баща да ѝ прати пари.

В бара ѝ хареса. Ненатрапчиво осветление, меки ъглови дивани, картини по стените, изключително любезен младеж на бара. Настя си взе кафе и две пасти, седна на една маса до прозореца и се замисли за една фраза, която май не беше превела твърде сполучливо.

— Може ли?

Пред нея с чашка в ръцете бе застанал симпатичен блондин с дънки, светло италианско поло и кожено сако. В бара имаше много свободни маси. Блондинът явно възнамеряваше да опита запознанство. Настя се усмихна лъчезарно.

— Сигурно ви харесва да гледате през прозореца?

Постави протичък капан и с интерес зачака да види ще се улови ли в него блондинът.

— Да, оттук изгледът е чудесен — с готовност отвърна той, сложи чашката си на масата и седна.

— Тогава няма да ви преча. На мен ми е все едно къде ще седя. — И с още по-ослепителна усмивка Настя си взе чашката и чинийката с пастите и отиде на друга маса.

Не искаше да бъде нелюбезна, но и нямаше намерение да се запознава с блондина. Отдавна беше забелязала, че много най-обикновени фрази поставят хората в безизходно положение. Това ѝ напомняше игра, чиито правила са създадени неизвестно кога и която всички волю-неволю трябва да играят. Какво да отговориш, когато те питат ей така: „Може ли?“ „Не, не може“? Грубо. Отговориш ли „да“, това значи да дадеш повод за разговор. Ами ако не ти се разговаря? Ще седиш нацупена и ще мълчиш, докато ти говорят? И това не е учтиво.

След като си дояде и втората паста и си допи кафето, тя вече смяташе да тръгва, когато пред нея пак застана блондинът.

— Искам да ви поздравя, издържахте теста с „отличен“ — тържествено заяви той.

Настя го погледна с недоумение и мълчаливо вдигна вежди.

— Изящно и оригинално ми намекнахте да си хващам пътя, като същевременно останахте изключително учтива. Браво! Обикновено момичетата лъжат, че масата им е заета, макар че цяла вечер си седят сами, или пък направо те нагрубяват. Анастасия Павловна, вие сте неповторима! Толкова категорично ли отказвате да се запознаем?

— Защо трябва да се запознаваме? — Настя сви рамене. — И без това знаете за мен достатъчно: името ми, бащиното и дори че съм оригинална и неповторима. Още нещо ли искате да научите?

— Не се сърдете, Анастасия Павловна, аз просто малко злоупотребих със служебното си положение и попитах в регистратурата как се казва очарователната жена от стая 513, която по

цял ден като пчеличка се труди над пишещата машина и само при вида на която дъхът ми секва. Добре, накажете ме, ако съм виновен. Разкайвам се.

С виновна физиономия блондинът сведе глава в демонстративен поклон. Настя извади цигара, запали, помълча малко.

— Млади човече, аз имам очи, а човечеството е изобретило огледалото и аз съм му благодарна за това. Тъй че имам възможност да виждам и вас, и себе си. Вие сте млад, красив, изпълнен със сили. Аз съм по-възрастна от вас, не съм добре със здравето, а най-важното — напълно съм лишена от женска привлекателност. И съм облечена повече от скромно. Не е възможно да изпитвате интерес към мен като към жена — това е безспорно. Освен това е напълно очевидно, че сте умен и много съобразителен. Правилно разбрахте малкия ми трик и реагирахте моментално. Принудена съм да си направя извода, че искате нещо от мен.

Настя направи пауза, за да даде на блондина възможност да каже нещо. Ситуацията вече не я забавляваше, тя започна да се нервира. Какво ли иска от нея този хубавец? Бързо си припомни последните дела, върху които бе работила, преди да излезе в отпуска. Може този да е „опашка“, която е стигнала дотук от Москва? Или пък някой от местната милиция, изпратен да разбере как се е настанила, ако допуснем, че началникът на тукашния отдел Сергей Михайлович изведнъж се е сетил, че не е изпълнил обещанието, което даде на Гордеев. Малко е вероятно, но какво ли не става по белия свят!

— Та значи нищо няма да ми кажете? Тогава всичко най-хубаво.

Тя угаси цигарата и стана.

— Имате прелестна усмивка — тъжно каза младежът.

„Това не е моята усмивка, откраднах я от една актриса. Тренирах цяла седмица, докато не я усвоих. Използвам я специално за случаи, когато искам да изглеждам необикновено доброжелателна — като днес. Ти, момче, изобщо не си глупак. Но макар и с нещо дребно, успях да те измамя“ — мислеше си Настя, докато се качваше по стълбите. Радваше се, че се бе отървала от блондина. Това беше първата ѝ грешка.

Докато Настя беше навън, в стаята бе станало доста студено. Тя реши да вземе горещ душ, а през това време стаята щеше да се стопли. Като масажираше с пръсти болния си кръст, тя с наслада подлагаше

гръб на парещите водни струи. След като се напари хубаво, се разтри с кърпата и опипом с крак потърси джапанките си. Усети под стъпалото си влажните студени плочки и наведе очи: джапанките бяха малко повстрани и не в положението, в което ги бе оставила, когато се бе върнала от басейна. Странно. През годините това движение ѝ бе станало автоматично: където и да се намираше — вкъщи, в командировка, Настя винаги поставяше джапанките си така, че когато излиза изпод душа, точно да ги уцелва с крак. Усети неприятен хлад в стомаха, бързо се загърна в топлата хавлия и излезе от ваната. На пръв поглед всичко беше наред. Като се вгледа по-внимателно, Настя разбра: тук е влизал някой, ровил е из вещите ѝ.

Приклезна рязко и едва не изпищя от острата болка, после измъкна сака изпод леглото. Напипа го малко по-навътре, самата тя никога не би го избутала толкова далече, понеже знаеше колко я боли, когато се навежда. Дръпна ципа на вътрешното джобче. Слава богу, удостоверението си беше на мястото, поставено точно както тя го поставяше.

Настя върна сака под леглото, внимателно изопна крака и подпря гръб на облегалката. Трябваше да помисли.

* * *

В стая 240 трима мъже пиеха коняк.

Единият от тях, московчанинът Коля Алфьоров, беше дошъл в „Долината“, за да доизлекува травмите си, получени при автомобилна катастрофа. Беше професионален шофьор, возеше с мерцедес генералния директор на едно акционерно дружество. Коля нямаше вина за онази катастрофа, той беше внимателен шофьор, тъй че не се наложи да плаща щетите. Само че счупената му ръка се срасна неправилно, започнаха някакви усложнения и лекарят посъветва Алфьоров да отиде в санаториум, и то именно в „Долината“, където успешно лекували именно травми и заболявания на опорно-двигателната система.

Нисък, слаб, с яки тренирани мускули, Коля никога, въпреки доста обикновената си външност, не бе страдал от липса на внимание от страна на жените. От дете спортуваше, участваше във велосипедни

състезания, цели месеци прекарваше по спортни лагери и тренировъчни сборове, тъй че бе успял да се наслади на компанията на млади момичета до такава степен, че когато стана на двайсет, престана да им обръща внимание. Започнаха да му харесват по-зрели жени. Те изглеждаха на Алфьоров по-умни, бяха по-спокойни и опитни, хубаво готвеха и умееха да създават уют, а най-важното — не напиреха да се омъжват за него. Докато младите момичета гледат лицето, зрелите дами ценят само неуморното тяло и не забелязват нито счупения нос на Коля, нито ранното му оплешивяване, нито ниския му ръст.

Вторият обитател на стая 240 беше пълна противоположност на съжителя си. Павел Добринин живееше и работеше в съседния град, а в „Долината“ беше дошъл най-вече за развлечения. Тук беше не по-малко комфортно от прочутия курорт Дагомис, а пък картите бяха по-евтини. Обстоятелството, че и жените тук, съответно на цените на картите, бяха по-малко разкошни, не вълнуваше Павел: съблечеш ли ги, всички са еднакви, цинично си мислеше той. На своите трийсет години вече неведнъж се бе уверявал в това. Между другото искаше да полекува в санаториума крака си, счупен преди няколко години, когато на пияна глава се бе хванал на бас и се бе спуснал с чужди ски, без да си натъкми предварително закопчаването. Поради това обувката не се откопча от ската, когато трябваше, и оттогава Добринин започваше да накуцва при всяка промяна на времето.

Предложението на Женя Шахнович, новия им познат, звучеше съвсем необичайно, но именно затова беше още по-привлекателно. Да се хванат на бас за жени! Страхотно! Ами че тук ги има толкова много, че Добринин, висок строен красавец, като едното нищо можеше да си тръгне като милионер.

— Не съм садист — каза Женя, отхапвайки с апетит от сандвича с доброкачествен салам — и не настоявам непременно да ги вкарвате в леглото си. Да завоюваш една жена значи да спечелиш съгласието ѝ. И толкоз. Дали да се възползвате от съгласието ѝ, или не — си е ваша работа, според собственото ви настроение. Условието на облога е дамата да прекара във вашата компания най-малко шест часа, да ви покани в стаята си и да остане насаме с вас. Нищо повече не се изисква.

— И само толкоз? — пренебрежително изхъмка Павел.

— Не си мисли, че е толкова просто. Да накараш една жена цели шест часа да разговаря с теб, без да ѝ стане скучно и без да те прати по дяволите — то е все едно да разтовариш вагон въглища. Опитай и ще разбереш. Ако беше толкова лесно, нямаше да ви предложи да залагаме пари. Дамата трябва да се омае, разбирате ли?

— А как ще се контролираме? — попита мнителният Алфьоров, който във всичко съзираше измама.

— Хубав въпрос — одобрително кимна Женя, както наливаше коняка. — Като един вид контрол предлагам да си разказваме всичко, което сме научили от събеседничките си. А за да не се съблазняваме да послъгваме, накарайте ги да разказват как прекарват времето си тук, в „Долината“. С кого общуват, какви са съседите им, харесват ли им лекарите и обслужващият персонал. С една дума за неща, които могат да се проверят. Колкото повече ви разкажат, значи толкова по-дълго сте разговаряли. Всичко е просто като фасул. Е, какво ще кажете?

— Хитро си го измислил! — разсмя се Коля. — Аз пък вече се бях размечтал! Мислех си: ще се запозная с момата и чупката — ще си почета книжка, ще ида на кино, а после ще дойда тук и ще започна вдъхновено да ви лъжа колко тежко детство е имала тя и как я е биел пияният ѝ баща. Да, ама не!

Женя любопитно погледна Алфьоров. Лек характер има човекът, щом така спокойно си признава как е смятал да мами. Лек, открит. Дали да не го остави на мира, докато не е станало късно?

— Условията ясни ли са? Тогава да обсъдим регламента. Залогът е сто хиляди. Избираме жените чрез жребий. Да речем, на тебе, Пашка, ти се пада мадамата от стая 102. Всички слагаме по сто хилядарки на масата. Спечелиш ли, вземаш нашите двеста. Изгубиш ли — ние двамата вземаме твоя залог и си го делим по равно. Ясно ли е това?

— Май че да — колебливо проточи Коля.

— По-нататък. Жената, която не си успял да свалиш, поскъпва двойно. Това означава, че ако някой друг пожелае да се заеме с нея, залогът му става двеста. Ако се стигне до трети — четиристотин.

— Да спечеля осемстотин хиляди само за да си почеша езика шест часа? Ей, страшен си, Жека! Готов съм да започна още днес. За успехите ни в дърдоренето! — Добринин вдигна чашката си и я гаврътна.

— Тогава да пристъпим към тегленето на жребия.

Шахнович извади списъка, молив и един празен лист, който накъса на няколко парчета. Написа на листчетата номера, смачка ги на топчета и ги хвърли в една празна чаша.

* * *

Настя Каменская почти не мигна през нощта, борейки се безуспешно с обзелата я тревога. Нещо се заплиташе около нея. Първо, оня рус красавец в бара, а и през това време някой е влизал в стаята ѝ. Обикновен крадец? Глупости, нейният външен вид напълно отговаря на благосъстоянието ѝ, човек трябва да е сляп, та като погледне фланелките и пуловерите ѝ, да заподозре, че в стаята ѝ има нещо щогоде ценно. Какво са търсили тогава? И дали младежът от бара има връзка с това? Защото е ясно, че той не е оттук-оттам.

А, от друга страна, може би тя търси под вола теле? Настя се измуши изпод одеялото, дошляпа боса до банята, където на стената бе окачено огледало в цял ръст, и критично се заразглежда. Фигурата ѝ е красива, пропорционална, с краката си спокойно може да се гордее. Косата ѝ е гъста, права, дълга, ако я разреши с четката и я разпусне, ще се разлее като лъскав воал по раменете и гърба ѝ. Вярно, цветът ѝ е някак неопределен, ни риба, ни рак, нито пепелява, нито тъмноруса. Правилни черти на лицето, прав нос, много светли очи. Но кой знае защо, всичко това заедно не прави впечатление. Може би защото у нея няма вътрешен огън, страст, живот? Затова и мимиката ѝ е вяла, и походката ѝ е тежка, и няма желание да облича модни дрешки и да се гримира. Хлад владее душата на Настя. Вечен лед и огромна скука. Интересува я само интелектуалната работа. Като дете и младо момиче беше щастлива само когато се занимаваше с математика или чужди езици. Дори завърши физико-математическа гимназия, но въпреки това записа право, макар че Льошка, верният приятел и съученик, положи какви ли не усилия да я разубеди. Той остана верен на математиката и вече е доктор на науките. А тя изпитва удоволствие от работата си, хобито ѝ е да анализира и да решава задачи. Разбира се, това не я прави по-женствена. Но какво да прави, като всичко друго ѝ е безинтересно! Не може дори да се влюби както трябва, така да се

влюби, че краката ѝ да се подкосяват, а сърцето да замира. Тези неща ѝ навяват скука...

Ами ако е обидила незаслужено онзи блондин? Ами ако той, не щеш ли, се е вгледал в бледата ѝ красота и наистина е искал да я ухажва без никакви задни мисли? Още повече че усмивката, с която тя го ослепи, наистина си беше разкошна, изигра я много старателно. Ами възрастта? Той е на около двацет и пет — двацет и седем, а тя — на трийсет и три, но с анцуга и с косата, хваната на опашка, изглежда много по-млада. Сигурно трябваше да се държи повнимателно с него. Но, от друга страна... Нали някой е претърсвал стаята ѝ, и то точно докато онзи я будалкаше в бара. Едва ли е станало, докато обикаляше сградата за процедури и търсеше часовника. Настя много добре си спомняше, че преди да тръгне за бара, отвори тълковния речник на Уебстър, за да потърси една дума, и сложи дългата правоъгълна гума точно под реда с думата, за да се върне към нея още веднъж. А когато оглеждаше стаята, гумата беше поставена също така грижливо, точно под реда, само че редът беше друг, малко по-надолу. Под омонима на онази дума: наглед същата, но с друг смисъл.

Интересно, дали бяха влезли през вратата или през балкона? Утре сутринта ще трябва да попита Регина Аркадиевна, може да е чула нещо. Не, реши Настя, трябва да изхвърля всичко това от главата си и да си почивам. Нямам нищо за крадене, не може да представлявам интерес за някого, тъй че не е нужно да се затормозявам с глупости.

Това беше втората ѝ грешка.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Когато се събуди сутринта, Настя реши да започне нов живот, а същевременно да провери на практика теорията, че битието определяло съзнанието. Казват, че актьорите понякога толкова се вживявали в ролята, че започвали да мислят и чувстват като персонажа, който играят в момента. „Ще се опитам да бъда ЖЕНА — мислеше си тя — и може би това поне малко ще разтопи леда, който ме е замразил цялата отвътре, от който душата ми зъзне.“

Преди да тръгне за закуска, тя почерни белезникавите си вежди и мигли, лекичко начерви устните си, облече ярка фланелка, а върху нея — не горнището на анцуга, а дълъг черен пухкав жакет, на чийто фон разпуснатата ѝ светла коса изглеждаше почти платинена. Повъртя в ръцете си флакона „Клима“ и го върна на мястото му: беше чела някъде, че да се парфюмираш преди закуска е признак за лошо възпитание.

На слизане към трапезарията Настя внимаваше за походката и осанката си и изпитваше радостна възбуда. Изглежда, лекарството помагаше.

Когато започна да приготвя сака си за басейна, свали от закачалката в банята банския си, позамисли се за миг и решително го окачи обратно на мястото му. Трябва да бъдеш последователна, упрекна се Настя и извади новия, твърде дързък бански, който майка ѝ бе изпратила от Швеция миналата година, но който си бе останал в полиетиленовия плик. Щом искаш да тренираш еротична пластика, и видът ти трябва да съответства на тренировките.

Облече го и като се видя в огледалото, обзеха я съмнения: с него изглеждаше като момиче от типично списание „за мъже“. А, да става каквото ще, и без това след единайсет в басейна няма почти никой, освен нея, прави си гимнастиката съвсем сама. Повечето посетители плуват или рано сутрин, или от пет до седем вечерта. От единайсет часа до обяд тук беше истинско мъртвило, именно затова Настя бе избрала това време за ежедневната си гимнастика.

В басейна тя добросъвестно направи всички упражнения, изплува определения брой разстояния, а после се заигра за удоволствие. Качваше се по стълбичката до парапета, отиваше до другия край, слизаше, минаваше през водата до отсрещната стълбичка — и пак отначало. Движенията ѝ трябваше да бъдат грациозни, меки, вълнуващи, сякаш я гледа най-страхотният мъж на света и тя трябва да му хареса, да запали у него желание, да го влюби в себе си моментално и задълго. Задачката си я биваше!

Като направи тези обиколки четири пъти, Настя разбра, че се е уморила повече, отколкото от двата часа водна гимнастика. Тялото ѝ беше послушно, тя умееше да имитира всякаква пластика — от пластиката на стремителна разгневена тигрица до тази на кротко пухкаво котенце. Имаше си такова тайно хоби — да копира човешки типажи. Ала едно е да потренираш (разбира се, вкъщи, и то се знае — на почивки) и няколко минути да се полигавиш пред огледалото, а съвсем друго — да останеш „в образа“ дълго време. Много уморително. Време беше да свършва с този цирк.

Настя вдигна глава, погледна часовника, окачен високо под тавана — беше се мотала в басейна два часа и половина, приближаваше обед. Кос лъч от есенното слънце се промуши през широкия прозорец, отрази се в някаква блестяща повърхност точно под часовника и за миг заслепи Настя. Тя замижа и решително тръгна към съблекалнята.

* * *

— Тази искам — каза Зарип, облизвайки пресъхналите си устни.

Той беше в „Долината“ за пръв път и сега му показваха помещението, от което ще може да наблюдава процеса на подбора. Помещението представляваше малко тясно стайче на третия етаж на сградата за процедури. Под окачения на стената календар със снимка на котки и кучета имаше огледално прозорче, през което се виждаше басейнът.

— Това е курортистка — отговори му красив мъж с атлетична фигура, тъмни очи и светла коса. — Ще докарат момичетата довечера, тогава ще си изберете.

— Не, искам тази. — Очите на Зарип блеснаха, по хлътналите му бузи избиха трескави алени петна.

„Психопат с психопат такъв — ядосано си помисли русокосият мъж, — запъне ли се, не можеш го помръдна. Всичко ѝ е хубаво на нашата работа... освен клиентите.“

— Първо погледнете тези, които ще ви предложим — миролюбиво каза той. — Може някоя да ви хареса повече.

Зарип кимна, но си пролича, че само се преструва на отстъпил.

— Кога ще докарат момичетата?

— Между девет и десет часа довечера. Засега можете да си починете, в бунгалото ще ви сервират обяд. Масажистът и сауната са на ваше разположение.

— Не искам. Ще ида да поспя. Довечера тук ще има ли някой друг, освен мене?

— Още двама души. Много приятни хора, не се тревожете. Отдавна идват при нас и винаги са оставали доволни. Котаче, придружи госта ни до бунгалото.

Зарип отиде до бунгалото, придружен от масивното, но тлъстичко Котаче, притежател на висок тенор, който никак не подхождаше на облика му. Легна на дивана и се отнесе в мечти за момичето, което току-що бе видял при басейна през малкото прозорче. Боже, колко беше хубава! Именно нея бе виждал Зарип в тревожните си сънища — светлокоса, нежна, крехка, сексапилна. И ето я тук, съвсем наблизко. Много важно, че не била от онези, да я придумат пък, насила да я накарат, само тя му е нужна и никоя друга!

Зарип мислено си представи как тя ще се съблече, как ще прави любов с него. Охо, той ще я накара да направи всичко, което не може да получи от жените там, в своето узбекско село. Всички онези нещица, дето ги беше виждал в града на порнокасетите, но които не го възбуждаха, защото не ставаха с него. А сега той ще ги направи лично, ще се опива от тези дълги светли коси, от бялата кожа, от стройното тяло. Ами шията! Нейната шия! С какво удоволствие ще склочи пръстите си около нея и ще стиска, ще стиска, все по-силно и по-силно, докато не вдиша дълбоко в себе си душата ѝ, напускаща тялото с последния ѝ дъх... А после ще гледа филма и ще си спомня... Друга, а! Други такива няма. Или тази, или никоя.

* * *

Светлана Коломиец вече втори час седеше пред огледалото и нанасяше по лицето си специалния грим, който използват спортистките от синхронното плуване. Самата Светлана беше спортувала само в училище, и то не плуване, а волейбол. Ами да, усмихна се тя вътрешно, нейната днешна професия, най-древната професия, също е един вид спорт.

Преди три месеца Света прочете една обява, която канеше ефектни млади момичета в страните от Близкия и Средния изток за работа като секретарки във фирми, които имат руски партньори. Без много да се надява, тя изпрати на посочения адрес писмо със снимка и дори се изненада, когато получи отговор. Предлагаха ѝ да отиде в Града в удобен за нея ден между 20 и 27 октомври за събеседване. Без да му мисли много, Светлана се качи на самолета и долетя в града.

Събеседването проведе някакъв нервен тип с конска физиономия, но на нея ѝ хареса, че той не започна да я будалка, а ѝ каза всичко, както си беше. Руските красавици много се ценят на Изток и много състоятелни хора биха искали да си вземат от тях за държанки. Момичето ще живее в прекрасни условия, в собствена къща, макар и малка, но с прислуга, ще го хранят, обличат, гиздят, а то, на свой ред, трябва да бъде предана, пламенна любовница без предразсъдъци. Когато омръзне на господаря, ще ѝ бъде изплатена един вид „парична компенсация“ и ще ѝ предоставят възможност да се върне в Русия.

Нея, Света, я поканили на събеседване, след като един милионер от Турция я избрал по снимката. Но освен нея, харесали му още няколко момичета и за да може да направи окончателния си избор, трябвало да му дадат възможност да огледа кандидатките по-подробно. Възложителят помолил да снимат на видео момичетата край басейн — имал си такова едно странно желание, смятал, разбирате ли, че във вода жената най-ярко проявява характера си, най-добре се забелязва нейната грация, а същевременно и дефектите, разбира се, ако ги има. Ако възложителят избере нея, ще ѝ помогнат при оформянето на паспорта, получаването на виза и купуването на билет и ще ѝ пожелаят приятно пътуване.

— Ами ако не му харесам? — попита Светлана.

— Е, като не му харесаш, какво да се прави! Ако искате, ще оставим вашата касета в нашата база данни, имаме много клиенти, тъй че шансовете ви са доста големи. Има и друг вариант: ако сте затруднена материално, можете да се снимате в порнофилм. Касетата няма да остане в Русия, ние правим филми само за чуждестранни клиенти, и то само според индивидуални изисквания, според личните им вкусове и желания и естествено — без тиражиране. Вие сте красива жена, тъй че във всеки случай не сте дошли напразно.

— Ще ми се да се надявам — усмихна се тя. — Кога ще се получи отговорът?

— Три-четири дена след снимките в басейна, най-много седмица. Дори не е нужно да напускате Града. Ще ви настаним в самостоятелно жилище за сметка на фирмата, включително с храната. Но има едно условие: ще можете да излизате от жилището само придружена от служител на фирмата.

— Защо пък толкова строго? — учуди се Света.

— Ами така — кратко отвърна типът с конската физиономия. — Аз нали не ви питам защо не искате да обслужвате руски мъже и сте готова да вършите същото в чужбина, и то без право на избор. Всяка работа си има тънкостите. Тъй че хайде без излишни въпроси.

Светлана реши, че това е нормално. Във всеки случай нямаше какво да губи. Ще поплува в басейна, ще си повърти дупето, после цяла седмица ще си почива, ще спи, ще гледа телевизия и вечер ще пие чай като добро момиче. Дори е приятно за разнообразие...

Точно в девет часа вечерта на вратата се позвъни. Като се огледа още веднъж в огледалото, Светлана Коломиец взе сака с банските принадлежности, оправи си прическата и слезе на улицата, където я чакаше кола. Не пътуваха дълго. Дори ѝ се стори, че шофьорът нарочно удължава пътя, макар че Светлана не можа да го запомни в тъмното. Колата мина през висока чугунена порта, пое по някаква алея и спря пред вход, край който бяха паркирани още две коли. Светлана посегна да отвори вратата, но шофьорът, без да се извързва, прогъгна:

— Чакай.

Буквално след половин минута от сградата излязоха двама: мъж и младо момиче. Мъжът се качи в беembeто — металик и запали двигателя. Момичето, като се гушеше зиморничаво в лъскавия си

шлифер, заобиколи колата от другата страна и се качи отпред до мъжа. Колата потегли.

— Хайде! — изкомандва шофьорът.

След като се преоблече, Светлана излезе от съблекалнята и тръгна към „конския“ тип, който стоеше до басейна с камера в ръцете. В залата нямаше никой друг и това, кой знае защо, успокои Светлана. Беше подозирала, че на „сгледата“ под формата на служители на фирмата тук ще се размотават разни хаймани, мераклии да погледат красиви момичета (може би дори не безплатно), и то разсъблечени. Фактът, че човекът с камерата беше сам, за нея беше по-убедителен от всякакви солидни препоръки.

— Какво трябва да правя?

— Нищо особено. Полудувайте, поплискайте се за удоволствие, плувайте. Постарайте се да бъдете привлекателна. Покажете на клиента най-доброто у себе си. А аз ще снимам. Хайде! — Той леко я побутна към водата.

Отначало тя се чувстваше неловко, не знаеше какво да прави с ръцете и краката си, не можеше да измисли как „да се изяви“. После си спомни за самостоятелната къща с прислугата и се постара да си представи, че плува в собствения си басейн просто за удоволствие. Движенията ѝ станаха по-меки, плавни, тя дори се гмурна няколко пъти, понеже знаеше колко красива изглежда в синкавата вода дългата кестенява коса.

— Достатъчно! — извика мъжът с камерата. — Благодаря. Можете да се обличате.

Когато излезе, придружена от шофьора, който търпеливо я бе чакал пред съблекалнята, Светлана видя, че до тяхната кола вече има и друга. Следващата кандидатка за турския престол чакаше реда си.

* * *

От стайчето на третия етаж четирима мъже внимателно наблюдаваха какво става в басейна. Когато се появи Светлана Коломиец, Юрий Фьодорович Марцев решително каза:

— Тази! Приликата е потресаваща.

Той извади от джоба си снимката на майка си и я погледна още веднъж, после отново погледна момичето в басейна.

— Няма никакво съмнение, тази ще е. Нужен е минимален грим. Ръстът, цветът на косата, чертите на лицето — всичко е подходящо.

— Прекрасно — отвърна русокосият тъмноок мъж, — решихме въпроса с вас. Да ви изпратя ли?

Марцев кимна мълчаливо.

Третият човек в тази „наблюдателница“ беше старец с чудесно ушит скъп костюм. Досега никое от момичетата не бе му харесало, но той не беше тук за пръв път и знаеше, че довеждат нимфетките последни, та дано клиентът си избере някоя по-голяма, от онези, които показват в началото. За тях така е по-добре, защото да се занимават с малолетни е твърде рискована работа. Винаги трябва да се стараят да избягват това. За самия него това правило не се отнася, той си знае какво иска, с такива хитрости не могат да го измамят. Той, Хасанов, е вече на седемдесет и шест и не е съгласен да вземе момиче на повече от тринайсет години. Ако е по-малко, още по-добре. Какво пък, ще почакаме.

Четвъртият, Зарип, надничаше през прозорчето просто формално. Знаеше, че никое от тези момичета няма да му хареса. Трябва му само онази, която видя през деня. И ще я получи. Каквото и да му струва това.

* * *

Днес Настя беше поработила здравата. Превръщайки в дела взетото сутринта решение, преди обяда тя цели петнайсет минути се гримира и разресва косата си, та да пада по-красиво. Ефектът от терапията беше налице, тя дори изпита известно удоволствие, докато избираше какво да облече за трапезарията.

След обяда тръгна да се разходи. Тукатси за нея се лепна някакво ситно типче и се опита да я заприказва. Настя добросъвестно се насилваше да се включи в разговора, но след десет минути толкова откровенно й доскуча, че наруши обещанието, което си бе дала сутринта — да бъде мека и дружелюбна.

— Извинете, не бихте ли ме оставили да се разхождам сама? — каза тя и свърна в една странична алея.

Ситният обаче се оказа упорит. Не се отделяше от Настя и полугласно бърбеше някакви глупости, без да иска отговор от нея. И изведнъж нахално я хвана под ръка.

Настя спря и вече се готвеше да изтърси нещо грубо, когато момчето я изпревари:

— Искате ли да ви дам петдесет хиляди? — попита то напълно сериозно.

— Искам, дайте ги! — не по-малко сериозно отвърна Настя.

— Е, не съвсем за нищо де — засмя се момчето.

— Тогава не ги искам.

Настя се обърна и бързо пое по маршрута си, ала настойчивият спътник отново се озова до нея.

— На вас нищо няма да ви струва. Ще походя до вас, ще ми разкажете как прекарвате времето си в санаториума, какви процедури ви правят, кои други кретени, освен мен се опитват да ви ухажват, после ще отидем в стаята ви, вие ще си гледате работата, а аз кротко ще поседя и ще почета книжка. Дори няма да ме забелязвате. Ще поседя при вас докъм десет часа и ще си отида. Това е.

— Ами петдесетте хиляди? — присмехулно попита Настя. Стана ѝ интересно.

— Утре сутринта. Ако ми позволите да намина при вас по-късно вечерта, тогава ще ги донеса.

— Слушайте, младежо, ако имате излишни петдесет хиляди, повикайте майстор. Разместени са ви чарковете.

Настя отново решително закричи по алеята. Момчето я остави на мира.

Още сутринта Настя си беше взела часовника от масажиста, тъй че днес дори не закъсна за вечеря. Сега, като видя, че приближава единайсет, реши, че за днес е работила достатъчно. Прибра изписаните листове в папката, затвори речниците и излезе на балкона да запали цигара.

Този октомври беше студен, почти зима. Голите дървета очакваха снега, без защитата на листата им беше студено и самотно. Настя си помисли, че вътрешно и тя е студена като дърветата. Цялата ѝ днешна терапия не бе нещо повече от украшения за елха по премръзналите

голи клонки. Изглеждаше точно толкова нелепо и неправдоподобно. Поигра си — стига толкоз.

Вече угасила цигарата, Настя продължи да стои в тишината, без да мисли за нищо. Студът най-сетне я докопа, тя потрепери и излезе от вцепенението си. А Регина Александровна май имаше гости. Настя дочу разговор:

— ... Не може да се работи така, правено е явно през куп за грош. Зрителната част е накъсана, психологическата настройка се проваля. Звуковото решение изобщо не е свързано със зрителното. Това нарушава хармонията, отслабва възприятието, не продуцира асоциативни връзки. Буквално си погубил великолепната музика...

Гласът на старицата звучеше строго и раздражено, което Настя изобщо не бе очаквала. Стана ѝ неудобно, върна се в стаята и затвори балконската врата. Точно когато окачваше якето си в гардероба, чу потропване. На прага застана съседката.

— Случило ли се е нещо? — разтревожено попита Настя, която не бе забравила какво ѝ каза старицата при запознаването им.

— Да, Настенка! — Съседката сияеше. — Ето, преди малко се ядосвах, мърморех... Обаче не ме забравят мене, старата жена! Пристигна мой ученик, един от малкото, които ме радват и до ден-днешен. Елате, ще ви запозная. Няма все да тракате на машината я!

Като гледаше радостно развълнуваната старица, Настя не намери сили у себе си да ѝ откаже. Ясно, иска да се похвали с преуспелия си ученик. Какви други радости може да има една самотна възрастна жена?

— Ще се понаглася малко...

— Изглеждате прекрасно, Настюша, поруменели сте, сякаш тъкмо се прибирате от разходка. Тръгвайте.

Когато влезе в стаята на съседката, Настя остана изумена. На масата във фруктиера — грозде, нарове, ябълки. До тях — бутилка коняк, кутия скъпи шоколадови бонбони, нарязан лимон в чинийка. Ала най-силно я порази огромният букет разкошни хризантеми, чиито розово-кремави листенца от вътрешната страна просветваха матово като теракота. А от фотьойла стана да я посрещне едър, привлекателен мъж. Класически строгото лице източен тип с тъмни бадемови очи бе обрамчено от светлокестенява, почти руса коса. Този дисонанс правеше мъжествения му облик по-мек, по-обаятелен.

— Дамир — представи се той и Настя успя да забележи някакъв неразбираем отблясък по лицето му: той сякаш се учуди на нещо, на което не би трябвало да се учудва, но навреме се усети.

— Анастасия. — Настя направи гласа си да изглежда по-дълбок, тих, а усмивката на бърза ръка взе назаем от арсенала на една френска кинозвезда.

Дамир ѝ целуна ръка и под топлия му поглед ледът в нея започна да се топи. Господи, колко добре направи, че дойде тук! Хем за малко щеше да откаже.

Регина Аркадиевна извади чиста чашка, наля в нея коняк и я подаде на Настя. Настя отначало се изненада, че възрастната домакиня, а не мъжът налива алкохола и веднага се сети, че ръката ѝ е все още в ръката на Дамир, а самата тя е застанала като сламено бостанско плашило с блажена усмивка на лицето. Смути се, отдръпна ръката си, но отказа да вземе чашката.

— Изобщо ли не пиете? — учуди се старицата.

— Не обичам коняк.

— А какво обичате?

— Вермут. Най-добре да е мартини.

— Ще го имам предвид — каза Дамир с такъв тон, че Настя пламна цялата.

Дамир Исмаилов, както ѝ разказаха после, бил роден и израснал в Града, Регина Аркадиевна му била учителка от шестгодишен, бил много способен, но когато завършил музикалното училище, записал не консерватория, както всички очаквали, а Института по кинематография. Сега работел като режисьор в малка частна киностудия, свободно творял всичко, което му хрумнело, смело експериментирал и понякога плодовете на това своеобразно творчество дори получавали награди на някакви си там фестивали. Пренебрежението, с което Дамир говореше за фестивалите и наградите, се видя на Настя ако не престорено, то някак неоправдано: с какви средства съществува киностудията, щом произвежда експериментални некасови филми?

— Мен това не ме вълнува — весело се усмихна Дамир. — Студията принадлежи по равно на двама откачалници, които искрено смятат, че техните талантиливи деца не са били оценени правилно в света на кинобизнеса и са готови да стигнат до просешка тояга, само и

само ненагледните им рожби да играят главните роли. Богатите, ще знаете, са големи чешити. Парите им с лопата да ги ринеш, а откъде ги вземат — не е моя грижа. Съгласна ли сте с мен?

— А в какъв смисъл експериментирате?

— Трудно е да се обясни с думи... Най-общо казано, опитвам се да използвам музикалното си образование и сам пиша музика към филмите, като се старая тя да изразява именно онова, което искам да кажа като режисьор.

Когато Настя се сепна, минаваше един през нощта. Тя не можа да си припомни кога за последен път се бе чувствала толкова добре в компанията на съвършено непознати хора. Гроздето беше сладко, кафето — силно, старицата, обратно на опасенията ѝ, се оказа чудесна събеседничка, жива, остроумна, смело си пийваше коняк и заразително се смееше. Очите на Дамир галеха Настя, погледът му беше вече не топъл, а парещ, и тя имаше чувството, че загрята под този поглед отвътре, започва да се разтапя отвън, че няма нито ръце, нито крака и изобщо не е ясно как ще успее да стане от фотьойла.

— Настя, не искате ли да се разходим преди лягане? — попита Дамир и надникна през прозореца. — Между другото има пълнолуние. Много е красиво.

— Добре — съгласи се тя май малко по-нетърпеливо, отколкото позволяваше приличието. Това не остана скрито от старицата и тя заговорнически намигна на Настя.

— С кола ли сте, Дамир? — попита Настя, докато вървяха през озарения от лунната светлина парк.

— Не.

— Ами как ще се приберете? Градският транспорт вече не се движи, а няма почти никаква надежда да хванете такси.

— Нима не ви казах? Та аз си купих карта за една седмица. Буквално днес я купих. Сутринта пристигнах със самолета от Новосибирск, нашата студия се намира там, отбих се у Регина Аркадиевна, съседката ми каза, че била в санаториума. Хукнах насам и Регина ме посъветва да се настаня тук. Защо не? Условията са добри, прекрасно хранят, а най-важното — Регина е наблизко. Всъщност дойдох специално при нея. Искам да ѝ покажа някои проекти.

— Тя май и досега ви е учителка — тихо каза Настя и се уви поплътно с шала.

— Регина е гений — много сериозно отговори Дамир. — Чудовищна съдба и потресаваща устойчивост. Защото тя е куца от дете. Хубаво лице, разкошна коса, а през цялата буза — отвратително петно по рождение. Била е невероятно талантива. Специалистите са слушали записите ѝ и са обезумявали от възторг. Щом се появила на сцената пред тях — край, свършено. Та това са били четирийсетте години. Артистът трябва да бъде божество, публиката трябва да се влюбва в него, тогава ще ходи на концерти. А кой ще си купи билет, за да слуша саката нещастница с обезобразено лице? А пък че хората трябва да слушат музика в изпълнение на талантива пианистка — не искали и да чуят за това. Че как при онази зрелищност и грандиозност на сталинските времена! Затова Регина сложила кръст на изпълнителското изкуство и се заела с преподаване. Станала изключително известна и с това. Геният си е гений. Тя умееше за пет минути с десет думи и три акорда да обясни на ученика неща, които другите педагози им набиваха в главите със седмици и месеци. Ако едно дете имаше, макар и миниатюрна искрица талант, зрънце дарба, под ръководството на Регина разцъфваше като дивно цвете. Децата я обожаваха, родителите я боготворяха. И ето ви нов удар! Не я пуснали да отиде с учениците си в Полша, на международен конкурс на млади изпълнители. Всички участници в конкурса отишли заедно с педагозите си, а двамата от нашия Град — с инструктора от градския комитет на партията.

— Господи, това е чудовищно! — възкликна Настя. — Но защо?

— А вие как мислите? Можеше ли през шейсетте години една клета учителка по музика с фамилно име Валтер да замине в командировка в чужбина? Това не подлежеше на обсъждане. Най-лошото е друго. Намерил се един идиот, който сметнал за необходимо да ѝ обясни защо учениците ѝ ще заминат с човека от градския комитет, а не с нея. Но тъй като не му достигнало мъжество да ѝ каже антисемитската истина, взел, та ѝ тръснал, че видите ли, външността ѝ не била представителна. На конкурса, когато обявяват изпълнителя, непременно представят неговия педагог и той трябва да стане и да се поклони на публиката и журито. Как бихте го направили, демек, с вашия крак и с вашето лице...

— И какво станало после?

— После Регина си поставила цел и се устремила към нея. Събрала още ученици, започнала да печели не, ами буквално да рине пари, претрепвала се от работа. Накрая си взела неплатена отпускат и отишла в Москва. Оправили й лицето, не напълно, разбира се, но доста добре. Ако човек не се взира специално, няма да забележи. А с крака нещата съвсем се влошили. Четири операции, една след друга, нещо там не тръгнало както трябва, а може би просто нещо сбъркали. С една дума, докато по-рано Регина просто куцала, след лечението започнала да ходи с бастун. Тогава била почти на четирийсет. А ако имала повече пари и ако била отишла при лекарите десетина години по-рано, всичко можело да тръгне другояче. Щяла е да има и семейство, и деца. А така е сама като кукувица.

— Но нали и сега има ученици — възрази Настя, — а и вие не я забравяте.

— Не преувеличавайте моето благородство, Настенка. Аз идвам при Регина не като при учителка, на която ще бъда благодарен до гроб, а като при гениален музикант. Ако искате, да отидем в моята стая, ще ви покажа какво имам предвид.

— Вече е късно — неубедително отказа Настя.

Дамир отиде до един фенер, дръпна ръкава на якето си и погледна часовника.

— Два и двайсет. Наистина е късно. Вижте какво, Настя, нека наричаме нещата със собствените им имена. Аз изобщо държа на честността и простотата в отношенията. Имате ли нещо против?

— Опитайте — едва чуто промълви Настя с вцепенените си устни. Чувстваше се отвратително.

— Първо, предлагам да минем на „ти“. Става ли?

Тя кимна, вътрешно се мразеше.

— Второ, официално ви заявявам, тоест заявявам ти, че не просто ми харесваш, а че ми харесваш много, малко ми остава да се влюбя и естествено бих искал сега да отидем в моята стая. Но нека бъде така, както искаш ти. Ако смяташ, че днес е още рано, аз съм готов да почакам до утре или до вдругиден, или до който и да е ден от следващата седмица, докато не отлетя обратно за Новосибирск. Но нека не бъркаме едното с другото. Донесъл съм си апаратурата, защото съм дошъл при Регина за съвет. Дошъл съм да работя. Щом те каня, за да ти покажа работата си, значи те каня именно за това. Настя, аз не

съм някой хлапак, който кани момиче в мазето да слушат магнетофон, а накрая момичето се оплаква, че го били изнасилили. Аз съм почти на четирийсет. Не се нуждая от евтини трикове, за да поваля в леглото си жена, която ми е харесала.

„А, тук вече ти вярвам. Поваляй ги не само в леглото си, но и на пода, и на масата, и изобщо, където ти падне. Колко жалко, боже мой, колко жалко! Всичко ти е хубаво, Дамир, освен едно: лъжеш. А аз не обичам лъжците.“

ДЕН ПЕТИ

Женя Шахнович събуди Алфьоров и Добринин много преди закуска.

— И тъй, да се отчетем — провъзгласи той. — Аз веднага си признавам — провалих се напълно. Смятайте, че всеки от вас е станал по-богат с петдесет хиляди. При тебе как е, Паша?

Доволно усмихнат, Добринин разказа с подробности за вчерашните си похождения. Прекарал в компанията на падналата му се по жребий дама много повече от шест часа, запознал се с нея точно преди обяд и се разделили малко преди разсъмване, тъй като тя живеела в самостоятелна стая. Шахнович го накара да разкаже подробно за какво са си говорили, с което здравата ядоса Павел.

— Е, честито! Павел получава своите честно спечелени двеста бона. Ти, Николай?

Алфьоров неопределено сви рамене.

— Абе тая... нещо не е в ред. Не знам... Не иска дори да говори. Посъветва ме да си ремонтирам главата.

— Какво? — слиса се Добринин.

— Да отида на психиатър, ей това. Не сте го измислили както трябва, момчета. Приличаме на някакви идиотчета, когато напираме да се запознаем.

— Първо, не ние, а ти — възрази Паша. — Лично аз се чувствам прекрасно и никой не ме смята за идиотче. Второ, ти се ядосваш, защото нищо не спечели. Хайде на бас, че тая твоята, белезникавата, ще я сваля за шест секунди!

— Напомням, че повторният залог е двеста — добави Женя. — Е, Паша, заемаш ли се със стая 513?

— Който не рискува, не пие шампанско! — широко се усмихна Добринин.

* * *

С тая Каменская нещо не е в ред, мислеше си Шахнович, докато обикаляше всички сгради на санаториума „Долината“ и изпълняваше не само заявките за ремонтване на електрозахранването, но и поправяше всякаква електрическа техника — от телефони до телевизори. Първо, отнякъде бяха плъзнали слухове, че тя работи във Вътрешното министерство, докато самият Женя прекрасно знаеше, че не са искали дори да ѝ дадат самостоятелна стая. Елена Свирепата (така наричаха администраторката зад гърба ѝ младите служители), както обикновено, е взела подкуп, тъй че никой от министерството не се е обаждал за Каменская. Откъде тогава са плъзнали тези слухове? Женя знаеше, че понякога хората, които искат за тях да се знае по-малко и никой да не им досажда с разни въпроси, се правят на тайнствени, уж че са от милицията или от органите за сигурност. Във всеки случай по-рано това се бе случвало често. Дали самата Каменская е намекнала някъде някому, че е от „органите“, за да се отърве от натрапници? А че не иска да ѝ се натрапват, това е несъмнено. Интересно защо ли? През тези четири месеца Анастасия Каменская от стая 513 беше първият човек, чието поведение Женя Шахнович не можеше да си обясни. И това го навеждаше на мисълта, че най-сетне е напипал нишката към решаването на задачата, заради която вече четири месеца по поръчение на шефа си работеше тук като „универсален майстор“.

* * *

— Имаме едно усложнение. Един от клиентите категорично иска момиче не от нашия контингент. Харесала му е една от почиващите в санаториума. Не се поддава на никакви уговорки. Пък и е глупаво да се надяваме, че можем да го придумаме, вие сами разбирате какви са нашите клиенти. Между тях няма и не може да има психически пълноценни.

— Какво ще правим?

— Бързо търсете подобен типаж. Може да успеем да го измамим. Нали я е виждал отдалече, не може да е разгледал лицето ѝ подробно. А и в него няма нищо особено за разглеждане — това е рядко неизразително лице. Не разбирам какво е намерил в нея. Ръст метър и

седемдесет и пет — метър и седемдесет и шест сантиметра, тегло приблизително шейсет и шест — шейсет и осем, бюст — осемдесет, талия шейсет и четири — шейсет и осем, ханш — сто. Коса светлоруса, пепелява, дължина — малко над средата на гърба, да покрива ключиците. Горедолу това са параметрите. Очи светли. Без особени белези. Ще ви я покажа, трябва да я снимаме, та после да подберем грима. Ще трябва да действаме много бързо, докато клиентът не се е досетил за измамата.

— А не е ли възможно да се договорим със самата нея?

— Изключено.

— Защо?

— Поръчката е от категория „Б“. Знаеш колко внимателно подбираме контингента за тази категория. После никой не трябва да я търси.

— Ясно. Всичко ли е наред с другите поръчки? Или има и други усложнения?

— Ами... Един от клиентите се сети за допълнителни екстри, доста трудно е да ги изпълним, но знам как може да стане. Трябват ми още два-три дена и можем да снимаме. С третия клиент нямаме никакви проблеми, както винаги. Той има две поръчки, едната от категория „Б“, втората — от категория „В“. Можем да снимаме още днес.

— Сценариите?

— Готови са — и четирите.

— Декорите, костюмите?

— Готови са.

— Озвучаването?

— Музикалният съпровод е готов, останалото — след снимките.

— Много добре. Какви предложения имате по графика за работа?

— Започваме утре, правим поред двете поръчки на Хасанов. През това време решаваме проблема на Марцев, трябва да успеем. Поръчката на узбека оставяме за края. Общо взето, типажът е най-обикновен, не е възможно за четири дена да не намерим такъв. В базата данни имаме десетки жени.

— Но не забравяйте за категорията.

— Няма да забравя.

— Работим в сложни условия, имаме проблеми с цели двама клиенти. Ако направим всичко благополучно и навреме, предлагам да дадем премия на Семьон. Кой е за? Единодушно. Всички са свободни, освен Котачето.

Възпълният усмихнат масажист Костя, по прякор Котачето, се премести от стола, на който седеше по време на съвещанието, на дивана, подгъна крака под себе си и се сви на кльбце. Казваше, че така по-лесно мислел и в най-отговорните моменти заемаше поза на спящ котарак, откъдето идваше и прякорът му.

— Какво научи за Каменская?

— Нищо. Най-важното е, че тя самата не проучва нищо за никого. Ходи на процедури, превежда си криминалето. Не иска да се запознава с никого. Напомня ми дресиран фокстериер.

— Какво имаш предвид?

— Дружелюбна, приветлива, а очите ѝ — мъртви. И с желязна хватка.

— За очите мога да се съглася. А защо смяташ, че хватката ѝ е желязна? Проявила ли се е с нещо?

— С нищо. Просто усещам.

— Котаче, ценя твоя усет и ти плащам за него маса пари. Но днес се моля на Господ да си сбъркал. И запомни, никой — нито Дамир, нито Семьон — не бива да знае това, което ние с тебе знаем за Каменская. Инак ще се паникьосат и кой знае какви ще ги свършат. Дамир е натура артистична, изтънчена, като на всеки творец — и на него умът му хвърчи насам-натам, значи реакцията му може да бъде неадекватна. За Семьон пък да не говорим. Дума да няма, той е блестящ организатор, но не забравяй, че вече десет години го издирват за тежко престъпление и той живее с фалшиви документи. А това са десет години постоянно, ежедневно напрежение. Той може и да е свикнал с него, но то се натрупва и стане ли ситуацията заплашителна, може да изригне и Семьон да направи някоя глупост. Можеш ли да гарантираш за него, ако научи, че под носа ни има човек от милицията?

— Прав сте, не мога.

— И аз не мога. И все пак, Котаче, запитай усета си: какво прави Каменская тук? Нас ли издирва?

— Май че да.

— Е, какво да се прави! И без това не сме лъжица за нейната уста. Къде ти ще ни хване...

* * *

Беше вече почти десет сутринта, а Настя Каменская още се излежаваше. Вчерашният ден може и да не отиде на вятъра, мислеше си тя, но все пак по-добре да го беше прекарала другояче. От среднощната разходка с Исмаилов ѝ остана неприятен спомен и Настя се мъчеше да разбере защо е така. Обстоятелствата бяха очевидни: той не беше пристигнал вчера, не беше се втурнал презглава направо от самолета с цветя и подаръци при старата си учителка по музика. Долял е много по-рано, най-малкото завчера беше тук, натискаше се в заключения кабинет с физкултурничката Катя и ѝ показваше оригиналната верижка на часовника си. „Май е старинна отливка“ — беше казала Катя. А снощи Настя видя тази верижка, когато по време на разходката им той погледна под фенера колко е часът. Уж дреболия, но от тази дреболия моментално израснаха нови въпроси, които с течение на времето ставаха все по-неприятни.

Ако Дамир гледаше на учителката си като на самотен нещастен човек, той естествено никога не би си признал, че с идването си в санаториума първо е навестил приятелката си, а редът на старицата е дошъл едва на другия ден, и то вечерта. В този сценарий разпределението на ролите се получаваше така: Дамир е най-обикновен женкар, учителката е доверчива и измамена старица. Мястото на самата Настя в този сценарий се определя лесно: съжаляваме Регина Аркадиевна, а на Дамир му даваме пътя.

Да, но докато се разхождаха, тъмноокият Дамир с възторг разказваше какъв гений била Регина Аркадиевна, как той ѝ показвал всичките си работи, търсел съветите ѝ и ценял нейното мнение. Това май не изглеждаше като лъжа. Настя добре си спомняше неволно подслушаните на балкона думи на старицата и необичайно строгия ѝ тон. Това не беше тон на учител. По-скоро беше тон на изпитващ, на началник. Но ако взаимоотношенията между Дамир и Регина Аркадиевна са от делово естество и в тях няма сантименталност, защо той трябва да я лъже? В такъв случай не е ли все едно един ден по-

рано или един ден по-късно е дошъл в санаториума, дали е дотичал първо при нея с цветя и подаръци, или предварително е посетил два-три кревата?

Увита в топлото одеяло и отдадена на размислите си, Настя не обърна внимание на неприятния хладец, който на няколко пъти се обади някъде в областта на стомаха — сигурен признак, че е забелязала нещо важно, върху което си струва да поразсъждава. Хладецът се появяваше не само когато тя си спомняше снощната вечер. Нещо друго от вчерашния ден трябваше да я разтревожи. Нещо, което се бе случило много преди появяването на Дамир. „Не — решително си каза тя, — не съм на работа, почивам си. Просто съм се вживяла в криминалния роман и затова навсякъде ми се привиждат плъхове. Нямам никакъв повод да се безпокоя. Нека Дамир заблуждава старицата, това не е моя работа. Нека изчука целия персонал на «Долината» — и това не е моя работа. Да, харесваше ми цели три часа. Три часа почти бях влюбена — с моя характер това е направо рекорд по тази дисциплина в затворено помещение. Е, какво толкова, сгрешила съм. Животът продължава.“

Но въпреки това настроението ѝ беше развалено и Настя реши този ден да прескочи не само процедурите, но и басейна, вместо тях да излезе из Града. Градът ѝ бе харесал. Беше уютен, стерилно чист и някак неруски: без окъртени стени, без дупки по улиците, без кавказци зад витрини на търговски павилиони. Тоест павилиони имаше, но продавачи в тях бяха руски момчета по на шестнайсет-седемнайсет години. Припечелват за джобни пари, одобрително си помисли Настя, в това няма нищо лошо. Хем и таблицата за умножение ще научат, а ще се научат и да казват „благодаря“ и „моля“.

Тя стигна пеша до пощата, обади се на втория си баща и го помоли да ѝ прати пари, естествено назаем. Леонид Петрович не зададе никакви въпроси, понеже знаеше колко стриктна и почтена е Настя в паричните отношения, и обеща веднага да изпрати телеграфически исканата сума.

Настя купи още шепа жетони, за да се обади на Льошка.

* * *

Искат да го измамат, тези гяволи, искат да му гепят парите и да му пробутат фалшификат! Той ще ги разобличи, той, Зарип, няма да им позволи да го правят на глупак. Каза коя жена иска, какъв е проблемът тогава? Защо да не могат да отидат и да ѝ предложат да спечели пари, много пари? Зарип не е алчен, ще я позлати, само тя да е съгласна. Нали могат да не ѝ казват какво смята да направи после с нея? А за всичко останало могат да я придумат, въпросът е само в цената.

Казват му — „не може“. Защо да не може? По какво се различава тя от другите жени? Всички жени се съгласяват за пари, е, почти всички. А за много пари — абсолютно всички. Какво толкова, ще потърпи петнайсет минути и ще разполага с пожизнена рента. Хем те дори не са опитали да поговорят с нея, веднага отговориха „не може“. Лъжат! Сигурно я пазят за друг клиент или за себе си. Може да е приятелка на някой от тях? Тогава е ясно защо казват „не може“. Но той, Зарип, няма да им позволи да го будалкат. Трябва да си изясни нещата сам.

Зарип тихо се измъкна от бунгалото, внимателно се приближи до главната сграда. Ето го прозореца на трапезарията. Зарип търпеливо изчака, докато и последният почиващ закуси, но не видя своята красива блондинка. Какво ли става с нея? Да не е болна? Ами ако са го излъгали, че е почиваща, а той, глупакът, им повярва и зачака тя да дойде на закуска заедно с другите? Може и да не живее тука. Но как да я открие?

Зарип оклюмано крачеше по алеята на парка около санаториума, когато зърна в далечината яркосиньото яке и дългата светла коса. Устата му моментално пресъхна. Тя е! Забравил, че му е категорично забранено да напуска не само територията на санаториума, но и бунгалото си, Зарип тръгна подир Настя.

* * *

Семьон, човекът с конската физиономия, тъмното минало и фалшивите документи, старателно отработваше обещаната му тази сутрин премия. Лично прегледа цялата база данни, намери най-малко десет момичета, приличащи в една или друга степен на Каменская, възложи на операторите внимателно да проверят всички биографични

данни, за да определят могат ли да ги използват като категория „Б“. За да подхождат за тази категория, трябваше да нямат роднини и изобщо хора, които биха могли да започнат да ги издирват, разтревожени от дългото им отсъствие. Трябваше също да не са си имали работа с милицията под една или друга форма. Имаше още цял поменик изисквания и ограничения за лицата, снимани на филм в категория „Б“.

След като спусна задачите, Семьон тръгна към летището — трябваше да посрещне човека, който идваше за преговори. Семьон много се притесняваше, той умееше добре да обяснява същината на работата на жените, знаеше коя лъжа им действа най-добре, а и кога е по-добре да каже истината. За пръв път му се налагаше да води такъв разговор с мъж и той се страхуваше да не сбърка нещо. Май трябва да помоли Котачето да му помогне. Добре де, в колата има телефон, а самолетът ще кацне почти след час.

Котачето пристигна бързо с такси, появи се точно в момента, когато техният гостенин влезе в чакалнята. Гостенинът се казваше Влад, беше млад, миниатюрен, на около двайсет и три години, мрачен, с жълти, повредени от никотина зъби. Според специалистите Влад бил доста добър актьор, чудесно си владее професията, бил наркоман от петнайсетгодишен, винаги имал нужда от пари. За Семьон това беше добър шанс и той трябваше да направи всичко, за да го използва.

* * *

— Не ми казвайте всичко — поклати глава Влад и си наля поредната чаша минерална вода. Тримата седяха в малкото частно кафене до зданието на летището. Семьон пиеше кафе, Котачето посръбваше бира от кутия, а Влад, след като гаврътна една след друга две чашки водка и замези с пиле на грил, мина на минерална вода. — Искам да разбера защо не можете да използвате във вашия филм обикновено осемгодишно момче. На тази възраст те прекрасно работят пред камерата, няма да имате проблеми, още повече че правите късометражен филм, доколкото разбрах. Предложете на кой да е ученик — ами че той ще бъде щастлив да се снима безплатно. А вие сте готови да ми платите доста солидна сума. Няма да крия — парите ми трябват, но бих искал да зная точно за какво ги получавам.

— Ще ви обясня — меко каза Котачето, любезно загледан във Влад. — Не ми трябва обикновен ученик, трябва ми актьор, истински голям актьор, който ще съумее да изиграе чувство, на което са способни само единици. Това първо. А второ, трябва ми актьор с музикални способности. Разбирате ли, киностудията се занимава с експерименти в областта на кинематографията, в частност ние се опитваме да засилим ефекта от актьорската игра със специално подбран музикален съпровод. Не е това, което се прави обикновено: снима се епизодът, после се пише музиката и се прави озвучаването. При нас музиката се създава в началото, тя звучи по време на снимките, подхранва емоционалното състояние на актьора, играта му става по-изразителна, а идеалът за нас е той да изгради епизода в съответствие с развитието на музикалния съпровод. Е, сам помислете: способно ли е на това едно дете? А за вас ми казаха, че имате изтънчен слух и дори някога сте съчинявали музика.

„Ей, страхотен е! — възхити се мислено Семьон. — И откъде ли ги взема тези думи? Аз не бих могъл така. Сигурно щях да го придумвам, да го съблазнявам с пари, които ще му стигнат най-малко за година, ако не увеличава дозата. Бих могъл и да го посплаша, макар че не обичам това. При всяко положение нямаше да ми избяга. Ако ще и надрусан, но щях да го завлека в студиото. Обаче Котачето работи чисто — да му се не наслушаш!“

Закараха Влад в апартамент, където едва вчера си бе събиращо багажа момиче, не издържало „конкурса“ и изпратено по живо, по здраво с уверенията, че данните ѝ ще бъдат представяни на всеки солиден клиент и щастието ще ѝ се усмихне съвсем скоро, сигурно още следващия месец.

— Разполагайте се — приветливо му отвори вратата Котачето, — починете си. Довечера ще ви донесат сценария, прочетете го, вживейте се. Утре ще се срещнете с режисьора и актрисата. Вдругиден са снимките и същата вечер си вземате самолета. Харесва ли ви този график?

— Добър е. А кога ще получа парите? Защото тук ще умра от глад.

— Храната е за сметка на фирмата. Погледнете в кухнята, в хладилника — има много различни продукти. Искам да ви предупредя за още нещо. За през трите дена, докато сте тук, вашата доза е наша

грижа. Ще получите всичко, и то безплатно. Това влиза в договора. Но и ние имаме своите уговорки с местната наркомафия. Не е нужно да се интересувате от подробности, просто не бива да ви виждат на улицата. Разбирате ли това?

— Не съвсем, но ще го имам предвид. Аз съм човек дисциплиниран.

— Добре тогава. Ако се звъни на вратата, не отваряйте. Човекът, който ще дойде, трябва да има ключ. Разбрахме ли се? Е, до довечера.

Когато слезе при колата, първата работа на Котачето беше да звънне в санаториума.

— Как е там? Всичко нормално ли е?... Къде?!... Ами на вас къде ви бяха очите?... Ах, дяволите ви взели, малоумници с малоумници! — Обърна се към Семьон и вече по-спокойно каза: — Зарип е излязъл в Града, мъкнел се подир Каменская, май имал намерение да се запознае с нея. Ако се съди по посоката, в която е тръгнала, тя отива към пощата, към телефоните. Да опитаме, може да успеем. Карай по-бръжко.

Семьон мълчаливо обърна колата и наду газта.

— Откъде се пръкна този откачен? — попита Котачето след кратко мълчание. — Може да ни провали цялата работа. Кой го намери?

— Както обикновено. Той е в нашата картотека вече пет години, откак за пръв път са го прибрали за натрапване на жена в градския парк. Тогава са му дали шестнайсет денонощия, а Жирафа си го набелязал и го наблюдавал излеко. Когато видял, че момчето е узряло, го приобщил към порното, отначало към софта, после и към харда. С една дума всичко е било, както обикновено. Извикал Доктора, запознал ги. Докторът веднага казал: шизофрения. Предложил му да опита да се свърже с нас. И ето на, Жирафа го прати начаса. Кой да го знае, че е абсолютно откачен! Иска само момата от 513-а и толкоз, инак нямало живот за него.

— Ще трябва да наложим мъмрене на Доктора. Лошо ги оглежда. Добре, Семьон, не се ядосвай, ти не си виновен. Ще се справим някак. Да ти се намира биричка?

— Отзад под седалката има една каса.

Котачето тежко се извърна, протегна ръка, извади кутия немска бира и жадно я надигна.

— Ех, дявол да го вземе, от бирата набъбвам като подквасено тесто — оплака се той, като поглаждаше солидното си коремче. — Безволево същество съм, знам, че не бива, а пък не мога да си я откажа. Я поспри, май че е тя.

Наистина беше Настя. Беше извадила от чантата си бележник и химикалка и добросъвестно преписваше графика на работното време на телефонната централа, пощата и телеграфа, които се намираха в едно здание. И не видя как от скамейката се надигна и бавно тръгна към нея слаб, прегърбен мъж с хлътнали бледи страни и нездрав блясък в очите.

Реакцията на Котачето беше завидна. Той избъбри на Семьон: „Отведи го!“, втурна се да пресече пътя на Зарип и застана зад гърба на Настя, като закри с масивното си туловище Зарип и Семьон, в случай че тя се извърне. Но тя не се извърна. Внимателно допреписа графика, прибра бележника и химикалката и с бавни крачки тръгна по централния проспект. С крайчеца на околото си Котачето видя как Семьон подскочи към Зарип, грижовно го хвана под лакътя и като клатеше укорително глава, го поведе към колата. Затръшна се вратата, моторът заръмжа и масажистът Костя остана сам.

* * *

Марцев плачеше. Беше отвратен от болестта си, от мръсотията, в която затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Плащаше вече трети филм, само и само да се удържи, само и само да запази живота на тази жена, да не разбие семейството си, да не травмира жена си и дъщеря си. Та те нямаха никаква вина! Вместо майка му, загинаха вече две момичета. Утре ще загине трето. А на колко запази живота?! Ако не беше Дамир с неговите филми, всеки пристъп щеше да завършва с убийството на поредната невинна жертва. Нима е виновен, че е болен? Природа — нищо не може да се направи. Човек може да се опази от заболяване на сърцето, на стомаха, на черния дроб, ако води правилен начин на живот. Може да не стане алкохолик или наркоман. А как да не се разболе от шизофрения? Кой може да даде отговор? Как да се опазиш от раздвояване на личността? Господи, нима е обречен до края на живота си да съществува в този чудовищен цикъл? Да убива някоя

жена пред камерата, облекчавайки пристъпа си, да гледа това няколко пъти, изживявайки всичко отново, после, когато въздействието на филма отслабне, да убива отново. Продаде всички ценности, които майка му бе запазила и които бяха принадлежали още на дядо ѝ и прадядо ѝ. Какво щастие, че родът им е дворянски! Има какво да продаде. По-точно — имаше. Остана само една вещ. С нея ще плати последния филм. Ами после?

Юрий Фьодорович гледаше тази последна реликва и се прокланаше. Колко пъти като дете, пък и като младеж, се бе взирал в тези необикновени, печални, всеопрощаващи очи и го бе обземала такава красива, прозрачна тъга, такава успокоение! Той сякаш се разтваряше в тях, плуваше в тях като в океан от любов и съчувствие и излизаше на брега, обновен и изпълнен със сили.

Много пъти му бяха предлагали да я продаде за невероятни суми, но той категорично бе отказвал. Струваше му се, че е по-добре да умре, отколкото да се раздели с това чудо.

Днес най-сетне ще продаде чудотворната икона. Ще я продаде, за да плати убийство.

* * *

След като се разходи из града, Настя се изкачваше по стълбището към своя етаж, когато пред нея застана висок тъмнокос младеж с открито лице и обаятелна усмивка.

— Добър ден, казвам се Павел. Нямахте ви на закуска, забелязал това. Успяхте ли се?

— Не — спокойно отговори Настя. Ако тя не пожелаеше, беше невъзможно да я въвлекат в разговор, ако ще чудо да станеше.

— Защо тогава? Диета ли пазите?

— Не.

— Каква загадка за мен! — Павел театрално се хвана за главата. — А, сетих се. Не сте прекарали нощта в санаториума. Нали? Само не ми казвайте „да“, защото ще ми разбиеете сърцето. Цял ден съм събирал кураж, за да ви спра и да се запознаем, и тъкмо се осмелих — ето на! Не, не казвайте нищо, не искам да чувам за по-преуспели ухажори. Каня ви на обяд в ресторант. Ще дойдете ли?

— Не. — Тя дори не си направи труда да се усмихне. — Няма да дойда.

— Защо? Заета ли сте? Тогава позволете ми да ви поканя на вечеря.

— Не искам. Оставете ме на мира, ако обичате, бъдете така добър.

— Ще ви оставя. Но да направим сделка: вие ми обяснявате защо не искате да дойдете на ресторант, а в замяна на това аз ще ви оставя на мира. Става ли? Хайде да седнем ей на онези фотьойли във фоайето и да си поговорим.

Настя покорно седна в един фотьойл, откряна балконската врата и извади цигарите. Младежът седна до нея, докосвайки с коляно бедрото ѝ.

— И тъй, слушам ви. Защо не искате да дойдете на ресторант?

— Не искам и толкоз. А вие защо смятахте, че трябва да искам? Ако се бях съгласила, нямаше да ме питате защо се съгласявам. Нали така? Всички смятат, че да искаш нещо, каквото и да е то, е нормално, а да не искаш, е безсмислица, която се нуждае от обяснения. А всъщност е точно обратното. Не ви ли е хрумвало?

— Не... И изобщо някак не ви разбрах.

— Че какво има за разбиране? — Тя дръпна дълбоко от цигарата, протегна ръка и тръсна пепелта на балкона. — Аз живея по собствен график, имам си режим, планове за деня. Спира ме абсолютно непознат човек и не щеш ли, предлага ми да променя плановете си. Защо да го правя? Заради безплатното ядене? Имам достатъчно пари, за да се прехранвам. Заради интересната компания? Съмнително. Не ми приличате на интересен събеседник. За да убия времето? Но на мен изобщо не ми е скучно, не се нуждаю от развлечения. Та ви питам сега: възможно ли е отказът ми да ви изглежда толкова нелеп, че да се нуждае от обяснения? Според мен би трябвало да се учудите, ако се бях съгласила, а не на обратното. Отговорих ли на въпроса ви? Тогава изпълнете обещанието си.

— Какво обещание? — слиса се Добринин.

— Да ме оставите на мира. Вашият приятел поне ми предлагаше пари, за да си поприказвам с него. А вие на какво разчитате? На неотразимата си външност?

Настя стана. Паметта ѝ и този път не беше я подвела: Павел седеше в трапезарията на една маса с вчерашното ситно типче, дето ѝ се натрапваше, когато бе излязла на разходка.

— Пари ли ви предлагаше? — Павел едва не онемя, после се разсмя. — Сега разбирам защо сте го пратили да върви на психиатър. Глей го ти Николаша! Свещена простота!

Настя поомекна. Ситуацията започваше да се прояснява и ѝ се видя смешна.

— Слушайте, вие май сте се хванали на бас за мен. Отгатнах ли?

— Отгатнахте. — Павел избърса сълзите си, бликнали от смеха. — Абсолютно невероятна жена, която не иска да се запознава с никого. Е, как да не си опитаме силите! Само не се обиждайте, нали няма? Не сме искали нищо лошо. Шест часа светски разговор, нищо повече. Между другото всеки е заложил по двеста хиляди. Ако спечеля, ще взема наведнъж четиристотин.

— А, значи сте трима в играта?

— Да.

— А кой е третият? Може би ще е добре да почакам? Ами ако той се окаже прекрасният принц?

— Той вече е опитвал.

— И какъв е бил резултатът?

— Отхвърлили сте го, горда и недостъпна.

— И кой е той? Поне ми го припомнете.

— Женка, един симпатичен блондин. Работи в санаториума, електротехник е.

— А, да, спомних си. — Настя помълча, запали нова цигара. — И откога се развличате така своеобразно?

— Втори ден. Едва вчера започнахме.

„А блондинът в бара ме свалише завчера. Нещо не се връзва. Господи, защо ли се затормозявам с разни глупости! Трябва да работя. Да превеждам. Да почивам. Да се лекувам. А аз все гледам да заживея, като че съм в Москва. Нека си палуват момчетата, мен какво ме е грижа? Дори Женя електротехникът да ги е метнал нещо, това не е мой проблем...“

— Добре, младежо, дерзайте! Извинете, че не можах да ви направя по-богат. Опитайте се да заложите на някоя по-млада. От мене вече няма много полза.

Едва направила две крачки към стълбището, Настя буквално се сблъска с Дамир. Лицето му беше преbledняло и разтревожено.

— Настя, откога те търся! Къде изчезна? Да вървим, по-бързо.

Без да разбира каквото и да било, Настя последва Дамир.

— Къде беше? Половин ден не мога да те намеря.

— Разхождах се из града. Защо си ме търсил?

— Регина не беше добре, исках да те помоля да поседиш с нея, хукнах да те търся — никъде те няма. Естествено разтревожих се. Снощи постъпих като свиня, не те изпратих до стаята, а когато не те намерих сутринта — можеш да си представиш какво започнах да си мисля.

— Да бе, отвлекли са ме бандити с маски и са ме продали в робство. Дамир, не ме будалкай. Къде отиваме?

— В моята стая.

— Ами Регина Аркадиевна? Нали не била добре, ти ми го каза.

— При нея има медицинска сестра. А ние с тебе трябва да си поговорим.

„Направо кошмар. Всички искат да си поговорят с мен. Какво става тук в края на краищата?“

Дамир беше наел разкошен двустаен апартамент категория „люкс“ на втория етаж, чак в края на коридора. Освен телевизора, хладилника и барчето, Настя забеляза на бюрото телефон. „Луксът си е лукс“, помисли си със завист.

— Добре, хайде да си говорим. — Тя внимателно намести болния си гръб в ниския фотьойл. — Какво искаше да ми кажеш?

Дамир отвори барчето, извади бутилка сухо мартини, високи чаши, а от хладилника — лед.

— Добре ли съм запомнил? Нали точно това питие обичаш?

— Това е. Много съм трогната. Но не може ли да бъдем по-конкретни?

— Сега. — Той ѝ подаде чашата. — Не ме припирай, не ми е толкова лесно да кажа това, което искам. С една дума... Когато не те намерих сутринта, отначало страшно се изплаших, че нещо ти се е случило. А после се уплаших втори път, но вече по друга причина. Досещаш ли се по каква?

— Не.

Общо взето, Настя си представяше приблизително какви думи ще чуе сега, но предпочете да се престори, че нищо не разбира.

— Уплаших се, защото разбрах, че съм влюбен в теб по-силно, отколкото можех да го очаквам от себе си. Буквално съм хлътнал. След няколко дена ще си замина и може би никога вече няма да се срещнем. Но ти можеш да направиш тези няколко дена щастливи за мен. Аз пък, от своя страна, ще се старая, доколкото мога, тези дни да донесат радост и на тебе.

— И как възнамеряваш да ми дадеш радост? — любопитства Настя. — Ще ме поиш с мартини? Или в арсенала ти има и други оръжия?

— Ще правя всичко, което пожелаеш. Ако искаш — ресторанти, ако искаш — ще излезем някъде сред природата, на шишчета... Трудно ми е да ти предлагам нещо конкретно, изобщо не познавам вкусовете ти. Ще направя всичко, каквото кажеш.

— А на опера ще ме заведеш ли?

— На опера ли?

— Ами да. На „Аида“ или на „Трубадур“...

— Ще проверя какво дават през тези дни в градската опера.

— Не си прави труда, аз вече проверих. Няма спектакъл, който да ме интересува. Добре де, играеш ли на карти?

— За съжаление — не. Играе ли ти се?

— Не че кой знае колко, но това би ме поразвякло някоя вечер. Много добре разбираш, че няма да дойда нито на ресторант, нито нейде из природата. Първо, нямам съответното облекло, защото съм дошла в санаториума да се лекувам, а не да ходя по ресторанти. Второ, нямам много свободно време — трябва да превеждам. Трето, равнодушна съм към природата и пикникът няма да ми достави радост. Какво друго можеш да ми предложиш?

— Анастасия, подиграваш ли ми се или аз халюцинирам?

Дамир падна на колени пред фотьойла, в който седеше Настя, внимателно пое чашата от ръцете ѝ, остави я на масата. От докосването на ръцете му ледът в душата на Настя отново започна да се топи, но този път тя се попоглеждаше някак отстрани. Аналитичната машина все пак се беше включила, въпреки упоритата съпротива на Настя.

Дамир я целува дълго и умело, Настя му отвърщаше също тъй умело и старателно. „*Преиграва* — мислеше си тя, усещайки с цялото си тяло вътрешния метроном, който контролираше ситуацията. — *Един мъж, обзет от желание, вече трябва да отиде по-далеч. Щом и досега държи ръцете си на гърба ми и се прави на целомъдрен, значи това си е жива преструвка. Или се страхува да не ме подплаши. Значи работата е сериозна. Явно наистина му трябва за нещо. Ще броя до десет. Ако през това време не предприеме нещо повече, значи нищо не е разбрал за мен и ме смята за стара мома, която трябва дълго да бъде уговаряна. За какво му е на такъв страхотен... четири... мъж като Дамир... пет... невзрачна стара мома... шест... щом има много пари... седем... много гаджета... осем... с потенциата всичко му е наред... девет... и на всичко отгоре умее толкова разкошно да се целува... десет.*“

Настя внимателно се освободи от прегръдките на Дамир и посегна за чашата си.

— Благодаря, мили, целувките ти бяха просто упоителни. А сега защо не ми кажеш с каква цел започна всичко това?

— Е, как да те убедя?! — горестно възкликна Дамир, при което се видя на Настя много искрен. — Хайде засега да оставим това. Искам да ти покажа работата си. Регина още не я е виждала. Искаш ли?

Той включи видеото и постави касета.

* * *

— Имаме непредвидено усложнение. Зарип е изчезнал. Семьон, кога го видя за последен път?

— Докарах го от града и го оставих в бунгалото. Обясних му, че не бива никъде да излиза, иначе може всичко да развали. Стори ми се, че ме разбра.

— В колко часа беше това?

— Към един по обяд. В един и петнайсет.

— Някой ходил ли е при него след това?

— Химика му занесе обяда — в три часа. В три и половина отишло Котачето и Зарип вече го нямало.

— Вземаме решение. Максимално уплътняваме графика. С Хасанов започваме да работим още днес. Предупредете го. Момичетата налице ли са?

— Чакат.

— Къде е Дамир?

— В апартамента си.

— Защо не е тук?

— При него е Каменская.

— Така значи... Погрижете се за Каменская: да бъде на място, където можем да я наблюдаваме. Не сваляйте очи от нея, докато не намерим оня откачалник Зарип. Предупредете Дамир, че днес трябва да свършим работата на Хасанов. Какво става с Марцев?

— Актьорът е готов.

— Много добре. Утре сутринта — поръчката на Марцев, после всеки да си върви по живо, по здраво.

— Ами Зарип? Какво ще правим с неговата поръчка?

— Няма да изпълняваме поръчката на Зарип.

* * *

Дамир затвори телефона и разстроено погледна Настя.

— Извинявай, трябва да изляза. Дошъл съм в Града по работа, не бива да забравям за нея. Нали не ми се сърдиш?

— Радвам се, че най-после ще се прибера да работя. Днес от сутринта не съм превела нито ред. Тъй че всяко зло за добро.

— Може ли да намина към теб, когато се върна? Надявам се да не е късно.

— Намини.

Настя леко го целуна по бузата.

— Хайде, ще те изпратя. Между другото ще се отбия и при Регина, да видя как е.

* * *

Регина Аркадиевна беше напълно здрава, ако не смятаме възпалилия се крак, с който не можеше дори да стъпи.

— Направо е възмутително — сърдито мърмореше тя, — здрава бабичка, сърцето ми младежко и не щеш ли — напълно обездвижена. Нито мога чай да сваря, нито до ваната да ида. От есента е. Времето е променливо, налягането скача нагоре-надолу, ту е топло, ту замръзва — а крачето ми като послушно глупаче откликва на всичко.

— Аз ще ви помагам, Регина Аркадиевна, нямам намерение да излизам никъде, тъй че ако нещо ви трябва, тропнете по стената, ще дойда — предложи Настя.

— Благодаря, Настя, много сте мила.

* * *

В павилиона се готвеха за снимки. Хасанов беше наредил първо да снимат по категория „Б“, това щяло да му помогне да се настрои. Той седеше в ъгъла на един диван и се опитваше да заприказва Верочка, своята хубавичка партньорка във филма. Веднъж вече беше се снимал с нея и беше останал много доволен. Момичето обаче седеше мрачно, мълчаливо хрупаше фъстъци, които вадеше от джоба на якето си, и не обръщаше внимание на стареца.

— Ти не си играчка — недоволно подхвърли Хасанов, — ти си актриса, бъди любезна, настрой се за снимките, инак нищо няма да излезе. Не можем да правим безброй дубли, нали го разбираш?

Внезапно Вера изхвъркна от павилиона и се втурна надолу по стълбището на триетажната сграда. След нея хукна младежът с очилата, което помагаше при настройването на апаратурата. Настигна Вера между втория и третия етаж, мълчаливо я прегърна през раменете и я заведе в една празна стая, която по-рано явно беше служила за детска.

Беззвучни ридания разтърсваха цялото тяло на момичето.

— Стига де, мъничката ми, защо се разстройваш толкова? Нали не ти е за пръв път! Потърпи малко, няма да трае дълго, ако се постарая хубавичко, един дубъл — и готово. Някакви си трийсет минути. Нали?

— Не искам вече — повтаряше Вера и се давеше от сълзи. — Той е отвратителен, стар е. След миналия път два месеца сънувах как ме опипва със сбръчканите си ръце. С другите поне не беше толкова гнусно. А този... Не мога да го гледам.

— Верочка — умолително каза младежът с очилата, — ами ние с тебе? Та ние се обичаме, нали? Искаме да бъдем заедно. А според закона трябва да чакаме още четири години. Захванахме се с всичко това, за да съберем пари и да заминем за чужбина, където ще живеем заедно и никой няма да пита на колко си години. Забрави ли? Вече събрахме толкова много пари, трябва да потърпиш още мъничко. Хайде, душичката ми — той започна нежно да я целува, — хайде, хубавицата ми, настрой се, стегни се. Искаш ли да помоля Дамир да даде онази музика, спомняш ли си? Онази, която слушахме в неделя у нас и ни беше толкова хубаво. Ще слушаш музиката и ще си спомняш за мене. А аз ще бъда наблизо. Ще отвориш очи и ще видиш мене. Сякаш аз те галя. А? Хайде, слънчицето ми, да вървим, умнице моя, в името на нашето щастие.

— Ама защо не можете да му откажете! — отчаяно възкликна Вера. — Защо непременно трябва да изпълнявате поръчката му! Нали има и други момичета?

— Не иска други, иска точно теб.

— Ами ако аз не искам? Съгласна съм да търпя другите, но този...

— Ти какво, забрави ли кой е дядо ти? — Гласът на младежа стана строг. — Ако клиентът се разсърди, край на всичко. Ще ни издаде и дядо ти чисто и просто ще ме унищожи. Това ли искаш?

— Добре, да вървим. — Вера въздъхна толкова горчиво, че сърцето на циничния Химик го заболя.

* * *

Зарип самотно се скиташе из жилищната сграда на санаториума с надеждата да срещне своята светлокоса красавица. Почти не си представяше какво ще направи, ако я намери. Може би ще я спре и веднага ще ѝ се обясни в любов. Тя няма да успее да устои, нито една жена не може да устои, когато открито ѝ признаваш чувствата си. А

може би ще се представи за кинорежисьор и ще ѝ предложи да се снима във филм. Всички жени искат да бъдат актриси, всяка от тях мечтае как един прекрасен ден на улицата ще я спре известен режисьор и ще ѝ предложи роля. Той го знае със сигурност, във всички книги го пише. А може би ще направи всичко другояче. Ще я примамва на някое закътано място, та дори и в бунгалото, ще ѝ предложи много пари — като на скъпа проститутка, ще я люби и ще направи онова, за което мечтае отдавна. Да, ще я души, ще я души дълго, сладострастно, ще усеща с цялото си тяло последните ѝ конвулсии... Ах, колко хубаво ще бъде! Само че къде ще я намери? Дали да попита в коя стая живее? Дори не знае името ѝ. И после, не бива никой да си го спомни, когато я намерят удушена.

Когато Зарип беше малък, майка му казваше, че е глупаче и жените няма да го обичат. Да, ама не е така! Обичат го, и още как! Защото е силен и красив, всички жени, които му се бяха отдавали, му го бяха казвали. Вярно, всичките бяха много по-стари от него, дебели, мургави, грозни, някои — пияни. Но те го обичаха! А той мечтаеше за млада жена, крехка, изящна, с бяла кожа. И я намери. Мигар ще се откаже сега? Не, не и не. Ще броди като сянка из тези коридори, докато не я намери.

Наближава времето за вечеря. Ще излезе навън и ще наблюдава трапезарията през прозореца. Тя непременно ще дойде на вечеря и тогава вече ще я проследи.

* * *

Настя чу как бравата на вратата на Регина Аркадиевна изщрака и веднага се чу потропване на нейната врата. Дойде Константин, младежът, при когото Настя ходеше на масаж.

— Извинете, вие сте Настя, нали? — Той широко се усмихна. — Казвам се Константин, ако не сте забравили, аз ви правя масажите.

— Не съм забравила, разбира се. Влезте.

— Аз само за секунда. Сега бях при вашата съседка, прегледах крака ѝ. Вече е много добре, утре ще може да ходи. Та тя ме помоли да сляза до трапезарията и да кажа на сервитьорката да ѝ донесат

вечерята в стаята. А също ме помоли да ви попитам дали няма и вие да вечеряте с нея, за компания.

— Не, благодаря, аз ще сляза в трапезарията — хладно отговори Настя.

Хайде, започна се, помисли си тя. Старицата си измисля нови и нови поводи да ме превърне в компаньонка. Отначало се правеше на деликатна, а щом се появи повод, готова е да ме яхне.

— Извинете, сигурно се бъркам в чужди работи, но Регина Аркадиевна наистина не може дори да стане. Движенията ѝ са много ограничени и е възможно просто да не успее да се нахрани.

Страните на Настя пламнаха. „Каква гадина съм аз, безсърдечна гадина!“ — ядосано се наруга наум тя.

— Да, разбира се, ще вечерям с нея. Помолете долу да донесат и моята вечеря.

* * *

Докато вечеряха, старицата си мълчеше, не досаждаше на Настя с бърбенето си, за което тя ѝ беше много благодарна.

— Нещо май ви притеснява, Регина Аркадиевна? — реши се да попита Настя.

— Притеснява ме. Зависимостта от парите. — Старицата внезапно се разсмя. — Разберете ме правилно. Аз съм стара. И освен това съм инвалид. Нямам ли право да изживея старините си достойно? Цял живот бях принудена да куцам и да се срамувам от това. През половината от този живот на всичко отгоре се срамувах и от лицето си. Дамир ви е разказал, нали?

Настя кимна утвърдително.

— Ако на младини имах пари, всичко щеше да бъде различно, но сега думата ми е за друго. Преживяното — преживяно. Но сега, когато най-сетне се сдобих с пари, когато — без преувеличение — ме познава целият Град, пак не мога да си намеря подходяща компаньонка, за да не се чувствам безпомощна и да не тежа на околните. Сега аз имам много пари, Настенка, защото съм корава жена — тя отново се засмя, леко и заразително, — откак няколко мои ученици получиха международно признание, родителите се втурнаха към мен с рожбите

си, искат да направя от тях големи майстори. А аз вземам скъпо за частните уроци. Не защото съм алчна, Настенка, а защото не искам да тежа на никого. Аз само тук, в санаториума, съм без телефон и съм откъсната от света, затова се наложи да ви обезпокоя, а ако си бях вкъщи — само да подсвирна, и дотичват! И младички, и възрастни, и ще изперат, и ще сервират, и до тоалетната ще ме крепят, защото знаят: ще им платя добре. Не мога да понасям някой да ми услужва от съжаление! Но понякога си мисля: ами ако нямах тези частни уроци? Какво щеше да стане с мене? Уви, мила, трябва да констатирам, че нашият живот не е уреден за укрепване и засилване на чувството за собствено достойнство. Дали не се изразявам твърде объркано?

— Не много. Във всеки случай разбрах всичко. Ако толкова силно ви тревожи фактът, че ви правя услуга безплатно и това оскърбява чувството ви за собствено достойнство... Правилно ли схванах мисълта ви?

— Умна сте, Настя, това никой не може да ви го отнеме. Е, какво ще кажете?

— Подарете ми чепка грозде. Толкова е красиво във фруктиерата, не мога погледа си да откъсна. И сигурно е вкусно.

* * *

— За часовете за вечеря я пратих да се погрижи за болната си съседка, нека прояви благородството си. Важното е да не слезе в трапезарията. Но как да я удържа вътре през цялата вечер?

— Дано Дамир се върне по-скоро. Ти обади ли се в снимачния павилион?

— Обадох се. Започнали са втората поръчка, категория „Б“. Вече е време да отида там, ама тоя Зарип...

— Провери още веднъж около сградата. Може да наднича през прозореца на трапезарията. Като нищо може да го прави, тоя откачен джигит.

— Сега отивам.

* * *

Влад чу как в ключалката се превъртя ключ. Леко скочи от табуретката в кухнята и надникна в антрето. До Семьон бе застанало красиво момиче с чуплива кестенява коса, със светлосиво велурено яке, небрежно наметнато върху строга, малко старомодна рокля.

— Запознайте се. Света, това е Влад, твоят партньор във филма. Малко сгъстихме графика, за да ви освободим по-бързо. Ще снимаме утре сутринта, тъй че днес се подгответе добре.

Семьон отвори дипломатическото си куфарче, извади от него магнетофон и няколко машинописни листа.

— Това е сценарият. Всичко е много просто, сами ще се справите. Най-важното е музикалното оформление. На тебе, Влад, вече ти обяснихме какво представлява ролята. Музиката е точно за трийсет минути, действието трябва да се побере в тези рамки. Обръщайте внимание на едрите планове. Обикновено правим тази подготовка заедно с режисьора, но след като ти, Влад, си професионален актьор, мисля, че ще се справите и сами.

— Ще се справим — промърмори Влад и отново се покатери на табуретката.

— Наистина ли си професионален актьор? — полюбопитства Света, когато вратата се затвори зад Семьон.

— Защо, не приличам ли? Смяташ, че ние, ситните, ставаме само за цирка? — ядно подхвърли той. — Ще пиеш ли чай?

— Ще пия — сговорчиво се съгласи Светлана. — Добре де, защо се ядосваш? Чудо голямо, човек и да не попита. Просто никога в живота си не бях виждала такъв ситнеж като теб.

— Е, сега видя. Хайде да работим. Донеси магнетофона, да чуем какво са сътворили.

Колкото по-дълго се въртеше касетата, толкова по-странно се чувстваше Влад. Още не беше чел сценария и се опитваше да схване от музикалния съпровод какъв ще бъде сюжетът. Зад измамно красивата, нежна основна тема се долавяше нарастващо напрежение, което превръщаше всепоглъщащата любов в убийствена омраза, изискваща незабавен изход, опустошителна разруха.

Светлана слушаше разсеяно, разглеждаше стените с кухненските шкафове, пиеше чай, хрупаше бисквити. Когато музиката свърши, Влад я върна към началото.

— Не се ли наслуша? — присмехулно попита момичето.

— А ти чела ли си сценария? — избегна отговора Влад.

— Ами-и... не — безгрижно проточи тя. — За какво да го чета? Нали ми казаха, бил за Едиповия комплекс. Една майчица се кара на сина си, а той за отмъщение мечтае да я изнасили. Бр-р, каква гадост! — Тя се намръщи гнусливо. — Нос тебе може дори да е интересно. Никога не съм го правила с лилипут.

— Млъкни, глупачко! — грубо я прекъсна Влад. — Запази си хумора за твоите пръчове. Ние трябва да работим.

Света учудено погледна партньора си, отиде при него, прегърна го и с майчински жест притисна главата му до гърдите си.

— Ей — гальовно каза тя, — момче! Хайде да станем приятели, а? Едва се запознахме и вече се джавкаме. Щом трябва да играем на майки и деца, ще играем. Между другото на тебе обясниха ли ти за какво им е този гаден филм?

— Казаха, че бил учебен филм за института по психиатрия.

Влад затвори очи и притисна главата си до нежната ѝ гърд, вдиша топлия смесен аромат на тяло и парфюм.

„А на мен — помисли си Света — ми казаха съвсем друго. Че щяло да бъде обикновено порно за любители на екзотиката. И специално ме предупредиха да не му казвам това предварително. Май са прави. Тоя Влад е толкова раздразнителен и пълен с комплекси, че от уплаха да не може да свърши работа. Хем е и наркоман. Е, утре преди снимките ще си забие една доза и всичко ще тръгне като по мед и масло. Дори няма да си спомни, че е ситен.“

Влад прегледа сценария отгоре-отгоре, после го прочете повнимателно. Шишкавият, който беше на летището със Семьон, не го беше излъгал: никое дете не може да изиграе такава разкъсваща сърцето смесица от любов и омраза. Сценарият беше не литературен, а режисьорски, в него ясно бяха маркирани едрите и средните планове, рапидът и всички режисьорски тънкости. Сега трябваше да опита да обедини сюжета с музиката.

Той включи магнетофона и като следеше текста, си правеше на листа бележки с молив. Света го гледаше с уважение и се стараше да не му пречи. Вслушваше се в музиката — красива беше, дори вълнуваща. На такава музика сигурно е приятно... Не успя да довърши мисълта си, защото Влад вдигна глава и се усмихна някак изкриво.

— Хайде да порепетираме. Двамата седим до масата, ти наливаш чая и ме разпитваш за училището.

— Ама какво точно те питам?

— Виж текста, там всичко си пише. Обръщай внимание на маркировките, по полетата времето е разпределено по минути. Ето, слагам на масата часовника, следи времето да съвпада.

— Я стига бе, толкова сложнотии! — Света недоволно тръсна хубавата си главица.

— Прави каквото ти казвам! — Гласът на Влад отново стана гневен и тя се сепна. — Действието е разпределено във връзка с музикалния съпровод, разбра ли? Започваме.

Изрепетираха го няколко пъти и все свършваха на двацет и четвъртата минута.

— Остава още музика — каза Влад. — Може би е за титрите?

— Сигурно — сви рамене Светлана. Тя знаеше какво ще правят през оставащите шест минути и не се тревожеше особено.

— Случайно да знаеш кой е съчинявал музиката? Защото е твърде добра, можеш да ми вярваш. Разбирам от тези работи.

— Не знам. Но какво значение има? Аз и понятие си нямам от музика, само за разните хардрок, хевиметъл и изобщо дето я свирят по кръчмите. Глупости, музика в късометражен филм!

— Абе не е точно така — замислено проточи Влад. Той наистина умееше не да слуша, а да чува музиката, а под въздействието на наркотиците възприятията му още повече се бяха изострили. Това не беше каква да е музика, не беше я писал обикновен музикант, той можеше да си заложи главата за това. Оставащите шест минути, за които на пръв поглед не достигаше действие, много го тревожеха. — Кога ще дойдат да те вземат? — попита той Светлана.

— Казаха, че в дванайсет. Предупредиха ме, ако не дойдат до дванайсет и петнайсет, да остана да пренощувам тук. Имали някакви проблеми с ремонт ли, с бензин ли беше.

— И как ще нощуваме двамата с тебе? — мнително попита Влад, очите му ядно проблеснаха. — Тук има само една стая и в нея — един диван.

— Ох, стига си се тръшкал, няма да те изям. Ще легна на пода, щом си толкова изнежен.

„Правилно ме предупредиха. Страх го е от нормални женски като от огън. Сигурно е прекарал целия си живот сред лилипути, а аз съм като някакъв Гъливер за него. Голям майтап, за пръв път в живота ми мъж се страхува да остане с мен през цялата нощ. Как ли ще се справя с него утре? Добре де, това не е мой проблем. Все някак ще стане.“

* * *

— Намерихте ли Зарип?

— Не сме още. Хубаво се наредихме: из санаториума кръстосва маниак, дебне някаква женска — криминалистка, а ние не можем дори да се обадим в милицията. Ако го хванат, ще предаде всички ни.

— Имате ли предложения? Мисли, Котаче, мисли, става дума за броени минути. Как върви в павилиона?

— Приключват. Семьон отиде там преди час. Ако всичко върви нормално, двамата с Дамир скоро ще се върнат. Само дано Каменская да седи в стаята дотогава, а после ще я поеме Дамир. Той май я свали вече.

— Не ми харесва тази работа. Може всичко да е наопаки, тя да е свалила Дамир. Не ви ли е хрумвало?

— Възможно е, но не ми се вярва. Тя не го е преследвала, той търчеше подире ѝ.

— Ами ако това е само илюзия? Зрителна измама? Тя е достатъчно умна, за да накара човека, който ѝ трябва, да тича подире ѝ. И все пак: какво ще правим със Зарип?

— Ще се наложи да чакаме. Имаме няколко свободни хора, бих могъл да ги извикам тук, да помогнат в търсенето, но само Семьон, Дамир и аз познаваме Зарип по физиономия. Дори вие не сте го виждали.

— Ами я си представи, че ѝ хрумне да излезе на вечерна разходка из тъмния парк?

— Може и по-добре да стане. Ако Зарип я проследи, веднага ще го хванем. Ами че нали ще сме наблизко, няма да я пуснем сама. Най-важното е тя нищо да не забележи.

— Точно това е най-трудното. Тя е наблюдателна, май и слухът ѝ е добър. Хайде, постарай се, Котаче. В теб ми е надеждата. Семьон и Дамир не се ли досещат, че тя е следователка?

— Не би трябвало. Разбира се, ако тя сама не си признае пред Дамир.

— Да не дава господ, Котаче, да не дава господ.

* * *

Дори измито до скърцане и облечено в чисти дрехи, момичето не изглеждаше като невинно ангелче. Очите му бяха от хитри по-хитри, а лексиконът — ушите да си запушиш. Вече се беше наскитала здравата, окончателно изоставена от своите пропили се родители още преди година. През тази година се беше научила да си вади хляба, като обслужва пътниците в мъжките тоалетни по гарите, и то толкова ловко, че милицията нито веднъж не беше я хващала. Не се застояваше дълго на една и съща гара, прехвърляше се с влаковете от град на град, разбира се — без билет.

В този Град се намери един добър чичка, който ѝ обеща да я нахрани, да ѝ даде пари и на всичко отгоре да ѝ купи нови дрехи, ако обслужи приятеля му, и то не в мръсната смрадлива гарова тоалетна, а в красива чиста стая. Та имаше ли значение за нея? Разбира се, тя излъга, че е вече на четиринайсет, та чичката да не се уплаши, че е малолетна, и да се откаже. Всъщност скоро беше навършила десет и видя, че чичката не ѝ повярва. Чудо голямо! Важното е да ѝ плати. Вчера той я качи в една кола, закара я в някаква баня, каза ѝ да се изкъпе много хубаво, а после ѝ разреши да поплува в огромен басейн. Ей, страхотно беше! Той обеща да ѝ купи пушено месо от лос, дълъг червен пуловер до колената и лъскав фуркет за косата. А за „работата“ я накара да облече някаква странна черна рокля до петите, тя беше виждала такива във филмите за миналия век.

— Ела тук — повика я красив висок мъж с тъмни очи и добра усмивка. — Хайде да изиграем една сценка. Виждаш ли разпятието на стената?

Тя кимна и се огледа любопитно наоколо. В стаята имаше много различни уреди, някакви лампи, жици, но на момичето не му пукаше

от това. Щом може да го прави на гарата, сред денкове, куфари и препълнени с боклук кошчета, защо да не може сред лампи и жици?

— Виждала ли си някога как хората се молят? Събираш ръцете ето така, заставаш на колене, гледаш към разпятието, а наум си казваш някое стихче. Разбра ли?

— Разбрах. — Тя веднага направи това, което той ѝ каза.

— Умно момиче. Ти си направо родена актриса! — похвали я тъмноокият. — Сега слушай какво ще стане по-нататък. В стаята ще влезе възрастен мъж, той е баща ти. Само че ти знаеш това, а той — не. Не са му казали. Той си мисли, че си просто красиво момиче, обикнал те е и иска да се ожени за теб. А ти знаеш, че човек не може да се жени за собствената си дъщеря.

— Знам, разбира се. Децата после ще бъдат изроди.

— Правилно. Затова той ще те моли, а ти ще му отказваш.

— А може ли да му кажа, че ми е татко? Тогава той веднага ще загрее — делово предложи момичето.

— Не може, точно там е работата. Такава е играта. Ти му отказваш, но нали го обичаш, искаш да му бъде приятно. И да не може да се омъжиш за него, всичко останало може, нали така?

— То се знае — авторитетно заяви скитницата, която, общо взето, имаше доста смътна представа за категории като „може“ и „не може“. — Ще се постарая да му конпен... конме... компенсирам — тя с усилие произнесе чутата наскоро дума, — за да не се чувства огорчен, че не може да се оженим.

— Браво, чудесно! — Мъжът явно беше много доволен. — Ти си изключително съобразително момиче, направо рядкост. Хайде да започваме...

Момичето направи всичко, което му бяха казали. Застана на колене, събра дланчици пред себе си, затвори очи и си изрецитира наум цялата песничка за Ксюша и нейната поличка от плюш. После дойде старецът, който играеше нейния баща и ѝ говореше за любов. След като се подърпа малко за фасон, момичето похотливо облиза устни, приближи се до стареца и започна да му разкопчава панталона. Старецът изобщо не беше отвратителен, много по-готин от пияните груби мъжища по гарите, от които винаги вонеше на бъчва и прогнили зъби.

Тя правеше всичко, както обикновено, и дори в първия момент не разбра защо старецът изведнъж я сграбчи за косата и ѝ удари шамар. Да не би да го е заболяло? Ами ако заради това не ѝ плати?

Момичето с усилие се надигна от пода и като бършеше избилите сълзи, се гушна в стареца, обгърна го с ръце.

— Курва! — разкрещя се той. — Малка уличница! Пачавра!

Оттам нататък тя престана да разбира какво става. Старецът ѝ крещеше, удряше я с юмрук по лицето, шибаше я с появил се кой знае откъде камшик. Последното, което видя в своя безпътен кратък живот малката скитница, беше вдигнатият над главата ѝ нож и огромните, страшни очи на стареца...

* * *

— Момичето в мазето, доизпипай работата и добави звука — каза Семьон на младежа с очилата по прякор Химика. — За утре ще приготвиш всичко за нови снимки, ще започнем в осем часа. Ние с Дамир трябва да се връщаме. Днес ще се оправим и без моята помощ.

— Добре — недоволно проръмжа Химика. — Когато е да се върши най-мръсната работа, вечно съм сам.

Семьон отиде плътно до него, здраво го стисна за рамото.

— Повече да не си се пошегувал така, приятелче. Всеки при нас си получава парите за своята си работа: Дамир за таланта си, аз — за риска, ти — за мръсотията. Ако се случи нещо, твоята присъда ще е най-малка. Нас ни чака смърт, а ти поне ще останеш жив. Ние сме организаторите, а ти само избърсваш калта. Ясно?

— Добре де. — Химика рязко се изтръгна от ръцете на Семьон. — Обичаш да разказваш приказчици. Ако вас с Дамир ви чака смърт, какво ще стане тогава с вашия Макаров? По-тежко наказание от смъртта няма.

Семьон измери младежа със злобен поглед и мълчаливо излезе. Ще трябва сериозно да си поприказва с него, но — друг път. Сега няма време.

* * *

Оставиха колата пред бунгалото, още веднъж провериха — празно, Зарип го нямаше. Бавно, предпазливо, като се стараеха да не минават под фенерите, Семьон и Дамир Исмаилов поеха към централната сграда. Внезапно Дамир сграбчи Семьон за ръката.

— Ето я!

На входа се мерна яркосиньото яке и се скри зад ъгъла.

* * *

На Настя ѝ се искаше да подиша въздух преди лягане, а същевременно и да поразмисли за поведението си. Например как да се държи, ако се отбие Дамир. Разбира се, би било много съблазнително да се поддаде на придумките му, да забрави всичко и да се хвърли презглава в бързотечния роман. Но какво ѝ обещава това? Развлечения? Тя не обича развлеченията. А онова, което ѝ доставя удоволствие, Дамир не може да ѝ го даде. Креватни забавления? Скучно. Той сигурно е добър любовник, дори много добър, и какво от това? В живота ѝ ще има един добър любовник повече. Голямата ценност, хайде де! Настя си помисли, че може и да не ѝ е вървяло много в живота, но не и с мъжете. Бяха малко, но нито един не я бе разочаровал. И изобщо Льошка ѝ е напълно достатъчен. Какво още може да получи от Дамир? Красиви думи? Льошка не говори много, вярно е, но на Настя думите му не са ѝ нужни, тя е твърде рационална, за да вярва на думите и да им обръща внимание.

Почувства се неуютно. Сякаш някой отзад я гледаше. Настя разкърши рамене и се върна към мислите си.

От друга страна, Дамир може да бъде интересен събеседник. Жалко, че не успя да догледа филма, който той ѝ прожектира. Беше филм за един сляп старец, който общува с външния свят чрез звуци. Внукът му описва разни предмети, картини, природни явления, а старецът казва: „Не разбирам. По-добре ми посвири.“ Внукът се учи да свири отначало на пиано, после на цигулка, неговите музикални изображения стават все по-ярки, образни и накрая старецът казва: „Виждам това.“ Настя така и не разбра какво е станало по-нататък, но напълно оцени майсторството, с което бе направен филмът. Оцени не само талантливата режисьорска работа, но и необичайната, интересна

музика и великолепното изпълнение. Ако можеше общуването ѝ с Дамир да се изразява само в обсъждане на творбите му, това щеше да бъде просто чудесно, именно това, което бе нужно на Настя: да анализира, да се рови във всякакви нюанси, да извежда закономерности. Ала смешно е да се надява, че той ще се съгласи на това.

Нещо ѝ пречи да мисли. Някакви странични звуци ли? Тя спря, послуша се. Не, тихо е. Откъде идва тази тревога?

На няколко крачки отпред тя видя неподвижна фигура на скамейката. Когато приближи, позна своя несполучил ухажор, който ѝ бе предложил пари. Как го беше нарекъл Павел? Май беше Николай.

— Добър вечер, Николай — весело каза тя. — Намерихте ли на кого да подарите своите излишни петдесет хиляди?

— Не съм намерил още — също тъй весело, без ни най-малко да се смути, призна той. — Сядайте, да изпушим по цигара заедно. Вчера изгубих стотачка заради вас, а днес си я върнах. Тъй че не съм в губеща позиция.

— Но как стана така? — учуди се Настя, седна до него и извади цигарите си.

— Вчера залогът беше сто хиляди и аз позорно ги изгубих. А днес давах за вас вече двеста хиляди, Пашка се издъни и ние с партньора ми си разделихме неговите двеста.

— Охо-о! — подсвирна Настя. — Ами ако утре се намери още един камикадзе, желаещ да укроти мене, опърничавата?

— За следващия залогът е четиристотин. Цената нараства пропорционално на сложността на задачата. Мисля, че е справедливо.

— И аз така мисля. Но кой изобрети тази гениална система? Женя ли? Или Павел?

— Женя. Я чакайте, ама вие познавате ли се с Женя?

— Естествено. Още преди да ви въвлече в това начинание, той се опитваше да се запознае с мен. Не се огорчавайте, Николай, и той почти не успя.

— Абе гледам го аз, че не се наема, а само разпитва и мене, и Пашка. Просто ни изтормози: как се извърна, кого погледна, какво каза... Виж го ти, тарикат с тарикат! И думица не ни каза.

В аналитичната машина нещо се размърда, ярко пламъче пробяга по жиците и задвижи дисковете и зъбчатите колела. Настя подскочи

като ужилена.

— Време ми е да се прибирам, извинете. Лека нощ, Николай.

Тя бързо тръгна по алеята. Веднага подире ѝ, иззад дърветата, изскочи безплътна сянка, но Коля Алфьоров не я забеляза. Той пошари с ръка по скамейката за ръкавиците си и напипа пакета цигари, оставен от Настя. Грабна го, затича се по посоката, в която изчезна Настя, и вече беше отворил уста, за да я извика, когато видя в отдалечения край на алеята висока мъжка фигура. Мъжът извика високо:

— Настя! Анастасия! — И размаха ръка.

Коля видя как синьото яке се приближи до мъжката фигура, как онзи човек с властен жест прегърна Настя през раменете, притисна я до себе си и я поведе към зданието. Той машинално пъкна чуждите цигари в джоба си и в този момент чу странен звук — изхъркване или сподавена кашлица и пресекливо дишане. Алфьоров се завтече по посока на този звук, разтвори храстите и се сблъска лице в лице с един човек, когото най-малко бе очаквал да види.

— Ти?! Как се озова...

* * *

Женя Шахнович се готвеше да тръгне за поредния доклад при Старков. Най-сетне имаше какво да му разкаже. Четирите месеца очакване не бяха минали напразно. Нещо започваше да се очертава.

Беше доволен, че правилно бе „изчислил“ рижавото девойче с луничките. Двустайните луксозни апартаменти в „Долината“ бяха десет, физически невъзможно беше всичките да се държат под контрол, а пък тайнственият Макаров, ако се появеше един ден, щеше да живее в луксозен апартамент. Рижавката живееше точно до един от апартаментите на втория етаж и именно в този апартамент влизаше загадъчната Каменская, дето отбягваше всички и с никого не общуваше. Значи беше намерил верния път.

Освен това вчера най-сетне се появиха коли с номера от други градове. Женя старателно си преписа всички техни номера и марки. Наистина почти всички коли, освен една, заминаха в разстояние на един час. Всичко ставаше далеч не както го бе описал Старков, когато му поставяше задачата. Но това беше естествено, нали и Старков беше

получил информацията от трета ръка. Би било странно, ако при препредаването тя не беше претърпяла никакви промени. Затова пък сега Женя знаеше със сигурност как става това. Да можеше да знае и какво става! Но всичко по реда си.

Женя погледна часовника си: приближаваше полунощ. Старков го очакваше в един и половина, имаше още време. Женя живееше в служебно жилище в малка триетажна сграда на територията на санаториума. Това беше удобно за всички: за Женя, защото оправдаваше постоянното му присъствие в „Долината“, и за санаториума, защото прекрасният майстор електротехник беше винаги налице — и денем, и нощем.

Шахнович подреди записките си, още веднъж ги прегледа и като затвори очи, ги преповтори няколко пъти, после, доволен от себе си, внимателно накъса листовите и ги изгори в кухненската мивка. Изпи едно кафе, изяде два сандвича — не обичаше да готви. Наметна си якето и излезе.

* * *

Светлана Коломиец кротко спеше на единствения диван — така и не дойде кола да я вземе. Влад покорно ѝ отстъпи удобната постеля, легна на пода, но не можа да заспи. Стана тихичко, отиде в банята, направи си инжекцията, после седна в кухнята и като затвори плътно вратата към стаята, включи магнетофона. Отначало се опита да поглежда и в сценария и да го сверява с музиката — още не му даваха мира онези шест минути, за които не достигаше действие. Пресмяташе и така, и иначе, опитваше се да удължи някои епизоди, но те започваха да „изпадат“ от звуковия образ. Тогава просто затвори очи и се заслуша.

След два часа той спря магнетофона. В душата му беше ясно и тихо. Беше разбрал всичко.

Влезе в стаята, приседна в края на дивана и погали Светлана по главата. Тя моментално се събуди, сякаш изобщо не беше спала.

— Какво ти става? Не ти се спи ли? При мен ли искаш да легнеш? — Тя протегна ръце като знак, че го кани.

— Само недей да ме лъжеш, Света — бавно каза Влад.

— Това е много важно. Обещай ми, че ще ми кажеш истината.

— Добре де, обещавам. Ама какво е станало?

— Казаха ли ти как ще завърши филмът?

Тя не отговори. Гледай го ти, глупачето, какво толкова се е разтревожило? Обеща му, че няма да го излъже. Но нали и на онези обеща, че ще мълчи? Господи, направо като в детска градина: първата дума е по-скъпа от втората.

— Тебе питам, Света — гласът на Влад беше плашещо монотонен, — казаха ли ти какво ще стане в края на филма?

— Абе казаха ми, казаха ми — изгърси тя раздражено. — Ще се чукаме с тебе, ще правим порно. Не можа ли сам да се сетиш? Голямото чудо, великата тайна!

— Не, Света, излъгали са те. Ще те убият.

Каза това толкова простишко, че Светлана веднага му повярва.

ДЕН ШЕСТИ, КОЙТО ЗАПОЧНА ПРЕЗ НОЩТА

— Ти сякаш не си на себе си — каза Настя, послушно следвайки Дамир по дългия коридор на втория етаж.

— Не ми обръщай внимание — измъкна се той. — Много бързах да се прибера, докато не си си легнала, помолих таксиметровия шофьор да кара по-бързо, а той така натисна газта, че на два пъти за малко да катастрофираме.

— Уплаши ли се?

— Има нещо такова. И досега не мога да се съвзема.

Той отвори вратата на своя апартамент, даде път на Настя, помогна ѝ да си свали якето.

— Ами цигарите! — сети се тя. — Дявол да го вземе, май ги оставих на скамейката. Да се връщам ли сега...

— Не обиждай, Анастасия. Щом се погрижих да имам мартини за тебе, мислиш ли, че съм забравил за цигарите?

С театрален жест Дамир извади от барчето бутилка, чаши и кутия хубави ментолови цигари.

— Я виж ти, запомнил си — позасмя се Настя. — Ако не обръщам внимание на някои дреболии, може и да повярвам, че наистина си влюбен.

— Настенка — Дамир ласкаво взе ръката ѝ — с какво още мога да ти докажа, че съм искрен? Вече два дена, откак съм тук...

— Три — спокойно го поправи Настя.

— Какво?

— Тук си от три дена, не от два. Тъкмо тези са дреболиите, които ми пречат да повярвам, че си искрен. Не те питам защо лъжеш, само го приемам като факт. Ти си голямо момче, Дамир — скоро ще станеш на четирийсет, и щом лъжеш, значи сигурно това е важно за теб. И да не ти е хрумвало да ми обясняваш нещо. Просто го приеми: не вярвам на нито една твоя дума. Но това ни най-малко не ми пречи да обсъждам с тебе въпроси, които не изискват правдивост. Например работата ти.

Знаеш ли, твоят филм ми хареса. Бих искала да го доизгледам. Може ли?

— Може. — Гласът му стана студен. — Прямотата ти направо ме убива. С всички ли се държиш така?

— Как „така“?

— Не играеш на карти. Поставяш не само точките над „i“, но и препинателните знаци. Сигурно и приятели нямаш?

— Нямам — съгласи се Настя. — Имам любим мъж, който ми заменя всички приятели, взети заедно.

— Анастасия — простена Дамир, — непоносима си. Дяволът ме накара да се увлека по теб. Добре, доизгледай филма, а аз ще направя кафе.

На екрана вече съвсем порасналият внук изживяваше трагедията на самотата.

„Ти ми отне дар словото — упрекуваше той дядо си. — Не умея нормално да изразявам чувствата си, мога само да играя. Изгубих всичките си приятели, жените ме напускат, защото трудно говоря и мога да им изразя чувствата си само с помощта на музиката.“

„Затова пък създаде велика, безсмъртна музика“ — отговори му неговият умиращ сляп дядо.

„Не искам това! Искам да имам съпруга, деца, приятели, искам да бъда като всички!“

„Човек, който съчинява велика музика, не бива да бъде като всички — отговори дядото. — Щом имаш дарба, забрави за обикновения живот с неговите правила и тем подобни глупости. Те не са за тебе. Ти си гений.“

Дядото бавно угасва, а внукът, застанал до леглото му, крещи като обезумял:

„Не искам да бъда гений. Не искам, не искам, не искам!...“

И изведнъж, разбрал, че няма умението да изрази с думи цялата си болка, цялата своя омраза към дядо си, към самия себе си, към музиката, грабва цигулката и започва да свири. Край на филма.

Според Настя това беше превъзходна творба. Дамир беше истински талантлив, трудно би го оспорил някой. Музикалните му способности напълно се бяха разкрили във филма, а и сюжетът не беше посредствен.

— Хареса ли ти? — Дамир потърси погледа ѝ.

— Много — каза искрено Настя. — Имаш ли и нещо друго?

— Не, донесох само една касета, исках да я покажа на Регина.

„Интересно, ами какво друго ѝ показваше онзи ден? За коя творба тя те критикуваше толкова безжалостно и те наричаше халтураджия? За тази ли? Ако паметта не ми изневерява, днес следобед ти напълно определено заяви, че Регина Аркадиевна още не е гледала този филм. Пак лъжеш, Дамир Исмаилов. Но няма да те разобличавам. Не съм на работа. Е, ще те поставя в неловко положение, ще ти покажа колко несръчен лъжец си ти и колко проницателна съм аз. И какво после? С тебе няма да раждаме деца. Щом искаш да лъжеш, прави го колкото ти душа иска. Това не ме засяга.“

После Дамир дълго и нежно целува Настя, гали я по гърба и гальовно прокара пръсти в дългата ѝ коса, и отново Настя с вътрешния си метроном изчисляваше ситуацията, като наричаше себе си цинична, студена и напълно лишена от романтичност. *„Аз съм морален изрод — за кой ли вече път през последните дни си повтаряше тя. — Защо не мога да се отпусна и да изпитам удоволствие от ухаждането на един красив талантлив мъж? Защо ми е толкова скучно?“*

Този път даде на Дамир допълнително — преброи до двайсет. После стана, пожела му лека нощ и се прибра в стаята си.

* * *

Павел Добринин си имаше едно изработено през годините твърдо правило: никога да не остава у жена до сутринта. Понятието „сутрин“ в неговите представи не беше свързано с някакво определено положение на стрелките върху часовниковия циферблат. Основният му критерий за това бе сутрешната атрибутика: миене, разговор, закуска за двама, с една дума — всичко, което по един или друг начин

напомняше семейни отношения. Дори да се събудеше в чуждо легло в десет сутринта, той незабавно се обличаше и си тръгваше. Така му беше по-лесно.

Павел се отдръпна от разкошното тяло на брюнетката и погледна часовника — беше почти три и половина. Двестате хиляди, кажи-речи, са ми в джоба, със задоволство си помисли той. Време е да си тръгвам и поне малко да поспя.

Брюнетката се отнесе към това с разбиране и не го спря. Явно и тя беше от същата порода, търсеше еднократни развлечения, а не постоянни партньори.

Когато стигна до стая 240, Павел тихичко почука на вратата. Тъй като не чу отвътре никакви шумове, които да му подсказват, че съседът се е събудил и сега ще му отвори, почука по-силно. Тишина. Внимателно натисна дръжката на вратата. Вратата леко се отвори. Ах, тоя мизерник, ядоса се Добринин, откъртил е дълбоко в незаклучената стая. Хем той толкова пъти го бе предупреждавал да не оставя стаята отключена: коженото му яке, фотоапаратът, двукасетъчният касетофон и разните други вещи струваха луди пари, а на всичко отгоре в тяхната стая се съхраняваше общата им каса, не само неговите и Николаевите пари, но и залозите на Женка за играта. Смайващо лекомислие!

Павел запали горната лампа и се приготви да вдигне скандал на приятеля си. Онзи лежеше неподвижно, увит в одеялото и с лице към стената.

— Хей, Колянич! — подвижна Добринин. — Събуждай се! Обрали са ни.

Съседът му не помръдна. Павел приближи до него и го разтърси за рамото. Викът заседна в гърлото му.

* * *

— Но какво ще правим сега? — объркано попита Светлана Коломиец. Тя седеше на дивана с крака, спуснати на пода, и увила раменете си с одеяло.

— Трябва да се чупим оттука, докато не са дошли да ни вземат. Имаме на разположение около четири часа.

Влад бавно се разхождаше из стаята, тресеше го и по никакъв начин не можеше да се стопли.

— Лошото е, че няма къде да се скрием. Моментално ще ни намерят: красиво момиче и с него — лилипут. Колоритна двойка, няма що.

— Ами ако просто се махнем отгук, докато не са ни усетили, и се спотаим някъде? — предложи Света. — Да намерим някое мазе или изоставена къща и там да изчакаме известно време?

— Забравяш най-важното. Аз се дрогирам. Представяш ли си какво ще стане с мен утре? Колко пари имаме?

— Аз имам около двеста хиляди — най-много. А ти?

— Само за билет за връщане.

— Може би ще успеем, преди да се съмне, да заминем от града? Хайде да опитаме. Знаеш ли къде е гарата?

— Нямам представа, пристигнах със самолет. А ти?

— И аз. Градският транспорт не се движи, улиците са пусти, няма кого да попитаме за пътя. Такси?

— Не става. В нормалните градове в наше време обикновените таксиметрови шофьори не работят нощем. Само мафиоти. Ще се наврем право в ръцете им.

— Може пък да имаме късмет, а, Влад? Да хванем случайна кола и да си платим?

— Ти ум имаш ли? Кой ще качи в колата си непознати хора в четири часа сутринта? И да ни качи, то ще е само с една цел: да ни закара в покрайнините и да ни ограби.

— Ама не може така, Владичек — жално изхлипа момичето, — ако у всеки човек виждаш престъпник, значи нямаме никакъв изход. А трябва да има някакъв изход, чуваш ли? Непременно трябва да има. Не ми се умира. Влад, та ти си мъж, трябва да измислиш нещо.

— Слушай сега, момиче. — Влад се спря за секунда, после продължи ритмично да кръстосва стаята. — Ако не се измъкнем отгук до сутринта, с нас е свършено. Да се опитваме да заминем, е много рисковано, може само да стане по-лошо. Вариантът е само един — да останем в града. За целта трябва да си сменим дрехите — и двамата. С тази рокля от петдесетте години веднага биеш на очи. За мен пък да не говорим, второкласник, облечен като възрастен. Освен това ни трябва пари за лапачка и за моята доза. Само че и представа нямам откъде ще

я взема, никого не познавам в този град. Но ако решим проблема с дрехите, парите и дозата, имаме шанс да се отървем. Само помълчи пет минути, трябва да помисля.

Света замря, сгушена в ъгъла на дивана. Господи, в каква зловеща история се забърка! Тя така и не разбра защо Влад смята, че непременно ще я убият, но му повярва безрезервно. Той не би се шегувал с това. Ами ако отидат в милицията? И разкажат всичко, както си е? Ще се наложи да признае, че е проститутка и е смятала да се снима в порнофилм. Разбира се, това е престъпление, но нали ще направи доброволно самопризнание, а това я освобождава от отговорност. Да, но Влад? Ще ги тикнат и двамата в ареста, няма съмнение, дори да са невинни. И на него няма да му поднесат наркотика на чинийка. Горкото момче! В килията то просто ще пукне.

Света си блъскаше главата откъде могат да намерят пари. Да продаде сивото си велурено яке, златната верижка и пръстена? За такова нещо не ѝ се свидят. Обаче нощем, в непознат град, и то спешно? Няма да вземат и третина от цената. Тя дори не знае къде е тук нощният битак и има ли такъв изобщо. Може да опита да припечели по стария познат начин, но е голям рискът да се сблъска с местната мафия, която контролира проституцията. Тогава вече съвсем ще я загази. Какво да прави, какво?

Внезапно Влад се спря.

— Ти добре ли познаваш града, от който идваш? — попита я той.

— Разбира се. Израсла съм в него.

— На колко сектора е разделен твоят град?

— Какви сектори? — не разбра Света. — За районите ли питаш?

— Колко мафиотски групи контролират твой град? — бавно и натъртено произнесе той.

— Че откъде да знам? — избухна тя. — Ти да не откачи съвсем?

— Чуй ме, момиче. В моя град, откъдето дойдох, работят четири групи. Има градове, където са по две, в някои пък има по десет. Разбираш ли накъде бия?

— Не. Нищо не разбирам. — Тя отново се разхлипа.

— Ако ние с тебе сме се забъркали с някаква мафия, трябва да намерим друга. Те непременно ще ни помогнат.

— Защо ще ни помагат?

— Трябва да имат някаква конкуренция. Чаткаш ли? Ако една група тръгне да ни лови, другата ще ни вземе под закрилата си. Те сигурно имат някакви сметки за разчистване, а в такава игра всички козове вършат работа. Та значи, ние трябва да станем такива козове. Лошо е само, че и двамата сме чужди в този Град. Трудно е да се ориентираме. Но можем да рискуваме. Да започнем от географията. Спомняш ли си къде се намира офиса, където беше на „събеседване“?

— Не, дори адреса не знам. В обявата беше посочен номер на пощенска кутия, и то не в този град, а в друг. Когато получих отговор, в него пишеше, че трябва да дойда тук, но да съобщя предварително кога ще дойда, пак на онзи адрес. Тук ме посрещнаха с кола и ме закараха при Семьон.

— Не запомни ли пътя?

— Не. И изобщо съм зле с ориентацията. До басейна ме закараха вечерта, вече беше тъмно. И тук ме докараха по тъмно.

— Лошо. Практически нямаме никаква информация. И мен ме посрещнаха на летището и ме докараха тук. Вярно, беше сутринта, но и аз не запомних пътя, не съм предполагал, че ще ми трябва. Да опитаме да намерим друго решение.

* * *

— Как можа да допуснеш такова нещо, Семьон?

— Нямах друг изход. Той ме позна. Пет години сме играли в един отбор, колко пъти сме спали в една палатка! Та той беше сигурен, че съм в затвора, и то за петнайсетина години.

— Спокойно можеше вече да си излязъл.

— Да бе! За убийство след изнасилване? Как пък нямаше да съм излязъл! Процесът беше шумен, целият отбор беше в течение. Когато се скрих от следствените органи, всички момчета с все треньора по десет пъти са ги викали на разпит — дали случайно не знаят къде може да се крия. Оттогава не съм стъпвал в Москва, крия се и не шуквам, смених си документите. Май ми се размина, досега никой не ме е намерил. И виж ти късмет — Колка Алфьоров, толкова близък приятел. И ме позна, ей, макар че са минали толкова години. Ако се беше върнал в Москва, щеше да разправя на всички общи познати, че

ме е срещнал в Града. Смятате ли, че приказките нямаше да стигнат до милицията? Непременно щеше да се намери някой идиот, който да ме издаде. Или заради идеята, или просто от гаднярство. Още повече че Алфьоров ме видя със Зарип.

— Преди това ли?...

— В същия момент. Зарип ми хърка в ръцете и не щеш ли, от храстите се появява Алфьоров и се втурва към мен като към пръв приятел. Какво ми оставаше да правя? Той гледа Зарип и се вкаменява от ужас, а аз гледам него, Колка, гледам го и си мисля: какво да правя сега с цялата тая история? Е, и се наложи да го пречукам.

— Това усложнява всичко. Котаче, какво ще кажеш?

— Не можехме да скрием трупа на Алфьоров, както го правим обикновено. Той е от почиващите, ще го търсят. Затова го пренесохме в стаята му и го оставихме. Той живее с някакъв хаймана, дето не излиза от разни женски легла. Първо ще разследват него, ще се опитат да му лепнат убийство от ревност или във връзка със съвместното им пиянстване. Всичко е изпитано чисто. Използвахме служебния вход и товарния асансьор, никой не ни видя.

— Ами Зарип?

— Зарип засега го отнесохме в бунгалото, не можем да го оставим на алеята я. Колата отиде да зареди. Щом се върне, ще го откараме в павилиона.

— Сигурен ли си, че никой няма да търси Зарип? Семейството му знае ли закъде е заминал?

— Семейството му знае, че е психично болен и затова не може да работи дълго на едно и също място. Снове между Града и своето село, понякога отсъства по няколко седмици и никой не се тревожи, не го търсят. Отрязан комат. Когато разбрахме, че Зарип вече не може да бъде контролиран, ние планирахме инсценировка на самоубийство, за в случай че все пак започнат да го търсят. Самоубийство в състояние на остра психоза е нещо обичайно. Но заради Алфьоров сметнах, че не е нужно да рискуваме. В такъв тих град два трупа за един ден ще изглеждат подозрително.

— Ами ако го откараме навън от областта? Там да го намерят...

— Нямаме време. В нашата сегашна ситуация откарването на трупа в друга област не е вариант. Ние не умеем да легализираме труповете, тъй че не бива и да се захващаме с това. Страхувам се, че с

Алфьоров работата не излезе гладка, но какво да се прави! Винаги сме крили успешно изпълненията си, по нито едно не е възбудено следствено дело. Дилетантската инсценировка на едно самоубийство само ще влоши положението. Ще го ликвидираме в павилиона, както обикновено.

— Колко е часът?

— Четири без пет. До седем сутринта едва ли ще открият трупа на Алфьоров. Щом съседа му го нямаше в стаята в един през нощта, той или се е прибрал по-късно и си е легнал в тъмното, без нищо да забележи, или ще се прибере чак сутринта. Смятам, че ще успеем.

— Така ли мислиш? — Котачето меко се надигна от дивана и надникна през прозореца. В двора на санаториума влязоха две милиционерски коли със сини лампи. — Май вече за нищо няма да успеем. Хайде да се разотиваме. Слава богу, че поне Хасанов си замина.

* * *

Младият следовател, който седеше срещу Настя, изглеждаше уморен, лицето му беше сивкаво, очите — угаснали. Нищо чудно, мислеше си тя, работят в „Долината“ от четири сутринта, а сега е вече почти обяд. Много ѝ се искаше да му помогне. И знаеше, че би могла да му помогне.

— Фамилия, име, бащино?

— Каменская, Анастасия Павловна.

— Година и място на раждане?

— Москва, хиляда деветстотин и шейсета.

— Домашен адрес?

— Москва, „Шчолковское шосе“ номер 42, апартамент 51.

— Месторабота?

— Градско управление на вътрешните работи, Москва.

Тя очакваше, че на това място служителят на местната милиция ще я погледне изненадано, зарадвано ще се усмихне и всичко ще тръгне по познатия начин: тя ще се включи в работата, ще анализира информацията — с една дума ще прави това, което умее и обича да прави. Ей сега...

— Познавахте ли Николай Алфьоров?

— Да.

— Кога го видяхте за последен път?

Отначало Настя отговаряше на въпросите добросъвестно, припомняше си и най-малките подробности и дори рискуваше да прави предварителни изводи. Но следователят, който се представи като Андрей Головин, сякаш не забелязваше старанието ѝ. И не проявяваше желание да обсъжда с нея каквото и да било. Само задаваше въпроси. Добре де, помисли си Настя, уморен е, разпитал е вече толкова хора, не бива да му се сърдя.

Когато разговорът свърши, тя внимателно подхвърли:

— Другарю старши лейтенант, ако мога да бъда полезна, ще се радвам...

— Няма нужда, почивайте си, ще минем и без вашата помощ — махна с ръка Головин и в гласа му имаше толкова пренебрежение, че Настя се почувства, сякаш ѝ бяха показали къде ѝ е мястото. Отритнаха я, като да беше помияр, който нахално напират към паничката, приготвена за доберман-медалист.

До обяд имаше още време и тя реши да прескочи до пощата, за да получи обещания от втория ѝ баща запис и да му се обади по телефона.

* * *

В Москва, на „Петровка“ 38, полковник Гордеев провеждаше сутрешната оперативка.

— Получи се съобщение от Града, че са намерили трупа на Николай Алфьоров, жител на Москва, работещ в акционерното дружество „Норд трейд лимитид“. Някой от вас чувал ли е за такова дружество?

— По наша линия — не — веднага отговори веселякът Коля Селуянов, един от най-опитните служители в отдела на Гордеев. — Трябва да питаме „съседите“.

Тук наричаха „съседите“ отдела по борба с икономическата престъпност.

— Попитай ги — кимна Виктор Алексеевич. — Прескочи до тях веднага, може би ще трябва да решаваме нещо.

Селуянов се върна след десет минути.

— Ситуацията е мъглява, другарю полковник. Фирмата им е добре позната, усукват се около нея като котарак около сметана, но не могат да я хванат в нищо. Макар да са сигурни, че има нещо нечисто там. Намират, че е напълно възможно убийството на шофьора на генералния директор да има московски корени.

— А искат ли помощ? — Гордеев извади от устата си рамката на очилата си, която гризеше по навик, когато обмисляше нещо важно.

— Ами... — Селуянов се позасмя. — Намекват.

— Намекват значи... — Колобок въздъхна, отново пъкна рамката в устата си и се замисли, после се сепна: — Между другото в този Град, в санаториума „Долината“, почива нашата Настася. Къде беше телефонограмата? Ей сега ми беше в ръцете. Ето я! Ами да, и Алфьоров се е лекувал в „Долината“. И там е бил убит. Какво съвпадение, а? Ще го имаме наум.

* * *

Едуард Петрович Денисов не беше просто ядосан. Той беше направо бесен.

— Може ли в края на краищата някой да ми обясни какво става в тази проклета „Долина“? Вашият човек се размотава там вече четири месеца без никаква полза. Напротив, сега е станало убийство. Недей мълча, Толя, недей мълча, а кажи нещо!

Началникът на разузнаването Анатолий Старков съсредоточено хапеше кокалчетата на пръстите си. Снощи беше получил от Женя Шахнович обширна нова информация, наистина доста разпокъсана и несистематизирана... Трябваше му време да я обмисли и не щеш ли — там беше убит някакъв московчанин. Този московчанин се въртял около същата Каменская, за която Шахнович така и не могъл да разбере какво представлява. Дали едното е свързано с другото?

Старков погледна изпод вежди човека от Градската милиция. Той пък защо мълчи? И той трябва да си носи отговорността. Старков изпитваше към него неприязън, но и уважение. Макар да се държеше

надменно, той си вършеше работата добросъвестно и винаги при нужда помагаше, нито веднъж не бе отказвал, дори да бе ставало дума за дреболия. Явно Едуард го държеше здраво в ръцете си. Е, добре, щом мълчи, тогава той, Старков, ще извади своята карта, макар и тази карта да не му е много ясна, не е по-голяма от осмица, но пък ако излезе козова?

— В Града се намират двама души, които се мъчат да се скрият от някого. Преди един час ми се обади Игор, той отговаря за хотелите, и ми съобщи, че рано сутринта, около шест часа, когато момичетата си тръгват от стаите на клиентите, към една от тях се обърнала за помощ млада жена с дете на осем-девет години. Била професионалистка, дошла в Града по причини, които не искала да афишира. В жилището, където я настанили, станал пожар. Не искала да подвежда покровителите си и да търси помощ от милицията. В изгорялата гарсонiera останали парите ѝ, документите, дрехите. Специално я били предупредили да не „митка“ из улиците. Затова помолила да я приютят някъде, а тя сама щяла да се свърже с покровителите си и те щели да я приберат. Нашето момиче не ѝ отказало. И те си имат своя солидарност. Но естествено веднага съобщила на Игор. Аз проверих, наистина е имало пожар. Пожарникарите пристигнали на мястото в четири и половина сутринта.

— Любопитно — обади се най-сетне и човекът от Градската милиция. — В три и четирийсет през нощта дежурните приемат телефонно обаждане от „Долината“ за намерен труп. А приблизително след половин час избухва пожар в другия край на града. Има над какво да се замислим.

— Къде е сега жената с детето? — попита Денисов.

— При нас е. Прибрахме я веднага — бързо отговори Старков. — Докарайте я тук, искам аз да поговоря с нея. А вас — обърна се Денисов към човека от Градската милиция — ви предупреждавам: убийството в санаториума да се разкрие на всяка цена. Това е важно и за мен, и за вас.

— Ако в Града са се появили конкуренти, ръцете ми трябва да бъдат развързани за борбата срещу тях. Затова нямам намерение да делея с никого двете си възможности. И освен това трябва да разбере какво в края на краищата става тук.

* * *

Първата част от плана бе изпълнена успешно. Когато от гарсоньерата заизлизаха кълба пушек, Света и Влад изскочиха на улицата, извикаха от най-близкия телефон пожарникарите и зачакаха да се събере тълпа. Разбира се, в този ранен час не се събраха много хора, но те бяха напълно достатъчно, за да разберат, без да привличат вниманието, къде се намира най-скъпият хотел. Влад измисли тази легенда, за да бъде рискът по-малък, ако все пак не им провърви и отново попаднат в ръцете на онези, от които се опитваха да избягат. Ако си тръгнаха от гарсоньерата без никакви обяснения, веднага щеше да се разбере, че нещо са заподозрели, че са се досетили за нещо, и тогава непременно щяха да ги премахнат. А да си тръгнат под претекста, че е избухнал пожар, беше съвсем естествено. За по-безопасно Влад настояваше най-силно да подчертават, че не са искали да подведат работодателите си.

Намериха убежище. Сега оставаше да си изяснят в чии лапи са попаднали: при онези, които ги наеха за снимки, или при техните конкуренти. Шансовете бяха петдесет на петдесет, но от всяко положение така беше по-добре, отколкото при стопроцентовата гаранция, че ще ги убият. Влад не се съмняваше, че е било планирано да загине не само Светлана. Ако се бе досетил правилно, щяха да я убият пред очите му, а това означаваше, че и него нямаше да оставят жив.

* * *

Когато от жилището на местната проститутка ги закараха на друго място, Влад, понеже не разчиташе на съобразителността на приятелката си, започна да я инструктира:

— За филма — нито дума. Разбра ли? Ще разказваш за обявата, за събеседването, за басейна, за турския султан. Нищо не измисляй, казвай само истината. Но за киното си мълчи.

— Защо? — недоумяваше Светлана.

— Защото не се знае при кого сме попаднали. Обявите във вестника, пощенската кутия — това са все неща, които знаем не само аз и ти. Те са напълно легални и това, че знаем за тях, не представлява никаква опасност. Филмът е нещо съвсем друго. Ако заговорим за него, не се знае какво може да им хрумне. Нямам ясни аргументи, и аз не знам защо не бива да говорим за снимките. Но чувствам, че не бива.

— Добре, няма да говоря за филма — покорно се съгласи Света.

През тези няколко часа, след като се бе запознала с Влад, тя вече беше свикнала да разчита на него. Това мъничко човече беше поело грижата за нея, то беше по-умно, разсъждаваше по-добре, то щеше да я спаси. Само дано не изпадне в абстиненция. Света си помисли, че е готова да свали и последното си украшение и да легне с когото и да е, за да намери дрога за Влад. Щом той се е наел да я спаси, и тя трябва да се погрижи за него. И все пак е истински актьор, с възхищение си помисли Светлана. Докато се блъскаха сред зяпачите край пожара, а и после, пред хотела, той нито за миг не се отделяше от нея, прегръщаше я през бедрата и криеше лицето си в гънките на роклята ѝ. Същинско уплашено хлапе. Разбира се, на дневна светлина няма да успеят да скрият възрастта на Влад, но все пак, щом са започнали да ги търсят, значи са спечелили малко време. Жена с дете не е като проститутка с лилипут, да, определено не е.

* * *

Настя Каменская бързо тракаше на машината и току хвърляше поглед на английския текст. Вече беше „навлязла“ в стила на Макбейн, в присъщия му маниер да изгражда фразите, в лексиката му. Превеждаше с лекота, на един дъх, сюжетът беше интересен и тя с все сили се мъчеше изцяло да отдаде мислите си на работата. Но нещо ѝ пречеше да изпита удоволствие от книгата. И Настя знаеше кое точно ѝ пречеше. Обидата.

Тя измисляше какви ли не оправдания за следователя Андрей Головин, но постоянно си спомняше колко самотно бе стояла на перона на градската гара под ситния, студен октомврийски дъжд, как, превъзможвайки болката, бе мъкнала чантата с речниците в едната ръка и пишещата машина — в другата, как бе дала подкуп на дежурната

администраторка, как се бе разплакала в стаята си от болка и унижение. Спомняше си и пламналото лице на Гордеев, когато той молеше началника на местния криминален отдел да помогне на една млада жена — на нея. Всичко това се оформяше в една голяма ОБИДА, толкова силна, толкова остра, че в тези моменти Настя не се чувстваше спокойна и рационална, равнодушна и хладнокръвна, каквато тя самата обикновено смяташе, че е. *„Гледай ти — хрумна й сега, — излиза, че съм способна на обикновени човешки чувства. Жал ми е за старата Регина Аркадиевна, тази самотна учителка, толкова нахално мамена от любимия си ученик. Жал ми е дори за този Коля Алфьоров — приятно добродушно момче, съвсем простодушно и искрено. Но най-важното е, че изпитах обида. Изобщо не очаквах, че съм способна на това. Виж я ти тази Каменская!“*

Беше малко учудена, че през целия ден Дамир не се отби нито веднъж. То се знае — не е влюбен, но все пак тя му беше нужна за нещо и вчера, и завчера. Е, отпаднала ли е днес нуждата от нея? Интересно защо ли? Впрочем, сети се Настя, може Регина да е още при него. След обяда старицата й се обади да й каже, че отива при Дамир да гледа творбата му и покани и Настя. Тя отказа под благовиден предлог: всъщност вече беше гледала филма, а не искаше да огорчава старицата, като й каже, че Дамир й го е прожектирал, преди да го направи за учителката си. Общо взето, суетнята около убийството не развълнува много съседката й. Регина Аркадиевна напомняше на Настя стара мъдра костенурка, която вече не може да се изненада от нищо в живота. Сигурно сега седи в апартамента на Дамир, посръбва конячец и разнищва късче по късче филма, който толкова бе харесал на Настя. Интересно — какви ли недостатъци ще му намери?

Предишните два дена тя си бе лягала късно след полунощ. Натрупаната умора вече си проличаваше. Нормата за превода беше изпълнена и Настя с чиста съвест си легна по-рано.

ДЕН СЕДМИ

Виктор Алексеевич Гордеев даваше напътствията си на Юра Коротков, когото бе решил да прати в Града за разрешаване случая с убийството на московчанина Николай Алфьоров. Целият вчерашен ден беше минал в събиране на сведения за загиналия, бяха работили заедно с момчетата от отдел „Икономически престъпления“, не бяха открили нищо съществено, но бяха стигнали до предположението, че убийството е поръчково.

Гордеев се обади в Града на приятеля си Сергей Михайлович, който ръководеше местния криминален отдел.

— Как се чувства там моята служителка? Почива ли си? — заинтересува се той в началото на разговора.

Тежко мълчание увисна в слушалката. Гордеев се разтревожи.

— Абе ти да не си забравил, Сергей Михайлович? Обеща ми да я посрещнете и да ѝ помогнете за самостоятелна стая. Е, какво направихте?

— Работата ме завъртя, Виктор, нали знаеш какъв ми е животът. Възложих на едно момче, то трябваше да направи всичко.

— А провери ли дали го е сторил или не? Не ме стряскай, Сергей Михайлович. Ако с моето момиче нещо не е наред, ще се чувствам виновен, докато съм жив. Защото аз я придумах да дойде при вас в санаториума.

— Не се тревожи, Виктор. Момчето е свястно, сигурно е направило всичко. Добре де, почакай, сега ще проверя.

Гордеев чу как Сергей Михайлович набра номер на другия телефон.

— Къде е Степан? Да дойде при мен.

— Докато чакаш твоя Степан, кажи ми: какъв е тоя московчанин при вас, в „Долината“? — попита Гордеев.

— Научил си вече — недоволно проточи Сергей Михайлович. — От твоя контингент ли е?

— Не. Не разкрихте ли работата по горещите следи?

— Не става засега. Защо, имаш ли някоя идея?

— Имаме основания да предполагаме, че е поръчка от Москва. Ще приемеш ли един мой следовател?

— Давай, изпращай го! Чакай, Степан дойде.

По глухата тишина Гордеев разбра, че събеседникът му е захлупил микрофона с длан. Разговорът се проточи, което не предвещаваше нищо добро. Най-сетне се чу гласът на Сергей Михайлович, този път леко смутен:

— Виж сега каква е работата, Виктор... С една дума никой не е посрещнал твоето момиче. Станала една издънка... Не се намерила нито една свободна кола, всички били по задачи.

— Ами един мъж с две ръце не може ли да се намери? — Гордеев направо кипна. В такива минути, изпълнен с обтегната, изтръгваща се навън ярост, той наистина изглеждаше кръгъл като питка и оправдаваше прякора, който му се бе лепнал още от младини. — Между другото не съм те и молил за кола. Помолих да я посрещнете и да я придружите до санаториума. Специално предупредих, че не бива да вдига сакове, не може, гърбът я боли. Поне за стаята обадихте ли се?

— Обадохме се. Вярно, не можахме да я предупредим към кого да се обърне, но тя сигурно и сама се е сетила, че трябва да спомене за обаждането ни.

— Как ще спомене, като дори не е знаела дали сте благоволили да се обадите? Не го очаквах от тебе, Сергей Михайлович, ей богу, не го очаквах. Много ме изложи.

— Както и да е, да се върнем на въпроса. Утре при вас ще пристигне майор Коротков. Не е нужно да го посрещате, сам ще дойде до вас. Това е.

Виктор Алексеевич ядно тресна слушалката. Юра Коротков мълчаливо изчакваше бурята да позатихне. Когато Колобок престана да чертае ромбчета върху чистия лист и посегна за очилата си, което означаваше готовност за работа, Юрий рискува да продължи започнатия разговор.

— Как мислите, Виктор Алексеевич, в санаториума знаят ли, че Настя работи в милицията?

Гордеев сви рамене.

— Щом от градския отдел са се обаждали за нея, сигурно знаят. Но може администрацията да знае, а почиващите — не. Ще трябва това да се доизясни. Непременно трябва да използваме Настася, може да е видяла и чула интересни неща. Само трябва да решим дали да я включим в работата като наш служител, или да я оставим „нелегална“. От това зависи и твоята работа в „Долината“.

— Предлагам да действаме чрез Леонид Петрович.

— Добра идея — одобрително кимна Колобок. — Лъоня е опитен следовател, бързо ще схване работите. Само трябва да измислим как да предупредим Настася, че отиваш именно ти, без да споменаваме името ти. Защото знае ли се от какъв телефон ще говори тя! Ако е от автомат, е по-лесно. Но няма да рискуваме. Я си припомни какво знае тя за тебе! Нещо неутрално, да речем — хоби или любимо ястие.

Юра се замисли. Така де, какво знае? Щом не може да споменават име, външни белези, месторабота, какво да бъде?

— Знае името на моя близка приятелка — колебливо издума той.

— Много близка ли? — ухили се Колобок.

— Много.

— Става. Върви да си оформиш командировката, а аз ще се обадя на Лъоня.

Вторият баща на Настя, Леонид Петрович, и Гордеев бяха близки познати, той беше работил дълги години в криминалния отдел, а през последните години преподаваше във Висшата задочна юридическа школа. Виктор Алексеевич напълно можеше да разчита на него.

* * *

Масажистът Котачето наистина имаше животински усет. Уж за игра на карти той беше събрал в една празна стая Дамир, Семьон и Химика, за да се ориентират в ситуацията и да определят до каква степен тя е опасна за тях. Вече знаеха за пожара и за изчезването на Светлана Коломиец и ситния Влад. Трябваше да решат има ли смисъл да се занимават с издирването им или, като се имат предвид възникналите усложнения, да ги оставят на произвола на съдбата. И

именно докато обсъждаха, Котачето изпита тревожното чувство, че Семьон нещо крие.

— Марцев е човек разумен, няма да настоява поръчката му да се изпълни незабавно. Прекарал е един пристъп преди месец и се надява, че има два-три месеца в резерв. През това време ще му подберем хора и ще направим всичко. Сега да предположим, че момичето и лилипутът са избягали някъде заради пожара и ще се опитат да ни издирят чрез милицията. Възможно ли е да го направят?

— Мисля, че не — уверено отговори Семьон. — Няма нито адреси, нито телефони. Само номера на пощенската кутия в другия град, но там имаме толкова подставени лица, че сто години не могат да се докопат до нас. Ситния аз го докарах от летището с кола със сменени номера, той не е виждал никого от наемните шофьори. Момичето е пътувало с мен и с Гарик, но винаги вечер, по здрач или по тъмно. Едва ли е запомнила нещо конкретно.

— Освен тези двамата, има ли в Града други наши „опашки“? Нещо, на което може да се натъкне милицията?

Гласът на Семьон май беше все така уверен, но нещо не беше съвсем наред... Котачето се напрегна. Някъде наблизко се таеше опасност. Той прехвърли вниманието си към Химика.

— Ти сигурен ли си в твоето момиче? Да не ни сервира някой сюрприз?

— Няма такива работи, Котаче. Че тя тая работа не е от вчера. Щом Вера мълча толкова време, защо ще надига глава сега?

— Стори ми се, че последния път бяхме свидетели на някакъв ексцес. Или греша?

— Не се тревожи. Обичайните момичешки капризи. Хасанов, видите ли, не й харесвал. Тя така е затънала в тези лайна, че и с крокодил да я събереш, ще изтърпи.

— Добре, ще трябва да ти повярвам. Дамир, ами какво става с твоята любов? Как се чувства?

— Според мен тя нищо не чувства. Студена е като лед — опита да се пошегува режисьорът. — От нищо не се размеква. Но едно мога да кажа със сигурност: не се интересува от нас. Никакви въпроси, никакви намеци. Занимава се със здравето си и с превода. Сигурен съм, че не е забелязала нищо подозрително.

— Можеш ли да гарантираш, че не е засякла Зарип?

— Аз толкова високо крещях и я виках в парка, че сигурно заглушавах всички звуци в радиус от цял километър. Тя веднага се насочи към мен и изобщо не изглеждаше уплашена. По-скоро беше замислена. От момента, когато Зарип започна да я търси, се стараех през цялото време да бъда до нея. От една страна, пазех я от оня откачен, а, от друга, опитвах се да разбера дали не го е забелязала. Не, тя е абсолютно спокойна, няма страх от тъмнината, дори инстинктивен, не се страхува да ходи сама нито по тъмните коридори, нито из парка късно вечер. Ако изобщо нещо я е разтревожило, било то дори на подсъзнателно ниво, щеше да си проличи.

— Добре, звучи ми убедително. Аз огледах стаята й, там няма нищо, което да говори, че проявява интерес към нас. Семьон?

— Какво? — стресна се Семьон.

— Струва ми се, че ти трябва да имаш и някакви други съображения. Хайде, казвай, недей да мълчиш.

Котачето притискаше с мека лапичка, но ноктите му вече проникваха през кожата. По раздвижилите се скули на лицето на Семьон Котачето разбра, че е започнал навреме и е ударил точно по болното място.

Семьон се разприказва и им съобщи за убийството на Василий Грушин, за което бе мълчал дълго време.

— Как посмя да скриеш това от нас, гадино? — Котачето вече не мъркаше нежно, а съскаше. — Строшил черепа на човека и вече четири месеца си мълчи! Няма да ти е достатъчно и да те обесим дори!

— Прекалено се беше доближил до нас. Беше научил за Макаров и щеше да напредне още...

— От кого е научил? Поне това разбра ли, преди да го треснеш по главата? Идиот!

— Нямах време да разпитвам. Той се въртеше около павилиона и точно тогава оттам излизаше Вера, попита я дали тук не живеел Макаров. Имах късмет, че бях слязъл да заключа след нея, и чух какво си говореха. Какво трябваше да направя? Казах му, че аз съм Макаров, поканих го да влезе и... Не можех да го скрия, наложи се да го изхвърля на улицата.

— Добре поне, че ти е стигнал акълът да не го криеш. Ако е бил изпратен от някого — а най-вероятно е това да е била милицията, — те щяха да се разчекнат да го търсят, ако беше изчезнал. А така, ако сме

имали късмет, може да са го обяснили и с пиянско сбиване. Но въпреки това, Семьон, не биваше да криеш такова нещо. Щом е започнал да души, значи някъде сме оставили следи, дали сме на някого повод за безпокойство. Чувстваме се стабилни, а излиза, че от четири месеца някой ни следи. Ето какво. Ти трябва да се махнеш от града. И ти, Химик. Аз не мога да замина, защото работя в санаториума, където е извършено престъплението. Трябва да си остана на мястото, за да не будя подозрения.

— Ами аз какво да правя? — обади се Дамир. — Купил съм си карта за седем дни и съм обяснил на всички наоколо, че имам работа тук за около седмица. Няма как да замина след три дена престой!

— За теб не съм решил още. Довечера ще ти кажа. Хайде, разотиваваме се.

Котачето изчака всички да си тръгнат, поседя, свит на кълбце, на кревата, замислено накъсвайки на ситни парченца грижливо разчертания лист за резултатите от играта, за в случай че някой влезе. После извади от предния джоб на широкото си ярко яке радиотелефон и измъкна антената.

— Трябва да обсъдим нещо — каза в слушалката.

— Не сега. По-късно — беше отговорът.

* * *

Двайсет и пет годишният Александър Казаков, по прякор Химика, не искаше да заминава от Града. Страхуваше се, че Вера Денисова ще започне да го търси и не се знае до какво може да доведе това. Нали не можеше да ѝ обяснява за убийствата!

Беше се запознал с Верочка преди една година, когато дойде на практика в училището — да преподава химия и биология. Отначало не ѝ обърна внимание, дори не можеше да подозира какъв остър интерес към „възрастния“ живот се крие зад това невинно ангелско лице. Още преди Саша да се опомни, консултациите по химия в празната класна стая след часовете станаха ежедневни, демонстрирането на голи колена — все по-откровено, ароматът на парфюма — предизвикателен. Верочка се оказа момиче целеустремено и след като се влюби в Саша, твърдо преследваше целта си, без да се стеснява

дали не изглежда нахална или развратна. Няколко седмици Казаков я оглежда, преценява външните ѝ данни, нейното остро и оригинално мислене, готовността ѝ за сексуална свобода, след което заигра вабанк.

— Вера — каза той страдалчески, ококорил тъжни очи, — аз те обичам. Но светът, в който живеем, няма да ни разбере. Ти си само на тринайсет години, а аз — вече на двайсет и четири. Ако станем истински близки, ще ме тикнат в затвора. Разбираш ли това?

— Ха, глупости! — лекомислено заяви прелестното дете. — Аз отдавна не съм девствена. Още от пети клас играем на „бутилка“.

Това развърза ръцете на Химика. Да има за снимките от категория „Б“ постоянно момиче беше много по-безопасно, отколкото всеки път да подбира ново. Към категория „А“ спадаха зрелите жени, далеч не всички те бяха проститутки, но всички пазеха гробно мълчание. С нимфетките открай време беше и по-сложно, и по-опасно. Вера се оказа блестяща находка за Казаков, особено след като той съчини легендата как ще избягат в чужбина, за което трябва да понатрупат пари. Беше безкрайно учуден как толкова умно и ярко момиче можа да повярва на такива глупости. По едно време дори бе започнал да подозира, че тя само се преструва на доверлива. Но всичките му съмнения се разсеяха една вечер, както си бърбреха в неговата квартира.

— Следващия път може да отидем на нашата вила, но аз не обичам да ходя там — каза Вера. — Откак Лиля замина, там ми е тъжно.

— Коя е тази Лиля? — попита Химика и се намести по-удобно на възглавницата.

— Лиля беше любовница на дядо. С четирийсет години по-млада от него. Ах, колко я обичаше дядо! — Тя въздъхна завистливо. — По няколко пъти на годината я водеше в чужбина — ту на моден курорт, ту да гледат някакви музеи. Веднъж тя спомена, че искала да види истински английски парк и дядо я заведе в Англия специално за това. Лиля беше весела и много добра. Дядо ѝ купи апартамент, но на вилата ѝ харесваше много повече. Можеше по цели дни да седи на стълбището и да гледа дърветата. После дядо я омъжи за някакъв фирмаджия и тя замина с него за Виена. Преди да замине, ме помоли да отидем заедно на вилата, дълго обикаля из парка, погалваше всяко дърво. И ужасно много плака. Каза ми, че годините, прекарани с дядо,

били най-хубавите в живота ѝ. Отида ли на вилата, винаги си спомням как плака тя тогава, затова ми е тъжно там.

— А защо дядо ти не се ожени за нея?

— Какво приказваш бе? — Вера се надигна от възглавницата и учудено впери очи в Химика. — Ами баба? Той не смята да се развежда с нея.

„Нейното семейство не е просто заможно — помисли си тогава Химика. — В това семейство има толкова пари, че вече възприятията им за живота са други. За тях екскурзията до Рим или Париж е като за мен да ида до Харков или Омск. Нищо чудно, че ми вярва. Голямото чудо: да заминем в чужбина. Интересно — кой ли е дядко ѝ?“

Но Химика не попита Верочка, за да не я стресне. Научи го по околни пътища. Научи го — и изпадна в ужас. Но за отстъпление вече беше късно, Вера Денисова се бе снимала в пет или шест филма, познаваше Семьон и Дамир, а и знаеше адреса на павилиона. Оставаше му да се надява само на късмета си. Но за да не го подведе късметът, трябваше особено грижливо да подхранва увереността на момичето, че той, Саша Казаков, е безумно влюбен и не може да си представи живота си без нея. И Саша се стараяше. Стараяше се с всички сили. Е, как да замине при това положение? Ще си помисли, че я е изоставил.

* * *

На седмия ден след пристигането ѝ в „Долината“ всичко се промени за Настя. Вечерта си беше легнала рано с надеждата хубаво да си отспи и беше страшно учудена, когато се събуди още по тъмно и разбра, че не ѝ се спи повече. За нея, истинската „сова“, ставането сутрин беше вечно мъчение. Повъртя се под одеялото, та дано да се намести по-удобно и още малко да подремне, но скоро се отказа от тези безплодни усилия и престана да се самозалъгва. Беше се включила в работата.

Шест дена бе успявала да се прави на безразлична и да се убеждава, че „това не е нейна работа“, че не се намира в службата си, а се лекува и почива. Шест дена бе успявала някак да игнорира сигналите, които ѝ изпращаше подсъзнанието, когато нещо излизаше

извън коловоза на ежедневието. Цели шест дена бе пропъждала от себе си следователя, и то толкова успешно, че бе паднала до нивото на непростимите женски амбиции и глупавите обиди. „*Стига съм се тормозила* — реши Настя, — *ще живея, както на мен ми се иска.*“ — А на първо място ѝ се искаше да помисли.

Тя стана от леглото и отиде под душа. Както обикновено преди работа, определи си упражненията за умствената гимнастика, за да приведе мозъка си в състояние на готовност. Днес избра правилата за задаване на въпрос към прякото допълнение в езиците от угрофинската група. След като изпълни задачата и същевременно намали температурата на водата от душа до едва поносимо студена, тя изпита познатата радостна възбуда. Реши да не слиза за закуска, свари си кафе и започна да работи.

Към единайсет часа слезе във вестибюла и купи всички вестници, които можа да намери, награби дори забутаните под щанда рекламни листовки отпреди месец. С обемистия свитък под мишница тя излезе от сградата и близо час се скита из парка около санаториума, като малко промени обичайния лечебен маршрут. Поседя на една скамейка, прегледа вестниците, върна се в стаята си и започна да рисува странни завъртулки на отделни листове.

По обяд в съзнанието ѝ се очерта горе-долу цялостна картина, в която се забелязваха много празноти, но Настя имаше известна представа как може да ги запълни, какво трябва да провери и да си изясни за целта. Обидата ѝ от оперативния служител, който я бе разпитвал вчера, беше изчезнала безследно. Тя разбираше, че като човек, който вероятно е видял Алфьоров непосредствено преди смъртта му, непременно ще я разпитват отново. Може би ще го направи друг оперативник, а може би и следовател. Той няма да бъде толкова уморен и затормозен и тя ще успее да му съобщи всичко, което си е намислила.

Наистина дойде следовател. Бяха му дали за работа една от свободните стаи, тук канеха свидетелите един след друг. Анастасия Каменская беше сред първите, с които той пожела да разговаря. В това тя съзря добър знак.

Настя се закле пред себе си да не се развихря прекалено. Не за първа година работеше в следствените органи и добре знаеше какво е отношението на служителите от милицията към московчаните. Те

внимателно криеха неприязънта си зад показно дружелюбие и освобождаваха емоциите си още щом вратата се затвореше зад служителя на Московското управление или на министерството. С голямото си самочувствие командированите от столицата често проваляха със своите действия грижливо провеждани разработки, за които бяха хвърлени много време и усилия. Трябваше да ги настаняват в хотел, да им осигуряват ту връзка с Москва, ту транспорт, да ги поят с водка, като се правят на гостоприемни домакини, тъй че тези командировки често не носеха нищо друго, освен главоболие. Вярно, имаше и изключения. Но ако бъдем съвсем честни, тези изключения бяха повече от случаите, потвърждаващи правилото. И все пак отношението към „помощниците“ от центъра беше доста по-лошо от желаното.

Като имаше предвид това, Настя твърдо реши да прояви максимална деликатност. Да не натрапва умозаклученията си още влязла невлязла, а да дочака удобния момент, когато следователят сам стигне до съответния въпрос. В края на краищата, мислеше си тя, убийството си е убийство и ще бъде просто грехота да не помогне на колегите си, щом има такава възможност.

Следователят беше любезен с нея, обръщаше се с името и бащиното ѝ, милостиво ѝ разреши да запали цигара, ако желае. Мършавината му го правеше да изглежда непохватен като хлапак, но набразденото му от бръчки лице и рядката коса красноречиво говореха за неговата възраст. Костюмът му беше изгладен, ризата — чиста, вратовръзката — подходяща.

Настя очакваше следователят да разработва версия за убийство от ревност, продължавайки линията, избрана още предния ден. Той обаче започна да я пита кой кога е пристигнал и дали някой в нейно присъствие или с нейна помощ не се е опитвал да се запознае с Алфьоров. Настя разбра, че проверяват версия за поръчково убийство. Предния ден Головин ѝ беше казал, че убитият е бил шофьор в някаква фирма и е возел самия генерален директор. „Сигурно — помисли си тя, — местният следствен отдел вече е влязъл във връзка с Москва. Току-виж, утре вдругиден довтасал някой, изпратен от Колобок.“

Настя се развесели.

— Анастасия Павловна, можете ли да си спомните деня, когато Алфьоров се е появил в санаториума?

— Не, не мога. Обърнах му внимание едва когато ме спря в парка. Нима денят на пристигането му не е посочен в неговата карта и в регистрационната книга?

Следователят изобщо не обърна внимание на въпроса ѝ, сякаш не беше го чул.

— А Добринин преди Алфьоров ли се запозна с вас или след него?

— След него. На следващия ден.

— Той не ви ли помоли да го запознаете с Алфьоров?

— Защо? — учуди се Настя. — Та те живееха в една стая.

И отново следователят не реагира, а просто ѝ зададе следващия си въпрос:

— Кой от тях — Алфьоров или Добринин — ви каза, че живеят в една стая?

— Добринин. Между другото те и в трапезарията седяха на една маса.

— Защо „между другото“? — уморено попита следователят.

— Защото това означава, че са пристигнали в един и същи ден. Попитайте сестрата по диетата, тя ще ви обясни. — Настя започваше да се ядосва, но навреме се стегна. „Търпи!“ — каза си тя.

— Кой друг ви е ухажвал, откак сте в санаториума?

— Исмаилов, Дамир Лютфирахманович, пристигнал е от Новосибирск, живее в апартамент на втория етаж.

— Той не ви ли е молил да го запознаете с Алфьоров?

— Не.

— Не ви ли е задавал някакви въпроси за него или за Добринин?

— Не.

— Той преди Алфьоров ли е пристигнал или по-късно?

— Не знам кога е пристигнал Алфьоров и не мога да кажа кога Исмаилов се е появил в Града, но не е било по-късно от двайсет и втори октомври, петък. Може би по-рано, но съм абсолютно сигурна, че не е по-късно. А самият Исмаилов каза ли ви кога е пристигнал?

— Анастасия Павловна, вече не за пръв път ми задавате въпроси. Не искам да бъда неучтив, затова от самото начало опитах да ви подсказва колко неуместно е поведението ви. Щом не разбирате от намеци, аз съм принуден да ви напомня, че сте свидетел и трябва да отговаряте на въпросите, а не да ги задавате. Моля да ме извините.

„Търпи — стиснала зъби, си каза Настя, — *търпи! Работата си е работа.*“

— Споменахте, че в облога са участвали трима души. Известно ли ви е кой е бил третият участник в играта?

— Той не ми се представи. Добринин твърдеше, че се казвал Евгений и работел в санаториума като електротехник. Алфьоров не опроверга тези сведения. Обаче...

— Един момент — прекъсна я следователят, — значи искате да кажете, че когато сте се запознали с въпросния Евгений, дори не сте го попитали как се казва? Как можете да обясните това?

— Мога да обясня това само с обстоятелството, че няхах никакво намерение да се запознавам с него. Той на два пъти се опита да ме заговори и аз и двата пъти отклоних тези опити. Именно затова не го попитах за името му — за да не пораждам у него илюзията, че съм готова да поддържам разговора и да продължавам това познанство. Обясненията ми задоволяват ли ви?

— Анастасия Павловна, не ви съветвам да се гневите. Обстоятелството, че сте служител на Градското управление на вътрешните работи в Москва, още не ви прави крупен специалист по разследване на престъпления. Ако ви се струва, че знаете по-добре от мен какви въпроси следва да се задават при разследване на убийство, смея да ви уверя, че грешите. Занимавам се с тази работа вече много години, повярвайте ми, имам известен опит и той е напълно достатъчен, за да поддържам разкриваемостта на убийствата на ниво деветдесет и шест процента. В Москва, където се трудите вие, разкриваемостта на подобни тежки престъпления е малко по-ниска. Нали? Затова хайде да спазваме правилата на играта: аз ще задавам въпросите, които смятам за нужно да задавам, и ще очаквам от вас правдиви отговори, а вие, на свой ред, само ще отговаряте на моите въпроси. Емоции не ни трябва, най-малко пък отрицателни. Нека продължим. След първия път Евгений опитвал ли се е още веднъж да се запознае с вас?

— Не. Повече не ме е спирал.

„Разбира се, че се опита. Изпрати ми първо недодялания Алфьоров, като е скрил от него, че самият той не е успял. Не е бивало предварително да казва това на Коля, защото той е щял веднага да се откаже. После е пратил неотразимия Паша Добринин. Тъй като аз

далеч не съм Мерилин Монро, трябвало е да заинтересува Паша. Именно затова гениалният Женя е измислил фокуса с повишаването на залозите. Бил е сигурен, че Алфьоров няма да успее и тогава залогът за мен ще може да се качи достатъчно, за да стане интересен за Добринин. А за да може Паша по-дълбоко да нагълта стръвта и да започне ентузиазирано да ухажва невзрачно създание като мен, именно на него Женечка е казал, че самият той се е издънил. Женя е млад, хубавец, не е унизително да се състезаваш с него. Освен това, както се разбира, той е умен и пресметлив. Но вие, уважаеми господин следовател, не искате да слушате моите коментари. Попитахте ме — отговорих ви.“

— Кажете, Анастасия Павловна, с какво да си обясня обстоятелството, че вие последователно отхвърляте Евгений Шахнович, Николай Алфьоров, Павел Добринин и не щеш ли — една вечер сама спирате Алфьоров и го заговаряте по собствена инициатива?

— Видя ми се открит и простодушен младеж. Докато при първия ни разговор той правеше впечатление на умствено непълноценен човек, впоследствие в разговора с Добринин всичко, което ми изглеждаше безумно, получи своето обяснение и хвърли определена светлина върху характера на Николай. Ето защо не виждах нищо лошо в това по време на разходката си да побъбря с него няколко минути.

„Когато видях Николай на скамейката в парка, вътрешно се вледених, а аз съм свикнала да вярвам на организма си. Щом той ми казва: внимание! — длъжна съм да се вслушам. За съжаление през последната седмица много пъти наруших това правило. Разговарях с него, опитвах се да напипам онзи клавиш, при чието натискане мозъкът отново ще ми изпрати своя предупредителен сигнал. И го напипах, когато се разбра, че Шахнович е скрил от него нещо, което не е скрил от Добринин. В този момент се уверих, че Шахнович, който знае защо, е търсил пътечки към мен, и се завтекох към стаята си, за да доведе тази мисъл докрай. За съжаление Дамир ми попречи. Но аз няма да ви разкажа и за това, защото вие ме предупредихте, че съм глупачка и съображенията ми не са достойни вие да ги изслушвате.“

— Колко време продължи разговорът ви с Алфьоров в парка?

— Десетина минути.

— Засекли сте времето, часовника ли си гледахте?

— Изпуших една цигара. Това прави десетина минути.

— Какво стана после?

— После станах и тръгнах по алеята към сградата, смятах да се прибера в стаята си.

— Срегнахте ли някого по пътя?

— Да, Исмаилов. Той ме извика, отидох при него и се върнахме в сградата заедно.

— Освен Исмаилов, видяхте ли някого друг?

— Не.

— Когато влязохте в сградата, видяхте ли някого във фойето?

— Разбира се. Там беше дежурната и още няколко души разговаряха в ъгъла, където са фотьойлите.

— Можете ли да кажете кои бяха?

— Не, не ги познавам.

— Вероятно бихте могли да ги познаете?

— Не. Не погледнах към тях. Пък и те бяха доста далече от мен.

— Когато влязохте в сградата, в своята стая ли се прибрахте?

— Не.

— Къде отидохте?

— В стаята на Исмаилов.

— Защо?

— Ами — защото.

Във въздуха увисна недружелюбно мълчание. Най-накрая следователят се усмихна:

— Анастасия Павловна, как да преценя вашия отговор? Като информация или като грубиянство?

— Като информация. Приемете, че речниковият ми запас е беден.

— Добре, ще смятаме, че сте отишли у Исмаилов за интимна среща, което ви беше неудобно да заявите на глас. Колко време прекарахте в стаята му?

— Доста. През това време успях да изгледам почти половин пълнометражен филм, да пия кафе и дори да поприказвам с Исмаилов. Общо около два часа.

— Исмаилов през цялото време ли беше в стаята?

— Да.

— Никъде не е ходил, така ли?

— Не.

— Абсолютно ли сте сигурна в това?

— Да.

— Давате ли си сметка, че вашите показания са единственото потвърждение на алибито на Исмаилов за часа на убийството? Неточностите в показанията могат да доведат до неприятни последици.

„Недейте да ме плашите дори под такава интеллигентна форма. Бихте могли да обърнете внимание, че всички мои показания се отличават с изключителна точност. Опитвам се по този примитивен начин да ви убедя, че разбирам какво правите, че и аз поназнайвам нещо за разкриването на престъпления. Най-вече на убийства, тъй като работя в отдела за борба срещу тежките престъпления.“

— Давам си сметка за това. Нямам намерение да прикривам Исмаилов. Казвам онова, което отговаря на действителността.

— Защо, Анастасия Павловна? Щом приемате ухажванията на един мъж и отивате нощно време в стаята му за интимна среща, съвсем естествено е да изпитате желание да го опазите от неприятности. Защо у вас не се поражда такова желание?

— Защото съм човек с нормален интелект и здрава психика. Все още съм способна да не смесвам удоволствието от ухажванията на един мъж с гражданския си дълг, който ме кара да се въздържа от даването на лъжливи показания.

„Всъщност аз отидох в стаята му не за интимна среща, както се изразявате. Това беше игра и за двамата ни, Дамир я играеше по необходимост, а аз — понеже ми беше интересно. Той играеше на страст, защото му бях нужна за нещо, а аз се правех, че му вярвам, защото исках да разбере за какво му е всичко това. А сега ми е особено интересно да го разбере, защото онова, от което той се нуждаеше, някак внезапно отпадна от играта. Колко жалко, че не искате да си поговорим с вас за това.“

Настя ясно и добросъвестно отговаряше на въпросите на следователя и същевременно водеше с него разширен мислен диалог. Толкова се беше готвила за този разговор, че не искаше да се примири с решимостта на следователя да я държи на разстояние. Макар и не на глас, макар и само вътре в себе си, тя пак ще каже всичко, което смята за нужно.

— Когато се прибирахте от стаята на Исмаилов, минахте ли покрай стая 240?

— Не знам къде е стая 240. Ако е в крилото, където са апартаментите, значи съм минала. Ако е в другото — тогава не съм минала.

— Нима не поглеждате номерата на стаите, докато вървяхте по коридора?

— Не. Освен това беше тъмно.

— Исмаилов изпрати ли ви?

— Не.

— Защо?

— Не беше необходимо. Не ме е страх от тъмното и не се губя в нищо и никакъв коридор.

„Като се сетих какво ми беше казал Дамир същия следобед, ми се видя най-малкото странно, че не дойде да ме изпрати. Означава ли това, че предната вечер и дори до същия предобед е съществувала някаква опасност, вероятност, че ще се случи някакво нежелателно събитие, което е можело да бъде предотвратено просто с присъствието на Дамир до мен? А същата вечер тази опасност отначало е съществувала, неслучайно той се е лутал из парка да ме търси, а после внезапно е изчезнала, сякаш не я е имало, и Дамир дори не е сметнал за нужно почти в два часа през нощта да ме изпрати от втория до петия етаж.“

— Благодаря ви, Анастасия Павловна. Сигурен съм, че това не е последната ни среща, ще трябва да ви разпитам още веднъж.

— Извинете, може ли все пак да ви задам един въпрос?

— Може. Но не мога да обещаая, че ще ви отговоря.

„Търпи, миличка, търпи, малко остана, после всичко ще се изясни.“

— Не сте ли намирали в джобовете на връхните дрехи на Алфьоров или в стаята му кутия цигари „Аскор“? Черна със златни букви.

— Не. Имате ли други въпроси, Анастасия Павловна? Тогава още веднъж ви благодаря, всичко хубаво.

Настя не си спомняше как бе стигнала до стаята си. Вече нищо не разбираше. Добре, той е грубиян, който смята, че е под достойнството му да обсъжда професионални въпроси с жена. Но нали

не може да е и глупак? Защо в такъв случай изобщо не реагира на последния ѝ въпрос? Беше длъжен, просто беше негово задължение да я попита каква е тази кутия, защо може да е останала у Алфьоров. Тогава тя щеше да му обясни, че е забравила тази кутия цигари на скамейката. Ако Николай не я е видял, както и да е. Но ако я е взел и я е носел в ръка или в джоба си, трябваше да я намерят у него. Намерили ли са я? Не. Къде е тогава? Изпаднала е, когато са го убивали? Значи не е бил убит в стаята си. Следващият ход на мислите и разсъжденията беше очевиден за нея. И тя просто недоумяваше защо това не беше също толкова очевидно за следователя, който я бе разпитвал.

Заклучи вратата отвътре и бавно, много бавно започна да прави кафе. Ръцете ѝ трепереха, пръстите ѝ изтръпваха и не я слушаха, краката сякаш ѝ бяха чужди. Пред очите ѝ се мяркаха отвратителни черни точки, сякаш цяло ято мухи кръстосваше стаята. Вътре в душата ѝ постепенно се разливаше мъртвешки студ, от който ѝ се струваше, че дори пръстите на ръцете и краката ѝ се вледеняват. Радостта от работата се беше изпарила. Затова пък се бе върнала обидата и бе довела тъгата и скуката.

* * *

Човечеството се дели на Мъже и Жени. Тази банална истина, вместо просто да констатира биологичния факт, постепенно се е превърнала в правило, в ръководство за действие и ориентирайки се по него, човечеството е започнало да гради своя паянтов социум. С напредването на строителството правилото е било разширено до известна степен. Например наред с основните категории Мъже и Жени, появили са се допълнителните, тъй да се каже — факултативни категории Женоподобни Мъже и Мъжеподобни Жени. На факултативните категории се гледа като на безсмислица, достойна за вписване в някаква Червена книга.

Ръководейки се от основното правило, мъдрото човечество е започнало да измисля различни по степен на сложност игри: отделно за мъже, отделно за жени, отделно за смесени отбори. И толкова се е увлякло по процеса на социално половата сегрегация, че не е забелязало как границите, които отначало са били някак неистински и

също са били по-скоро ритуал, част от играта, изведнъж от играчка са се превърнали в напълно истински, железобетонни граници, които не е в състояние да пробие нито най-прогресивният ум, нито най-съвършеното оръжие.

Плетачка на нежни дантели трябва да бъде жената. С разкриване на престъпления трябва да се занимава мъжът. И толкоз. Пукни, ако щеш. Любопитно е, че мъжът спокойно може да бъде и крояч, и моделиер. Ив Сен-Лоран, Вячеслав Зайцев, както и прочутият дизайнер на прически Видал Сасон са живото потвърждение. И не помалко любопитно е, че с разследване на престъпления може да се занимава и жената.

Жените следователи са едва ли не повече от мъжете следователи. Но криминалното разследване е мъжка епархия, да не си посегнала натам, глупава жено. Защото какво е традиционната представа за работата на детектива? Лично преследване, засади, хайки, престрелки, задържания и тем подобни дрънкалки, с които момчешката романтика гали самочувствието си. Тези дрънкалки тресат художествени и публицистични произведения, както и устно предавани балади и сказания. Кой знае защо, никой не обича да споменава, че разкриването на престъпления е работа умствена, тиха, невидима. Че преди да тръгнеш да демонстрираш чудесата на личното разследване, трябва дълги часове да седиш зад бюрото, съсредоточено да разравяш в паметта си места, адреси, биографии, прякори, външни белези, особености на говора и поведението и чак след това да тръгнеш неизвестно накъде, за да търсиш неизвестно кого. Че преди да полетиш с три коли със сини лампи да задържаш въоръжен бандит с помощта на огнестрелно оръжие и напопана мускулатура, трябва дълго и къртовски да събираш най-подробна информация за всички придвижвания на горепосочения бандит и да съставяш като синоптик прогнози за пътеките, по които ще мине утре.

Интересно е да се отбележи също, че игри играят само хората. Животът е нещо съвсем различно от тези глупости и следва собствени закони, между другото — не измислени като правилата на играта, а абсолютно обективни. Това обективно движение на живота, в който се вплита и престъпността, настоятелно изисква от хората да се ръководят не от своите игрални правила, а от нормалните закони на обективната реалност. И ако за разкриването на престъпления трябва

да се занимаваме с анализ на информацията, с нейното събиране и обмисляне, с нейната проверка и систематизиране — хайде да се занимаваме с това. И не бива да слагаме в един куп аналитичната работа с всички разновидности на следствената дейност. Всеки трябва да се занимава с онова, което умее най-добре, а не с онова, което му повелява Главното правило. Щом умееш добре да стреляш и бързо да тичаш — ще задържаш престъпниците. Ако пък те бива да разбираш чуждата душа и да намираш ключа към нея — занимавай се с разпитите. Спец ли си по информацията — работи с нея, не само за себе си, а за общото дело, старай се за всеки свой колега. И не бива да се прави никаква разлика с каква буквичка започва названието на пола ти — с „м“ или „ж“.

Виктор Алексеевич Гордеев беше разбрал разликата между житейските закони и правилата на играта много отдавна и щом обстоятелствата му позволиха, започна да претворява това си разбиране в живота. С времето резултатите ставаха все по-добри. Той събра в своя отдел хора, всеки от които умееше да върши нещо много добре. Володя Ларцев например беше прекрасен психолог и съветваше всички как да разговарят с един или друг човек, за да постигнат в разговора това, което искат да постигнат. Веселякът Коля Селуянов познаваше като петте си пръста Москва с всичките ѝ безистени, пресечки и задънени улички и нямаше равен при разработването на маршрути — пеши и автомобилни. Младият черноок Миша Доценко беше незаменим в работата с очевидци, толкова търпеливо и педантично работеше с показанията, че измъкваше от човека и най-ситната дреболийка, която той беше видял, чул или запомнил. А Настя Каменская беше аналитик. И докато в началото в отдела на Гордеев към нея се бяха отнесли твърде скептично, защото всички — освен самия Гордеев — още дълго продължиха да играят на обичайните си игри, то сега те не просто обичаха и ценяха Настя, ами и в огъня бяха готови да влязат за нея.

А тук Настя се бе озовала на чужд терен, където се играеше старата игра по старите правила: жената не е човек, тя няма работа в криминалното разследване. Жената никога, при никакви обстоятелства не може да се окаже по-умна от мъжа, ето защо тя никога не би извършила умствената част от работата по-добре от един мъж оперативник, за физическата пък да не говорим. Човечеството,

включително и отделни негови представители криминалисти, вече беше разбрало цялата глупост и нелепост на измислените от памтивека правила, но все още не намираше у себе си моралните сили да събори със собствените си гърди издигнатите някога бариери.

И какво оставаше на Настя Каменская, след като на два пъти бе отхвърлена от представителите на чуждата територия — отначало от оперативника Андрей Головин, после от следователя (той се беше представил, но така бе смотолевил името си, че Настя не го разбра)? Нима можеше да каже на някого от тях: Слушай, я вземи да провериш... знаеш ли, защо не, слушай какво ти казвам, имам основание да... Не, такива думи може да си позволи човек, който вече е поиграл с местните милиционери на всички мислими и немислими игри, включително и на не съвсем благовидните. Ако обаче си жена и не стига, че претендираш, че открай време вършиш мъжка работа, ами и се опитваш да съветваш мъжете как по-добре да си я вършат, тогава шансовете ти, драга, са минус нула цяло и осем десети. И Каменская много скоро се убеди в това. От самото начало в този Град се отнесоха несериозно към нея, без да крият, че присъствието на жената в криминалистиката е пълна глупост и това не може да бъде. А когато стана убийството и Настя открито предложи услугите си, съвсем определено ѝ дадоха да разбере, че жената трябва да си знае мястото и да стои далеч от бариерата.

Настя много се постара да не чуе това. Тя искрено искаше да помогне и за да го стори, беше готова да смачка самолюбието си. Но в края на краищата всичко си има граници. И хладнокръвието, и разумът — също. След като бе преодоляла първата вълна на обидата и дори бе съумяла да се придвижи по гребена ѝ далече напред, тя срещна втора вълна и започна да се дави в нея.

* * *

На вратата се тропаше вече за втори път. При първия, преди около час, Настя се спотаи, легнала на кревата, и се престори, че я няма. Сега превеждаше, тракането на машината се чуваше надалече и нямаше никаква възможност да не отвори.

— Анастасия, какво става? Я си дайте санаторната книжка! — строго настоя лекуващият лекар Михаил Петрович. — Така си и мислех. Два дена поред не си правите процедурите и не се упражнявате в басейна. Зле ли се чувствате? Защо не слизате в трапезарията?

— Аз... Не се чувствам добре — неуверено измънка Настя.

— Тогава защо не дойдохте при мен? Тук е санаториум, а не палатков лагер, моля да го имате предвид. При най-незначителни проблеми със здравето — незабавно при лекаря! Ясно ли е?

— Ясно. Вече всичко ми мина. Утре започвам да слизам в трапезарията и да правя процедурите. Честна дума, Михаил Петрович.

— Ще се опитам да ви повярвам. Искам да знам какво точно ви беше? Защо сте изгубили апетита си? Може би съм предписал неправилно лечение?

— По-скоро е на нервна почва. Лека депресия — усмихна се Настя.

— Толкова силно ли ви подейства тази печална история?

— И тя ми подейства. Не обръщайте внимание, Михаил Петрович. Обичайните капризи. Днес, с ваше позволение, ще потъгувам още малко, а от утре сутринта всичко ще бъде наред.

Лекарят си тръгна недоволен, но не успя да прекърши Настиното упорство. Тя категорично отказа да слезе на вечеря.

А Дамир още го нямаше...

Към десет часа вечерта отново се потропа. На вратата беше Регина Аркадиевна.

— Имате телеграма, Настюша. Минавах покрай дежурната, тя помоли да ви я предам.

Съседката ѝ подаде разпечатана телеграма. Кой ли е бил този любопитко, мина през ума на Настя, кой не се е стърпял и е надникнал в телеграмата?

„Моля спешно обади вкъщи целувам татко.“

Тя изпита странно чувство. Ако вкъщи се беше случило нещо сериозно, в телеграмата нямаше да фигурира успокояващата дума моля. Когато ти казват моля, това е вече молба, а не заповед, а молбата можеш и да не я изпълниш. От друга страна — спешно. Каква ще да е тази спешност? Та тя му се беше обадила буквално вчера, след като бе получила запис.

— Но какво да правя? — слисано избъбри Настя. — Баща ми ме моли спешно да се обадя къщи, а вече е късно да излизам в Града, телефонната палата работи до двацет и един часа.

Регина Александровна решително хвана Настя за ръка.

— Да вървим. За такива крайни случаи има резервен вариант. Може да имаме късмет и да успеем да се свържем от кабинета на директора.

Настя се тътреше подир съседката си, сякаш беше овца, поведена на заколение. Очевидно баща ѝ искаше да ѝ предаде някакво съобщение от Гордеев. Фактът, че началникът не се опитва да се свърже с нея чрез местния отдел, говореше много на Настя. Например: че той опипва почвата дали не може да я използва в работата. Сигурно смята да изпрати някого и прави сондажи как ще е най-добре да действа в зависимост от това какво представлява Настя за обитателите на санаториума: преводачка или криминалистка.

Пред директорския кабинет трябва да има приемна, размишляваше Настя, и в нея може да има дериват. В такава ситуация ще е непростима глупост да се обажда къщи от директорския телефон. Разговорът може да бъде подслушан. Да се откаже ли? Но под какъв претекст? Получила си телеграма от къщи с молба да се обадиш спешно, веднага те повеждат към телефон, а ти? Чупиш си крака посред пътя? Няма изход, трябва да се обадиш от телефона, който ти предлагат. „В края на краищата може и нищо такова да не стане — успокояваше се Настя. — На кого му е притрябвало да подслушва разговорите ми? Обикновена преводачка се обажда къщи на любимото си татенце. Какво особено има тук? Всичко ще мине добре, всичко ще мине добре“ — повтаряше си Настя.

През това време стигнаха до стаята на дежурната медицинска сестра.

— Олюшка — галъвно се обърна към нея Регина Аркадиевна, — би ли ни отключила кабинета на Георгий Василиевич? Съседката ми получи телеграма от къщи, трябва спешно да се обади по междуградската линия.

Оля мълчаливо кимна и извади от чекмеджето на бюрото връзка ключове. Когато влязоха в приемната, Настя веднага погледна към секретарското бюро: точно така, няколко апарата, единият от тях със сигурност има дериватна връзка с градския телефон на директора.

Дали да не се обади оттук? Тогава ще може да бъде сигурна, че в кабинета на директора никой няма да вдигне слушалката. Но тук и двете — и Олга, и Регина — ще й стоят над главата.

Междувременно медицинската сестра отключи директорския кабинет, запали лампите вътре и я покани с жест. Направи й път да мине, деликатно затвори вратата между приемната и кабинета, макар че Настя едва се удържа да не извика: „Не затваряйте, за да мога да виждам секретарското бюро и телефоните.“

Всичко ще бъде наред, нищо страшно, всичко ще бъде наред, повтаряше си тя, докато набираше кода и московския номер.

— Ало! — чу се в слушалката гласът на Леонид Петровия и в същата секунда чувствителното ухо на Настя долови почти нечуто меко прещракване, дори не прещракване, а нещо като изсъскване. Значи не се размина.

— Татенце, аз съм. Говори по-силно, много лошо се чува, има някаква телефония. Какво се е случило?

— Настася — повиши глас Леонид Петрович, макар че се чуваше прекрасно. Думите й за „някаква телефония“ му бяха казали, каквото трябваше. — На кого си оставила ключовете от апартамента си?

— На Маргарита Йосифовна от седмия етаж. Нали ти оставих нарочна бележка, за да не забравиш.

— Да, спомням си. — В гласа на баща й прозвуча явна досада. — Спомням си как написа бележката, как я остави на хладилника, а сега, като потрябва — преобърнах къщата и не мога да я намеря.

— За какво са ти ключовете? — с подозрение в гласа попита Настя.

— Ами разбираш ли, приятелят на Люда Семьонова идва в командировка, та Людочка пита дали не може да го настани в твой апартамент. Тя знае, че си в санаториум.

— Защо пък непременно в моя апартамент? — Настя се постара да вложи в гласа си колкото може повече недоволство. — Люда има приятелка в хотел, да си го настани там.

— Е, хайде, детко, не ставай лошичка. Влюбени са, а нали знаеш какви са правилата в хотела! Толкова ли ти се свиди апартаментът?

Настя чувстваше как мислите в главата й се завъртат по-бързо, отколкото тя успява да ги осъзнае. Ето, това е решаващият момент в разговора, от него зависи как ще се държи пристигащият в Града Юра

Коротков, който вече повече от година има сериозна връзка с Людмила Семьонова, която пък миналата година беше свидетелка по едно дело за убийство. И какво да отговори? Да поеме ли отговорността и да каже „не ми се свиди“, като забрави и за тайнствения посетител, който беше търсил нещо в стаята ѝ, и за други дреболии?

— Ах, тази Людмила — въздъхна тя в слушалката, — вечно ме използва, защото знае, че никога няма да ѝ откажа. Но ако благоверният ѝ научи, да не изляза аз виновната, тя се държи крайно лекомислено, да знаеш. Добре, дай ѝ ключовете. Само че вкъщи не е разтребено, толкова набързо се приготвих за тръгването насам, че май из цялата стая е разхвърляно долно бельо.

— Какво толкова, нали са ти приятели! В кой апартамент живее Маргарита Йосифовна?

— Четирийсет и трети, на седмия етаж. Мама да се е обаждала?

— Не е. Хайде, почивай си миличка. Благодаря ти. Целувам те.

Настя затвори телефона и бързо отвори вратата към приемната. Празно, лампите угасени. В хола медицинската сестра Оля пушеше, като издухваше дима през отвореното прозорче. Цигарата ѝ, забеляза Настя, беше изгоряла почти до филтъра, значи не беше запалена токущо.

В приемната не се усещаше да мирише на дим. И да са подслушвали разговора, не е била Оля. Кой тогава?

Настя мигновено се извърна и се завтече към секретарското бюро, леко прокара длан по всички телефонни слушалки. Нито една от тях не изглеждаше малко по-топла, нито една не будеше подозрения, че през тези няколко минути някой я е държал в ръката си и буквално преди десет секунди я е върнал на вилката. Настя не можеше да провери самостоятелно подозренията си, затова реши да почака пристигането на Коротков.

* * *

— Човекът, когото търсим, се намира сега в санаториума „Долината“. Всичко говори за това. Първо, водили са момичето в басейна на санаториума, няма никакво съмнение: високата чугунена порта, пейзажът от кахлени плочки на стената в залата. В Града има

само четири басейна, само този е такъв. Второ, по времето, когато Светлана е заведена в басейна, Шахнович губи възможността си да контролира цели крила от етажите. Не успява да събере сведения за обитателите на стаи от 344 до 358, от 401 до 412 и от 509 до 519. По-рано не се е сблъсквал с подобни затруднения. Това ни кара да предположим организирано противодействие. Трето, живеещата в стая 513 Каменская от Москва се държи крайно нестандартно за човек, почиващ в санаториум, и същевременно се носят слухове, че работела в Управлението на вътрешните работи в Москва. Тя не може да не е чула за тези слухове, но кой знае защо — не ги опровергава. Това ни дава основание да предполагаме, че ѝ е удобно да се прикрива под тази легенда, поради което поведението ѝ става още по-подозрително. Четвърто, в санаториума е извършено убийство, за което най-интензивно са разпитвани самата Каменская и нейният любовник — Исмаилов. Защото са били последните, които видели убийтия преди смъртта му.

— Показахте ли на Светлана и Влад снимката на Исмаилов?

— Да. Никога не са го виждали.

— Странно. Но общо взето, ти май си прав, Толя. Този човек, Макаров, когото от толкова време се опитваме да открием, сега се намира в санаториума. Много са неяснотите, много са противоречията, има дори взаимно изключващи се обстоятелства, но именно това ми говори, че нещо става. Такива неща не е имало по-рано, нали?

— Не е имало, Едуард Петрович.

— Покани при мен нашия приятел от милицията, ако обичаш.

Когато Старков си тръгна, Едуард Петрович Денисов се върна в кабинета си и дълбоко се замисли. Момичето и лилипутът бяха фантастичен късмет — поне се разбра с какво се занимава чуждата организация на неговата, Денисовата територия. Малко по-неясно е защо го правят. И вече съвсем неясно — кои са те.

Ами какво представлява любовницата на Исмаилов — Каменская? Шахнович така и не успя нищо да разузнае за нея. Това е тревожно. Нашият Женя — да не успее да спечели доверието на жена! Сигурно има какво да крие, затова се държи толкова затворено. С Каменская трябва да се поработи.

Но създалата се ситуация има още една страна, не по-малко сложна. Откъдето и да го погледнеш, убийството в „Долината“ трябва

да бъде разкрито. От една страна, за него, за Денисов, е много важно да разбере каква е тая чужда банда. От друга страна, ако престъплението не бъде разкрито, ръцете му ще бъдат здраво вързани поне до края на годината. От уговорените през юли две възможности да се организира убийство, което гарантирано няма да бъде разкрито, той вече използва едната, за да стегне юздите на един самозабравил се рекетъор от съседната област. Втората възможност Едуард Петрович бе планирал да използва срещу един от своите закриляни хора, ако данните от разузнаването се потвърдят и се докаже, че той се е свързал с наркомафията и ѝ позволява да пере пари чрез неговата банка. Проверката на сведенията трябваше да завърши съвсем скоро. Ако се наложеше да накаже този човек, не можеше да чака началото на следващата година: през оставащите два месеца той щеше да ги наизвърши такива, че нахлуването на мутри с незаконен оборот от наркотици нямаше да може да се избегне. Това категорично не биваше да се допусне. Виновникът трябваше да бъде премахнат, докато не е успял да направи големи бели. Ако убийството в санаториума не бъде разкрито, Едуард Петрович няма да наруши сключената с милицията спогодба, за да не ѝ навлече министерска проверка във връзка с рязкото намаляване на нивото на разкриваемост на убийствата. Той, Денисов, трябва да положи всички усилия престъплението в „Долината“ да бъде разкрито. Да помогне с пари, хора, техника — всичко е по силите му. Това ще му позволи да запази възможността да „вземе мерки“ спрямо нелоялния си подзащитен, ако се окаже наложително.

Човекът от Градската милиция не се забави. Сериозен, елегантен, почти красив, ако не смятаме прекалено малките му, дълбоко хлътнали очички, които той постоянно криеше зад стъклата на тъмните си очила. Денисов пристъпи към същината на проблема без заобикалки:

— Първо: искам все пак да изясните каква е тая компания, дето се е сгушила на топло в „Долината“. Второ: искам убийството в санаториума да бъде разкрито. Как ще го правите, добросъвестно или не — това не ме интересува. Следствието трябва да приключи успешно и делото да се предаде в съда. И то колкото може по-бързо.

— Утре ще ми докладвате каква помощ ви е нужна. Ако можете да намерите истинския убиец, още по-добре. Ако не можете — не е толкова важно. Както разбирате, аз си пазя резерва.

— Разбирам — кимна очилатият. — И трето?

— Трето: искам да зная коя е тази Каменская. Почива в „Долината“, живее в стая 513. Шахнович не е успял да се справи с нея. Интересно ми е защо.

— Кога искате да получите сведенията за Каменская?

— Няма да ви припирам. Да кажем — утре. Ще дойдете при мен по повод разкриването на убийството и между другото ще си поговорим и за Каменская.

— В такъв случай до утре, Едуард Петрович.

— До утре, драги. Елате вечерта, към седем часа — ще вечеряме заедно.

* * *

Късно вечерта се състоя срещата на масажиста Котачето с неговия ръководител.

Котачето седеше в апартамента си, излегнат във фотьойла, удобно изпружил нозе, и посрѣбваше тъмна бира направо от шишето.

— Наредих на Семьон и на Химика да изчезнат от Града.

— Правилно. Семьон започва да губи самоконтрол и става опасен. Ами Дамир?

— Налага се Дамир да остане. Още ще го разпитват. Мисля, че го подозират в убийство.

— Интересно. А какво става с нашата преводачка?

— И нея я разпитваха. Мисля, че сме се излъгали относно нея. Не е от милицията.

— Не би било зле да е така. А ако е от милицията, какво прави тук? Може да е свързано с белята, която Семьон е направил през лятото?

— Малко е вероятно. Мина много време... Защо са изчаквали толкова?

— Прав си, Котаче. Възможен е и трети вариант: тя да е от милицията, но да се намира тук не по служба, а за лечение и почивка. Как мислиш, в този случай представлява ли опасност за нас?

— Мисля, че не.

— Добре ще е Дамир да я наблюдава. Те срещат ли се?

— Дамир не я е виждал вече два дена.

— Я гледай ти! Че къде се е дянала?

— Седи си в стаята, работи. По целия етаж се чува как трака на машината. Просто Дамир не се интересува от нея. За какво му е? Предишните дни я пазеше от Зарип.

— Лошо, Котаче. Получаваш мъмрене. Дамир трябва да си събере ума в главата. Заеми се с това.

— И какво да кажа на Дамир? Вие лично го казахте: той не бива да знае, че тя е от милицията.

— Кажи му каквото искаш. В края на краищата кажи, че аз го искам. Обясни на това бохемно създание, че не може да се усукваш около една жена и да ѝ се обясняваш в неземна любов, а после без никаква причина да изчезваш. Разясни му, че тя може да се обиди, а е единствената, която може да потвърди алибито му за часа на убийството. Не бива да се кара с нея. Няма нищо по-страшно от отмъщението на изоставена жена. Той е способен да разбере такива аргументи.

— Такива — май че да — съгласи се Котачето, допи бирата на един дъх и остави бутилката.

— Да, да, постарай се, приятелче. Осигури постоянното присъствие на Дамир край Каменская. Да бъде по-внимателен.

— Ще се постарая.

ДЕН ОСМИ

Направо от летището Юрий Коротков пристигна в Градското управление на вътрешните работи. Служителите от криминалния отдел подробно му разказаха всичко, което бяха успели да научат през двата дни след откриването на трупа на Николай Алфьоров.

— Вчера Сергей Михайлович разговаря с вашето началство, тъй че в хода на работата започнахме да проверяваме версията за поръчково убийство. Засега нищо не се очертава.

— А има ли и други версии? — попита Коротков.

— Ревност и пари. Организирали си там цял нелегален тотализатор. Сключвали облози за жени със залог сто хиляди рубли. Представяте ли си?

— Охо, юначагите! — Юра избухна в смях. — И колко са били участниците?

— Доколкото ни е известно — трима. Самият потърпевш, неговият съсед по стая Павел Добринин и служителят от санаториума Шахнович.

— Как сте със свидетелската база?

— Още първата сутрин разпитахме поголовно всички. Свършихме гигантска работа. Болшинството, разбира се, не знаят нищо нито за обстоятелствата около случая, нито за самия Алфьоров. Онези, които знаеха дори нещо дребно, бяха разпитани на следващата сутрин от следователя. Не са много обаче, за съжаление.

— По-подробно, ако обичате — помоли Юра.

Мургавият Андрей Головин надникна в бележника си.

— Преди всичко Добринин и Шахнович. После съпрузите от Тула, техни съседи по маса в трапезарията, които са ги чули как са обсъждали условията и резултатите от играта. Жените, които са били ухажвани от участниците в тотализатора, са само пет. Е, и още няколко души, които така или иначе са общували с Алфьоров.

Головин сложи пред Юра списъка с имената на свидетелите, тяхната месторабота и — за почиващите — номера на стаята. Още от

пръв поглед Коротков забеляза името „Каменская“. До него беше отбелязано: „УВР — Москва, стая 513“.

— Интересува ме свидетелката Каменская — обърна се той към Головин.

— Каменская Анастасия Павловна, родена през шейсетата година — бодро подзе Андрей, като надничаше в бележките си, — пристигнала в „Долината“ на двацети октомври, купила е картата в Москва предварително, още през август. Самият Алфьоров също е купил картата в Москва, но значително по-късно, в началото на октомври, тъй че едва ли Каменская е дошла тук специално за да се срещне с Алфьоров.

„Какви ми ги дрънка тоя? — ужасен си помисли Коротков. — На пръв поглед всичко е точно, точно така трябва да проверява хората във връзка с дела за поръчкови убийства. Но пък Аска... Нима не им е казала?“

— Според мен свидетелката Каменская — невъзмутимо продължаваше през това време Андрей — е една от най-реалните фигури, обясняващи убийството от ревност или корист.

— Пояснете — кратко поиска Коротков.

— Именно нея последователно са се опитвали да ухаждат всичките трима участници в тотализатора и всички — уж безуспешно. Но лично на мен не ми се вярва.

— Защо?

— Ако бяхте видели тази Каменская, а също и Добринин и Шахнович, и вие нямаше да повярвате. Добринин и Шахнович са красавци, всеки по свой начин, единият е блондин, другият — брюнет, и двамата са същински супермени. И — което не е без значение — състоятелни. Докато Каменская е абсолютно невзрачна, външно безинтересна, кротка жена. Няма успех сред мъжете. И можете ли да повярвате, че по време на отпуск тя няма да се съблазни от възможността да завърти любов с такива привлекателни мъже?

— Не ви разбрах обаче къде съзирате измама? Казахте: „уж безуспешно“.

— Смятам, че Каменская е приела ухажданията ако не и на тримата, поне на единия от тях и по някакви причини и тя, и партньорът ѝ са решили да скрият това от останалите.

— И каква може да е според вас тази загадъчна причина? — На Юра му беше все по-трудно да се сдържа.

— Участниците в тотализатора са уговорили едно условие, според което изгубването на облога удвоява залога за конкретна жена. Ако например вие се наемате пръв да ухажвате дамата, залогът е сто хиляди. Ако не сте успели, залогът е вече двеста за онзи, който се наема да бъде следващ. Ако и вторият не успее, опитва трети — вече при залог четиристотин. И така нататък. Може дори да започнат пак от първия, като съответно увеличават залога.

— Е, и какво от това? — не разбра Коротков. — Как свързвате тези обстоятелства с лъжливите показания?

— Много е просто. Да речем, че с Каменская е успял още първият, който е решил да я ухажва. Между другото аз не изключвам възможността в сексуалната сфера тя да се е оказала много по-привлекателна, отколкото изглежда външно. Тя и първият ѝ партньор са се харесали и са решили да измамат останалите, като се престорят, че облогът е изгубен. Разбира се, играчът губи от това — вместо да сложи в джоба си двеста хиляди, дава сто на другите. За сметка на това обаче залогът за Каменская се покачва, следващият играч е обречен на неуспех и неговият залог се поделя между останалите. Същата несполука спохожда и третия. В крайна сметка, ако не греша с изчисленията, първият партньор на Каменская би могъл да спечели от невинното си мошеничество четиристотин хиляди, ако би успял да докара нещата до трети кръг. Повторният опит за всеки от двамата останали участници би повишил залога до осемстотин хиляди, а ако биха успели да уговорят и втория, печалбата би била невероятна. Такова едно симпатично мошеничество спокойно би могло да стане повод за убийство. Съгласете се, не са малко пари.

— Не са малко — тъпо повтори Коротков. *„Просто шантавия някаква... Остроумна версия, която непременно би трябвало да се провери, ако не ставаше дума за Аска.“*

Той вдигна поглед от списъка на свидетелите.

— Къде работи Каменская?

— Там си пише. При вас, в Московското УВР.

— Къде по-точно, в кой отдел? — продължи да чопли Коротков.

Андрей прелисти бележника си и напрегнато си заприпомня нещо.

— Не си спомням — издума най-сетне той.

— Не си спомняте или не знаете? — вече изгуби търпение Юра.

Головин мрачно мълчеше и се мъчеше да разбере защо така се е заял с него тоя нисичък и набит юнак от Москва.

— Извинете, другарю майор, не виждам какво значение има това. Каменская може да работи в секретариата или в деловодството, но за нас тя е свидетел и нищо повече.

— Прегледахте ли документите ѝ или си записахте местоработата според това, което ви каза тя?

— Според това, което каза. Тя ми представи паспорта си, там не е посочена местоработата.

— А вие бяхте достатъчно доверчив и не пожелахте да погледнете удостоверението ѝ. Така ли?

— Слушайте, Юра, аз отидох на местопроизшествието в четири часа сутринта, преди това бях на денонощно дежурство и вместо да се прибера и да си легна, чак до вечеря разпитвах хората в санаториума. Да, не сметнах за необходимо да ѝ поискам удостоверението, защото това щеше да бъде непродуктивна загуба на време. Ако нещата стигнат до подозрение спрямо Каменская, и без това ще я проверяват по месторабота и измамата ще се разкрие. Щом не я подозираме в нещо конкретно, тя може да каже каквото си иска за местоработата си, това по никакъв начин няма да повлияе на статута ѝ на свидетел. Както и на отношението ни към нейните показания. На другия ден с нея е разговарял следователят, напълно е възможно той да е видял документите ѝ и ако нещо му се беше видяло съмнително, веднага щеше да ни съобщи. Прав ли съм?

— Не, Андрей, не сте прав. Сега ще бъда принуден да ви кажа неприятни неща, затова предлагам първо да минем на „ти“.

— Не виждам връзката — навъси се Головин.

— Това е, за да ти бъде по-лесно да ми отговаряш. Става ли? Та така, Каменская не работи нито в секретариата, нито в деловодството. Анастасия е опитен, квалифициран служител на милицията, работим в един отдел. Обстоятелството, че тя се е намирала в санаториума през няколкото дни преди извършването на престъплението, е изключителен, рядък късмет. Тя е много наблюдателна, може да е видяла много интересни неща, но най-важното — може да е направила от тях още по-интересни изводи. И аз не вярвам, че тя не се е опитала

да сподели с вас тази информация. Признай си, Андрей, тя предложи ли ти помощта си?

— Имаше нещо такова. Каза, че щяла да се радва да бъде полезна... Нещо от този род.

— А ти? Ти какво ѝ отговори? Благодарил ли ѝ?

— Не.

— Дори не си ѝ благодарил? Ей че си грубиян, братле! Как мислиш, тя обиди ли се?

— Ами, не обърнах внимание. Но лицето ѝ май се вкамени, забелязах го.

— Лошо. Но надежда има. Щом не ѝ се е обърнал езикът да ти каже, че работи в следствен отдел, можем да смятаме, че не е говорила за това и на други. Значи можем да опитаме да я използваме. Имате ли план на етажа?

Юра внимателно проучи плана на петия етаж. Нещо странно му се наби в очи.

— Стая 513 с две легла ли е?

Андрей се наведе над плана.

— По всичко личи, че да. Ето, виждате ли? Квадратурата на стаята е по-голяма от тази на съседната стая вдясно и същата като на стаята вляво. В „Долината“ стаите са разположени на симетрични двойки: две с по едно легло, после две с по две легла.

— С кого дели стаята Каменская?

— Тя живее сама, в стаята не е настанена друга жена.

— А кои са съседите ѝ отдясно и отляво?

— Отдясно има една много симпатична бабичка, най-старата преподавателка в нашето музикално училище, Регина Аркадиевна Валтер. Отляво — семейна двойка от Краматорск, съпругът е главен инженер на завод, съпругата — счетоводителка. Аска едва ли общува със семейството от Краматорск — замислено издума Коротков. — Бабичката музикантка е по-подходяща компания за нашата Каменская. Ще я помолим да ме запознае с Анастасия.

* * *

Регина Аркадиевна веднага реагира на потропването и приветливо се усмихна на влезлите.

— Здравейте, Регина Аркадиевна, помните ли ме? Казвам се Головин, завчера разговаряхме с вас.

— Здравейте, драги, разбира се, че ви помня. А това — кимна тя към Коротков — ваш колега ли е?

— Точно така. Казвам се Юра, и аз работя в милицията. Регина Аркадиевна, имаме към вас една малко необичайна и твърде деликатна молба. Разбирате ли, става дума за убийство, това е сериозна работа и ние много разчитаме на помощта ви.

— Господи! — размря се старицата. — Такова дълго предисловие, сякаш се каните да ми искате пари.

— Каним се да ви помолим да запознаете Юра с вашата съседка.

Регина Аркадиевна не можа да скрие изумлението си.

— С Настенка ли? Но защо толкова усложнявате нещата? Настя е прелестно създание, много доброжелателно и приветливо. Можете да потропате на вратата ѝ, няма да ви изгони. За какво ви е нужно моето посредничество?

— Нали ви казах, Регина Аркадиевна, че молбата ни е деликатна. Ние не бихме искали вашата съседка Каменская да знае, че Юра работи в милицията. Затова ни е нужна легенда и ние молим вас да изиграете роля в тази легенда. Представете Юра като свой ученик или роднина. Няма значение като какъв, само да не е като милиционер.

Жената тежко се отпусна на стола, като се подпираше на бастуна си, и втренчено изгледа първо Коротков, после Головин.

— Трябва ли да разбирам, че подозирате Настя в нещо? Инак защо ще е този маскарад?

— Регина Аркадиевна, скъпа — Андрей умолително склочи ръце, — не ме принуждавайте да раздрънквам професионални тайни. Сам ще престана да се уважавам. Ако не искате да ни услужите, ще ви помоля да забравите за нашето посещение и ще се обърна със същата молба към някого друг. Макар че, признавам си честно, вашият отказ много ще усложни всичко. Вие сте идеална легенда за Юра: общувате с Каменская, професионалните ви интереси са твърде различни, вие сте музикантка, тя — преводачка, тъй че вашата невинна измама никога няма да се разкрие. А много бихте помогнали на следствието.

— Добре, ще направя каквото ме молите. Но ме поставяте в изключително трудно положение. Моята съседка ми е много симпатична, ще кажа нещо повече: тя е чудесна жена, умна, с добро образование. Може би не знаете, но тя владее свободно пет европейски езика. Тя е човек достоен във всяко отношение. Ако имате основания да се отнасяте към нея с недоверие — вие си знаете по-добре. Това ви е работата в края на краищата. Но аз нямам такива основания. И ще ми бъде трудно, много трудно да я мамя. Вече съм на шейсет и седем, драги мои, на тази възраст са нужни достатъчно солидни причини, за да мамя човек, два пъти по-млад от мен. Поставете се на моето място: запознавам ви с Настенка, вашите отношения се развиват по някакъв начин, вие ѝ разправяте какво ли не, а после тя идва и започва да ми говори за моя мним ученик, да ми преразказва истории от живота му и да го преценява — харесал ли ѝ е или не. Впрочем тя е деликатен човек и ако не ѝ харесате, няма да каже това на глас. Обаче каква ще е моята роля? Да слушам и да се съгласявам с някаква чиста лъжа? И да се чувствам като последна отрепка? Вече споменах, че не ви отказвам. Но искам ясно да си представяте на какво ме обричате. Вървете, Андрей, вие не ни трябват повече, ние с Юрочка сега ще измислим как да поставим мизансцена.

* * *

Настя удържа обещанието, дадено на лекаря, и на сутринта посети всички изброени в санаторната ѝ книжка процедурни кабинети: кал, масаж, басейн, а за следобеда беше планирала да се поразходи. Вратата, която водеше от стаята на съседката към балкона, беше открената и Настя чуваше приглушени гласове. Докато си обуваше маратонките и намотаваше около врата си дълъг бял шал, един мъж излезе на балкона и доста силно изрече няколко думи, предназначени за Регина Аркадиевна:

— Добре, добре, лельо Рина, стига сте мърморили, ще пуша на балкона. Уф, че е студено! Не сте леля вие, а ехидна, готова сте да уморите от студ единствения си племенник.

Настя замря с якето в ръце. Юрка! Юра Коротков беше пристигнал! Каква ли интрига е заплел сега Гордеев? Ами тя какво

трябва да прави? Да чака Юра да се представи с легендата си или първа да тръгне да се запознава с него?

Настя реши да изчака. Прецени появянето на Юра на балкона не като покана, а като предупреждение, та в нужния момент тя, Настя, да си подготви физиономията. А щом ще чака — нека е по всички правила, помисли си Настя и добросъвестно тръгна да се разхожда.

Запознанството се състоя преди вечеря, след като Настя се разходи и наработи на воля. Юра Коротков беше представен като племенник на Регина Аркадиевна, Настя се преструваше, че откровено скучае и иска по-скоро да се прибере в стаята си.

— Може ли да ви покана на разходка след вечеря? — галантно попита племенникът Юра.

— Благодаря — с безцветен тон отвърна Настя, — днес вече се разходих.

— Ами на танци? Танцувате ли? — продължи да нахалства племенникът.

„Не танцувам. Но умея да танцувам всички от сега съществуващите танци. Вярно, не изпитвам удоволствие от това и много се уморявам, както човек винаги се уморява от преструвки, но мога да заставя тялото си да изобразява танц, щом трябва. А самата аз, Настя Каменская, не танцувам.“

И тогава на Настя ѝ провървя. В стаята на Регина, без да почука, влезе Дамир.

— Да не попречих нещо? — Той погледна въпросително учителката, после Настя, а на Юра демонстративно не обърна внимание.

— Разбира се, Юра, с удоволствие ще дойда с вас на танци — изчурулика Настя. — Знаете ли какво, хайде да отидем в моята стая, ще прием кафе вместо вечеря и ще слезем да танцуваме. Да оставим Регина Аркадиевна и Дамир Лютфирахманович да си поприказват на спокойствие.

Регина Аркадиевна и Дамир не успяха дори да гъкнат, когато Настя се усмихна лукаво, хвана Коротков под ръка и излезе. Иззад вратата се чу:

— Това да ти е за урок, Дамир. Не умееш да ухажваш достойни жени. Крадат ти ги изпод носа.

Щом се озова в своята стая, Настя натика Коротков в банята и най-сетне даде воля на истеричния си смях, свряла лице в дебелия му пуловер. Щом се успокои, излязоха в стаята, Настя включи бързовара и попита шепнешком:

— Сега ли ще говорим или ще почакаме до танците?

— По-добре, докато танцуваме — също тъй тихо отговори Юра. — Сега просто ще запълваме ефира. Балконската врата на твоята съседка е отворена, тъй че хайде, разказвай ми романа, който превеждаш. По-подробно и с коментари. Хем да е смешно.

Времето се точеше толкова бавно, че Настя беше готова да излезе във вестибюла и да премести стрелките на часовника, та дано танците започнат по-скоро. Трябваше да изтърпят само малко повече от час, но понякога това е толкова трудно!

Най-сетне те се озоваха наред танцовата площадка, където, прегърнати, бавно пристъпваха от крак на крак и се радваха на прекалено гръмката музика, която при други обстоятелства щеше да ги дразни, а днес им беше ангел пазител. Притиснали буза до бузата на партньора си и доближили устни досами ухото му, Настя Каменская и Юра Коротков тихо си говореха.

— Добре че дойде Дамир. Инак щях да бъда принудена да ти откажа и танците.

— Защо? Репутацията си ли пазиш?

— Общо взето, да. Първо, нито веднъж през тази седмица не съм слизала на танци и щеше да е най-малкото странно, ако се бях съгласила да дойда с теб. Второ, предполага се, че съм имала връзка с Дамир и той ме е изоставил. Затова се правя на оклюмана и не реагирам на закачките ти. Не ми се разхожда, на кино не ми се ходи, не ми се танцува... Да, обаче не — дойде Дамир и веднага ми се дотанцува. Всичко се подреди като по ноти.

— Добре де, ами ако Дамир не беше се отбил?

— Щях да се ориентирам според обстоятелствата. Разбира се, нямаше да се съглася да дойда на танци, но ти щеше да ме молиш и всячески да ме провокираш... Щеше, нали? А аз щях да се поддам. Сега ми обясни какво означава всичко това.

Те разговаряха почти цял час и млъкваха само когато музиката утихнеше. После отидоха в бара. Разбира се, Настя би предпочела да излязат в парка, но за излизането щеше да се наложи да се качи в

стоята си за якето и шала, а това криеше опасност от среща с Регина Аркадиевна, за която Настя още не беше готова.

* * *

Юра просто не можеше да повярва, че Настя говори сериозно.

— Разбери, Юра, не искам да си имам работа с тези хора. Не искам и толкоз. Нека оставим този разговор.

— Но, Ася, това е глупаво. Направо детинщина — недоумяваше Коротков. — Не можеш ти, зряла, умна жена, да се обиждаш сериозно на колегите си. Чудо голямо, отнесли се не както трябва към теб! Е, да се обесиш ли сега?

— Защо ще се беся — кротко се усмихна Настя, — мога просто да стоя настрана от тях. Каквото и правя. Те не просто се отнесоха към мен „не както трябва“. Изритаха ме като някоя просякиня, която хленчи с протегната ръка пред вратата на разкошен дворец.

— Асенка, те вече всичко разбраха, осъзнаха и са готови да приемат сътрудничеството ти. Та те не са знаели, че си от отдела на Гордеев.

— И не искаха да научат. Лозунгът „всички жени са глупачки“ е ръководен и определящ принцип на тяхното съществуване. Те са добри хора и грамотни специалисти. Но хора, живеещи според този лозунг, са ми неприятни. Те са ми отвратителни. Нека живеят дълго и щастливо, Господ здраве да им дава, но не ме карай да си имам работа с тях. Няма да им помагам.

— Аска, ама ти какво искаш? Самият началник на управлението да ти падне на колене ли? Ще се съгласиш ли тогава?

— Не-е. — Тя се усмихна дяволито. — Закъсняха. Ако днес, преди да пристигнеш ти, бяха дошли при мен с нормални, човешки думи, всичко щеше да бъде различно. Мислиш ли, че не се опитах да се преборя със себе си? Мислиш ли, че не потърсих оправдание за тях? От самото начало, от момента, когато не изпълниха молбата на Колобок и не ме посрещнаха на гарата.

— Обаче за стаята са се обадили, както са обещаваха.

— Хайде де! Изобщо не са се обадили. Трябваше да моля и да се унижавам.

— Но ти живееш сама в просторна стая! — учуди се Юра.

— Дадох подкуп — простичко отговори Настя. — Та ти казвам, опитвах се да измисля всички мислими и немислими оправдания за твоя приятел Головин и за следователя, търпях, доколкото ми стигнаха силите, а после си казах: Абе защо всъщност се тормозя? Хората са сигурни, че ще се справят сами, какво се навирам с моята женска помощ! Потрябвам ли им, сами ще дойдат. И аз няма да правя номера и да се цупя, няма да олицетворявам оскърбената невинност. Помолят ли ме, ще помогна.

— Ами ето, молят те! Защо сега се надуваш?

— Не, Коротков, не ме молят те. Ти ме молиш. А те не са сметнали за нужно да си повдигнат задниците от стола и да поговорят с мен като хора. Добре, не да се извиняват, само да поговорят! Къде ти, това е под достойнството им — да молят жена за помощ! А на теб, Юрик, няма да откажа. В това можеш да бъдеш сигурен. Но имай предвид, че още щом отработиш своята версия и си заминеш, те няма да получат и думичка от мен. Мисля, че ще бъде по-добре да ги предупредиш предварително, та после да няма недоразумения. И ако обичаш, хвани ръката ми, защото разговорът ни изглежда много напрегнат, отстрани приличаме по-скоро на научни опоненти.

* * *

Дамир не можа да схване отведнъж какво му говори Котачето:

— Трябва да продължиш да ухажваш Каменская. Прекарвай с нея колкото може повече време.

— Но това е опасно. Нали ти казвам: милицията се интересува от нея, съвсем случайно го научих. Подозират я в нещо и я следят. Ако се въртят около нея, и мен ще подберат. Ох, боли! — Дамир капризно сбърчи нос.

Котачето, който умело масажираше краката на Дамир, доволно се усмихна. Точно това целеше — да заболи.

— Потърпи малко, не си дете — отвърна той не по-малко гальовно. — Те може да я подозират в какво ли не: в кражба, мошеничество, проституция, търговия с наркотици. Включително може да я подозират в неща, за които трябва да подозират нас.

Разбираш ли? Това е шанс, който не е за изпускане. Може всичко да е напразно. А може и да не е. Ако това ченге се върти около твоята госпожица, защото я подозира във връзка с летните и сегашните събития, ние имаме реална възможност да научаваме в каква посока търсят, с какво разполагат. Разбра ли? Трябва само по-подробничко да я разпитваш за всичко.

— Не знам дали ще успея, Котаче. Нямам с какво да я държа. Тя изобщо не се интересува от мен — оплака се Исмаилов.

— Какво? — Котачето престана да прави умерените кръгови движения и се изправи. — Ама вие не сте ли?...

— Там е работата, че не сме. Имам чувството, че тя ми се подиграва. Разбираш ли, всичко ми позволява, не се прави на недостъпна, но нещо ми пречи. Не мога да разбера, но нещо ми пречи.

— Може и да ти се е подигравала, докато е смятала, че всичко ѝ е наред. А сега, когато я е погнала милицията, няма да ѝ е до подигравки. Сега ще започне да цени приятелското съчувствие, ще видиш. Не се предавай, Дамир! Обърни се да ти обработя гърба.

* * *

Едуард Петрович внимателно отрязва късче месо, топна го в соса и го лапна. Сътрапезниците му — началникът на разузнаването Старков, началникът на контраразузнаването Кривенко и служителят на МВР — съсредоточено дъвчеха. Месото беше чудесно приготвено, сосът — възхитителен, зеленчуците — пресни, виното — отлежало. Особено отговорните ястия — от месо и риба — Денисов винаги готвеше лично, правеше го с любов, удоволствие и завиден професионализъм. Всичко останало се възлагаше на Алан, бивш главен готвач в голям ресторант, познавач на кулинарните тайни и почти член на семейството: Алан живееше в дома на Денисов, в една от безбройните стаи на апартамента, образуван след сливането на петте апартамента на етаж.

След ястията Алан поднесе кафе и чай в кабинета на Денисов и започна да разтребва масата в трапезарията. Четиримата мъже бавно се надигнаха и отидоха в другата стая. На чаша чай започна обсъждането на проблемите, заради които се бяха събрали днес.

— Ще започна от третия въпрос, защото ми се струва, че той може да се окаже основен във връзка с другите два — започна очилатият.

Денисов изрази съгласието си с кимване.

— Анастасия Павловна Каменская, която живее в стая 513 в „Долината“, е служител на Московската милиция. Пристигнала е в санаториума да почива и да се лекува, не са ѝ поставяни никакви задачи. Московските колеги я оценяват извънредно високо, подчертават нестандартния ѝ ум, оригиналния ѝ начин на мислене, високото ниво на аналитичните ѝ способности. Каменская е наблюдателна, съумяла е да направи важни изводи от множеството дреболии, които е забелязала, откак е в санаториума. Но всичко това е отишло на вятъра, защото моите колеги не са съумели да намерят общ език с нея. Каменская е предложила помощта си за разследването на убийството, но предложението ѝ не е било прието. Понастоящем имаме всички основания да смятаме, че тя е обидена и категорично отказва да сътрудничи на нашите следователи. Това е, което имах да кажа по първия въпрос.

— Минете на втория. Какво ви е нужно, за да приключите с убийството в „Долината“?

— Консултирах се със следователя, който води разследването. Той се съгласи с мен, че още едно неразкрито убийство ще бъде във вреда на Града, и без това вече са много. Основните версии са поръчка от Москва и разчистване на парични сметки. Във връзка с версията за поръчково убийство от Московското управление пристигна майор Коротков, ще остане тук, докато версията се потвърди или се отхвърли, с други думи, докато престъплението не бъде разкрито. Този майор ни е неудобен тук, затова решихме да създадем и реализираме версия за убийството на Алфьоров и колкото може по-бързо да разкрием престъплението по формални признаци. За целта ни е нужно следното. — Той подаде на Денисов няколко листа, написани на ръка и закрепени с кламер. — Сега трето: как да разберем какво става в „Долината“ и кой всъщност е убил Алфьоров? Тук нашите възможности не са достатъчни. Предлагам ви, Едуард Петрович, да помислим дали да не използваме Каменская.

— Защо не, това е перспективна идея. Хайде да я обсъдим.

С тези думи Едуард Петрович Денисов погледна към Старков и Кривенко, широко им се усмихна, подканвайки ги да се включат в разговора, и си наля втора чаша чай. Вечер гледаше да не пие кафе.

* * *

Замисълът на Коротков беше прост и както твърдеше самият той — многофункционален. Като превърна Настя в подозрителна фигура, от която се интересува Московската милиция, и то негласно, и то веднага след убийството на московчанина Алфьоров, той целеше напълно да дезориентира престъпниците, разбира се, ако те се намираха някъде наблизо. Юра се надяваше лицата, които имат отношение към убийството, да се постараят да се сближат с Настя, за да получат от първа ръка информация в каква посока се води разследването, с какви улики разполага милицията, какви версии се разработват. Ако замисълът излезе успешен, той би могъл да опита да използва Каменская като източник на дезинформация. Третата цел, която преследваше Юра, беше да създаде легенда за Настя и за самия себе си. За нея — че е неясна фигура, заподозряна в нещо, следователно — не работи в милицията. Дори да са се разпространили някакви слухове, сега всички трябва да разберат, че това е грешка. А той, служителят на Московското управление майор Коротков, с показния си интерес към Анастасия Каменская ще прикрива истинските си намерения.

Версията за поръчково убийство се разпадаше на две части. Първата: Алфьоров е бил убит от своите по указание на самия генерален директор на фирма „Норд трейд лимитид“, тъй като шофьорът е научил твърде много неща, които не е бивало да знае, и по някакви причини е станал опасен. Втората: убийството на шофьора е опит да бъде уплашен генералният директор, предупреждение от страна на конкуренти или изнудвачи. Коротков беше донесъл от Москва подробно описание на хората, които така или иначе може да са били изпълнители на поръчката и съответно според него да се опитат да установят контакт с Настя. Примамката трябваше има ефект също и ако мотивът на убийството е бил съвършено друг, но убиецът се намирал все още в Града. Наистина целият план можеше да рухне

като картонена къщичка, ако старицата се окажеше прекалено добросъвестна помощничка и си удържеше езика зад зъбите. Тогава никой нямаше да научи, че милицията негласно се интересува от Настя. Това не биваше да се допусне. Настя и Коротков дълго си блъскаха главите как да провокират Регина Аркадиевна да издаде „тайната“ на някого.

— Защо ли мъдруваме, ами не я помолим направо? — предложи Юра.

— Не бива. Забравяш за любимия ѝ ученик Исмаилов. На него тя ще каже непременно, защото не е някаква шпионка, а нормална старица с нормални човешки чувства. Няма да скрие от него. Не, ще трябва да използваме Регина, без да ѝ казваме нищо. Нека и Исмаилов си мисли, че съм преводачка с тъмно минало.

ДЕН ДЕВЕТИ

Сутринта при Регина Аркадиевна дойде процедурната сестра да смени компреса на крака ѝ, който отново се беше възпалил. След като обработи с лекарство болното място, тя избъбри:

— Вчера ви беше на гости един симпатичен мъж. Между другото той прекара цялата вечер със съседката ви от стая 513.

— Той ми е племенник — спокойно отговори Регина Аркадиевна, като се стараше да прикрие болката.

— Сериозно? — Медицинската сестра изненадано се ококори срещу старицата. — Кой би помислил, че имате племенник! Толкова години се лекувате при нас и винаги сте казвали, че си нямате никого. А сега излиза, че не сте самотница, а потайница, Регина Аркадиевна — захихика момичето. — Признайте си: той е ваш таен ухажор, нали? Или извънбрачен син? Ах, вие, ах, вие, Регина Аркадиевна!

Възрастната жена не можа да сдържи усмивката си.

— Какво, Леночка, хареса ли ви? Искате да се запознаете с него, така ли?

— Ами ерген ли е?

— Не знам — не щеш ли, изтърва се Регина Аркадиевна и се сепна.

— Ама как така? Уж ви е племенник, а да не знаете? О, нещо ме мамите вие.

Момичето грижливо постави компрес и започна да бинтова болния крак.

— Ох, не е за възрастта ми да играя на тези игри — въздъхна старицата. — Ще ви кажа истината, само не ме издавайте. Обещавате ли?

— Обещавам! — заговорнически се ококори Леночка.

— Той е от милицията. — Регина Александровна сниши гласа си до шепот: — Заради онова убийство... Разбирате ли? Само че моята съседка не бива да знае. Казахме ѝ, че е мой роднина.

— Колко интересно! — разочаровано проточи момичето. — Тогава не е за мен. Всички милиционери са скучни и женени. Виж, ако беше ерген, можеше да си помисля. Е, това беше, Регина Аркадиевна, аз свърших. Довечера е дежурна Тамара, тя ще ви смени превръзката преди лягане. Старайте се да ходите по-малко.

— Благодаря, детко.

Регина Аркадиевна протегна ръка към фруктиерата, извади едър нар.

— Вземете, Леночка, направете ми това удоволствие. С моето кръвно е рисковано да ям нарове. Но как да откажа, като ми донесат!

* * *

— Ето, вземете. — Лена подаде на Коротков честно спечеления нар. — Не ги обичам. По-добре да ме беше почерпила с ябълка. Не умее нашата Регина да пази тайни. Всичко ми издрънка, добрата душа.

— А ти умееш ли? — с дяволита усмивка я попита Юра. — На теб мога ли да разчитам? Лена, три кила ябълки ще ти купя, не, пет кила, ако не ме издадеш. Ама да не се престараяш, нали?

* * *

В ресторанта беше топло, уютно и ужасно скъпо. Щом надникна в менюто, Настя буквално онемя.

— Такива скъпи ястия просто ще ми заседнат на гърлото — призна тя.

— Глупости! — отвърна Дамир и с жест повика келнера. — Храната трябва да ти засяда на гърлото по съвсем друга причина. Да поръчам ли жулиен?

— Поръчай. За каква друга причина говориш?

Дамир не успя да отговори, защото до масата застана келнерът. След като прие поръчката, той веднага започна да носи хляб, напитки, предястия. Настя търпеливо мълчеше и чакаше кога ще може да повтори въпроса си.

— Не ми отговори. Каква причина имам да се тревожа, Дамир?

— Твоят нов ухажор — небрежно отвърна той, докато ѝ слагаше в чинията студено месо и нарязани зеленчуци.

— Защо? Ревнуваш ли? — невинно запита Настя.

— И още как. Мен ме отхвърли с презрение, обаче се свърза с милиционер. Потресаваща избирателност за деликатна натура като тебе. Това не бях очаквал!

„Дали да си изтърва вилицата? Не, по-добре да се задавя. Не бива да преигравам. Глупаво ще е да му повярвам от първата дума и да изпадна в паника.“

— Какъв милиционер? За кого говориш, Дамир?

— За онзи, с когото снощи отиде на танци. Много нежна двойка!

— Глупчо, той е племенник на Регина. Тя не ти ли каза?

— За казване — каза ми. Обаче други хора ми намекнаха, че бил чистокръвно ченге, бил дошъл от Москва специално да дебне теб. И как се чувстваш, след като чу всичко това?

— Не знам. — Тя сви рамене. — Мисля, че е недоразумение. Какво интересно може да дебне около мен едно ченге? Измисляте си, Дамир Лютфирахманович.

— Твоето лекомислие ще ме подлуди — каза раздражено Исмаилов. — Ти можеш ли да погледнеш сериозно на ситуацията? Не те питам имаш ли някакви грехове. Сама си отговори на този въпрос. А още по-добре — спомни си за какво си говорихте с него, от какво се интересуваше той. Така ще разбереш защо се усуква около теб.

„Е, той май ме убеди. Стига съм се правила на наивница. Време е да започвам.“

— Дамир — бавно произнесе Настя, без да откъсва очи от чинията си, — ами ти защо се притесняваш толкова? Защото — ако не ме лъжеш пак — милиционерът дебне мен, а не теб. Защо се нервираш толкова?

— Защото съм голям глупак — ядно тръсна Дамир. — Защото сърцето ме боли за теб. Защото искам да ти помогна, доколкото изобщо е по силите ми. Ако не със съвет, поне с подкрепа и съчувствие. Ти изобщо в състояние ли си да разбираш такива прости неща или в главата ти има място само за безкрайни сложности?

„Ах, кучият син! Право в десетката! Да можеше да знаеш, Дамир Исмаилов, колко си прав! Именно това ме измъчва през последните

дни. Нима толкова ясно си личи? Или беше просто случайно попадение?“

— Наистина ли мога да разчитам на твоя съвет и подкрепа? — Нека гласът ѝ леко потрепне, като преди сериозно признание.

— Можеш. И без това обещах на следователя да поостана тук, искал да ме разпита още веднъж. Ще купя още една карта и ще бъда постоянно до теб. Искаш ли?

Настя кимна, после вдигна към него виновен поглед.

— И отношението ти към мен няма да се промени и няма да мислиш лоши неща за мен дори ако...

— Какво „ако“?

— Ако се окаже, че този милиционер има основание... Дамир, аз попаднах в сложна ситуация. Сега не мога да ти разкажа всичко, но после може би ще го научиш. Вярно, имам известна вина. Но не съм убила това момче — Алфьоров. Вярваш ли ми? — „Това е, стига толкова. Това трябва да е достатъчно.“

— Вярвам ти, Настенка, разбира се, че ти вярвам. Достатъчно е да те погледне човек, за да ти повярва. Нима можеш да нанесеш такъв силен удар? Хайде да пийнем.

— Хайде — с облекчение се съгласи тя. Първото действие от спектакъла е изиграно. Можем да обявим антракт.

* * *

Денисов втренчено разглеждаше лицето си в огледалото. Стар е вече. Суетата му омръзна. Докато Лиля беше с него, имаше и огън, и подвижност, имаше желание да прави нещо, и сили имаше. Не оцени той Лиля, дъртият пън, мислеше си, че е купил младостта и нежността ѝ, а като благодарност за „вярната служба“ ѝ намери богат съпруг, предприемач от Австрия. Утешаваше се, че там тя ще се чувства по-добре, че го е „заслужила“.

А после дойде Верочка, ненагледната му внучка, и му разказа как отишли с Лиля на вилата точно преди заминаването ѝ, колко плакала Лиля, какви думи казала. Та мигар можеше той на тези години да предположи, че тя наистина го обича? Не искаше да се самозалъгва Едуард Петрович, за да не се разочарова после. И ето, излезе, че се е

излъгал. Друга такава Лиля вече няма да има в живота му и постепенно той ще изгуби интерес към всичко. Вече има толкова пари, че увеличаването на капитала не му носи радост. Радостта му сега е една — да харчи, да усеща могъществото си, способността си да пробужда чувство на благодарност.

Стар е вече Едуард Петрович. Докато Лиля беше тук, пътуваше с нея и до средиземноморските плажове, и до швейцарските високопланински ски курорти, и лицето му постоянно беше покрито с лек загар, а фигурата му беше стегната и май имаше по-малко бръчки. Сега Денисов вижда в огледалото едно постепенно подпухващо лице, по бузите — червени старчески жилчици, тялото му е повехнало, пуснал е коремче. Не можеш да се скриеш от възрастта...

Внезапно той се усмихна на отражението си. Има все пак интересни моменти в живота му, случват се още, изскачат отнякъде. Ето, сега например му предстои да реши една интересна задача: да накара един човек да изпълнява професионалния си дълг срещу пари, но не срещу държавната си заплата, а срещу неговите пари, на Денисов, или по-просто казано — срещу мръсни мафиотски пари. Е, може и срещу валута. Според първоначалната информация този човек не е проста фигура, дори е малко опърничав. Какво пък, още по-добре, още по-интересно. Едуард Петрович знаеше, че никога не е бил неотразим за жените, никога не е притежавал мъжко обаяние, онази особена притегателна сила на самецата. С Каменская ще трябва да се сражава с други средства.

Къде е обаче нашият Старков? Денисов погледна часовника си: до уговорената среща оставаха седем минути. Натисна копчето на звънеца, монтиран в кухнята. Веднага довтаса Алан, дребничък, заоблен, брадат, напомнящ весел гном.

— Направи ми един млечен коктейл, Аланчик. След пет минути ще дойде Толя Старков, поседи с нас, послушай ни. Може да се наложи да приемаме гостенка.

— Кога да поднеса вечерята, Едуард Петрович?

— По-късно, Аланчик, след като си поприказваме с Толя.

— Очаквате ли някого? За колко души да се приготвя?

— Днес пак съм сам, Вера Александровна ще остане у сестра си още една седмица. Сложи масата за двама, ще вечеряме с тебе.

— Добре.

Като посърбваше на малки глътки приятния на вкус млечен коктейл (мляко, жълтък, сок от току-що изцедена ябълка-антоновка), Денисов внимателно слушаше своя началник на разузнаването.

— Времето беше малко, Едуард Петрович, затова успяхме да съберем само откъслечни сведения. Каменская е ленива и обича да ѝ е удобно. Най-добре се чувства седнала зад бюро или легнала на диван. По всичко личи, че не се е занимавала с домакинска работа.

— Откъде имаш тези сведения?

— От камериерката, която разтребва стаята ѝ. Тя е жена опитна и наблюдателна, само по един пепелник с фасове може да опише цял характер. Можем да ѝ вярваме.

— Добре, добре. По-нататък.

— Каменская пуши много и пие много кафе.

— Марката?

— Тук има буркан бразилско нес кафе. И вкъщи пие нес, мързи я да си вари. Ако има възможност, предпочита капучино.

— Цигарите?

— Тук пуши „Аскор“, но обича ментолови. Старае се да не сменя често марката, купува си по няколко стека.

— Дрехите, козметиката?

— В това отношение нищо не мога да разбера. Помолихме Татяна Василиевна да погледне Каменская днес следобед, когато двамата с Исмаилов бяха на ресторант.

Татяна Василиевна беше директорка на Градския дом на модата и лична шивачка на Вера Александровна, съпругата на Денисов, а същевременно и експерт на самия Едуард Петрович.

— Исмаилов ли? А, да, нейният любовник. Та какво каза Татяна?

— Каза, че Каменская се облича не с каквото ѝ отива, а с каквото ѝ е удобно. Ако се съди по мимиката и по пластиката на движенията ѝ, тя умее да бъде много привлекателна, когато смята за необходимо. Но в ежедневието се облича повече от скромно и е съвсем невзрачна.

— Любопитно — изхъмка Денисов, — и какво излиза, че както седи в ресторант с любовника си, тя не се старае да изглежда привлекателна?

— Така излиза, Едуард Петрович.

— Какво е яла в ресторанта?

— Каквото е имало в менюто. Но от разговора с келнера си направихме извода, че е равнодушна към месото и много обича различни зеленчуци. Ако се съди по въпросите, които е задавала, не яде солено и лютиво, предпочита зеленчуците не сурови, а задушени.

— Какво пие?

— Трудно е да се каже. В ресторанта е поискала мартини, те не са имали. Пила е портокалов сок. Вярно, пийнала е чаша вино, което е поръчал Исмаилов, но не цялата, и се е намръщила, не ѝ е харесало.

— Нещо друго?

— Не обича силно пусната музика. Изобщо не обича шум. Камериерката казва, че радиото в стаята на Каменская е постоянно изключено от контакта и шнурът с щепсела по цели дни лежи върху шкафчето в едно и също положение. Очевидно не го е включвала нито веднъж.

— Сериозна дама — позасмя се Денисов, — не слуша дори последните новини.

— Виж, вестници чете, макар и нередовно. През първата седмица в стаята ѝ не е имало нито един вестник, после изведнъж се появила цяла купчина.

— Добър признак, Толя, това е много добър признак — веднага се оживи Едуард Петрович, — изведнъж нещо я е заинтересувало. Значи не е толкова ленива и апатична, колкото излизаше от твоя доклад. Продължавай, ако обичаш.

— В санаториума тя лекува стара травма на гърба си. Изпитва болка, когато седи в меки дълбоки фотьойли, гледа да избира столове или дивани с твърда права облегалка.

— Ценно наблюдение. А как се развиват отношенията ѝ с нашата доблестна милиция? Успял ли е този московчанин, как се казваше...

— Коротков — бързо подсказа Старков.

— Да, Коротков. Успял ли е да я придума?

— Засега не. Отказва категорично, но без истерия.

— Какви са аргументите ѝ?

— Ето, записал съм ги почти дословно: „Не искам да си имам работа с хора, които смятат, че жената не е човек.“

— Ти лично ли чу това?

— Седях на съседната маса, когато тя го каза на този майор от Москва. Трябва да отбележа, Едуард Петрович, че тя се владее

прекрасно. Разговорът не беше приятен, но тя през цялото време се усмихваше и нито веднъж не повиши тон. Затова не можах да чуя повече от половината й думи.

— Нищо, Толя, и това е достатъчно. Довечера ще обмисля твоята информация, а от утре сутринта можеш да започнеш. Върви, Толя.

Когато вратата се затвори зад Старков, Денисов се обърна към Алан, който тихичко си записваше нещо в ъгъла, на малката масичка.

— Какво ще кажеш, Алан?

Алан зарови пръсти в дългата си гъста коса, после събра в шепа широката си брада, предъвка устни.

— Без хайвер и съомга. Ще трябва да се откажем и от вашите коронни бифтеци.

— Шаран със сметана? — колебливо предложи Денисов.

— Ако ставаше дума за ваш конкурент, бих се съгласил. Сега малко хора умеят да ядат риба красиво и грамотно да се справят с костите. Това нервира гостенина. Ако смятате да я уговаряте за нещо, не бих ви посъветвал да поднасяме риба. Освен може би есетра без кости.

— Става — кимна Едуард Петрович. — Други предложения?

— Искан да кажа нещо относно соленото. Може би тя има проблеми с бъбреците и не бива да пие много течности, защото лицето ѝ отича. От друга страна, много пуши, значи трябва да изпитва жажда. Мисля, че трябва да поднесем повече портокали, а още по-добре — грейпфрут. Много добре освежават. Да ги почистим, нарежем и поднесем с лед. За всичко останало ще се погрижа аз: зеленчуци, напитки, фотьойли с висока облегалка. Всичко съм си записал.

— Благодаря, Аланчик. Без тебе съм заникъде.

— За колко часа да се подготвя?

— Ще ми се да знаех...

* * *

Докато Едуард Петрович Денисов залагаше мрежите, в които смяташе да улови Анастасия Каменская, самата Настя заедно с Юра Коротков вадеше от водата собствените си мрежи и с огорчение констатираше, че още никой не се е хванал в тях.

— Около мен се върти само Исмаилов. Вярно, държи се точно така, както ти го предсказа, но той не е убиецът. От момента, когато се разделих с Алфьоров в парка, чак до два часа през нощта ми беше пред очите. Възможно ли е експертът да е сгрешил часа на настъпването на смъртта?

— Изключено — поклати глава Юра, — ти си се разделила с Алфьоров в 23,50, трупът е огледан на мястото, където е бил открит, в 4,20 сутринта. Час на смъртта — приблизително 24,00, плюс-минус петнайсет минути. Твърде малко време е минало, та експертът да сгреши с час и половина или два. Не си и помисляй за това. По-добре помисли за друго: аз все пак намерих цигарите ти.

— Къде?! — чак подскочи Настя.

— Близо до служебния вход на сградата. Тъмна кутия, не се вижда върху голата земя, ако не я търсиш специално. Какво ще кажеш?

— Ще кажа нещичко. За какво му е на Алфьоров да отива към служебния вход, когато централният е много по-близо? Алеята за разходки не минава оттам. Значи той или е отивал нататък с някаква цел, може би е следял някого; или пък, вече мъртъв, са го внесли в сградата през служебния вход. Нека забравим за момент за поръчковото убийство и да си представим как може да е станало един човек, който допреди малко е седял на скамейка в парка, без нищо да го тревожи, след пет минути да бъде убит с майсторски каратистки удар. Много ми прилича на спонтанно убийство, ти как мислиш?

— Тогава трябва да изхождаме от предположението, че е видял нещо. Нещо, което не е било предназначено за неговите очи. Или някого, когото не е трябвало да вижда. Имаш ли някаква идея как да проверим това?

— Имам. Отчасти това може да се провери тук. Но основното — само чрез Москва.

Настя се умълча и известно време крачи замислена, подритвайки окапалите листа.

— Юрик, спомняш ли си какво ти казах снощи за вестниците?

— Горедолу.

— В страната съвсем наскоро се случиха сериозни събития. Ние с тебе си спомняме какво ставаше в пресата през това време. Съветите се биеха с Администрацията. А в Града цари учудващо единодушие, никакви скандали, пълно спокойствие. Веднага след потушаването на

пуча градският съвет тихо и кротко се е отказал от пълномощията си и едва ли не на тепсия, с думи на вечна благодарност, ги е поднесъл на когото са му наредили. Не ме домързя, отидох в процедурната сграда, там навсякъде се търкалят вестници за чакащите, та да не скучаят, намерих и издания отпреди два месеца. Всичко е под контрол и се управлява от една желязна ръка. Разходих се из Града и разгледах цените: по-ниски са от московските и са приблизително еднакви. Разликите са в границите на нормалното, в центъра — малко по-високи, в кварталите — малко по-ниски, както и трябва да бъде при едно разумно организирано търговско обслужване. Изчетох във вестниците рубриката „Дежурният по Града съобщава“. Юра, в този Град няма криминална конкуренция. Разбираш ли? Аз съм голям спец по тези анализи, нали ги правя за всички райони на Москва. И мога да ти кажа със сигурност: в Града има една мафия. Само една. Затова пък е истинска. Не някаква си организирана група нахалници с пицови, а мощна структура, която е купила изцяло всички органи на властта и управлението. Не е изключено да е купила и органите на вътрешните работи. Дори е сигурно, ако е истинска мафия. И ето какво ми идва наум. Ако убийството на Алфьоров не е московско, а тъй да се каже — местно производство, то никога няма да бъде разкрито. Всички наши жалки опити да предприемем нещо ще доведат само до едно: момчетата от отдела ще си имат неприятности. Всички те може да са поголовно честни, достатъчен е един купен от мафията началник — той ще им спре кислорода. Те живеят тук свой живот, стъпил вече на солидна основа, задоволяващ всички. Да, струва ми се, че хората тук са доволни от всичко. И ето че довтасваме ние с тебе и започваме да им се пречкаме в краката. И от нас няма никаква полза, само вреда.

— Ами ако убийството все пак е поръчково?

— Ти самият вярваш ли в това?

— Ако бъда честен — вече не твърде. Момчетата се трепят трети ден, работят съвсем сериозно и честно — и нищо, никакъв намек за такова нещо. А животът показва, че в тези случаи „намек“ проличава още през първото денонощие. Друг е въпросът, че разкриването на практика е невъзможно, обаче самият факт, че е поръчково, обикновено е очевиден.

— Има и друг вариант. Убийството на Алфьоров да не е поръчково, но и да не е дело на местната мафия. Някакъв случаен

ексцес. Може твоят Головин да не е далеч от истината и цялата работа да е в тези идиотски облози. Но не и с моето участие. А може в Града да се е завъдила някаква престъпна групировка, която не е свързана с основната мафия, и горкият Коля абсолютно случайно да ги е настъпил по мазола. Тогава имаме шанс да разкрием престъплението, без да потрошим нито своите ръце и крака, нито ръцете и краката на местната милиция.

— Ей, голям образ си, Аска! — Коротков се спря и обърна Настя с лице към себе си. — Едва вчера ме уверяваше, че не искаш да си имаш работа с Градския криминален отдел, че си им сърдита. А днес си се загрижила за тяхното благополучие, сякаш ти са първи приятели и родни братя. Какво ти става? Прости ли им или те споходиха други мисли?

— Не съм им простила, не са ме споходили други мисли. Но това са съвсем различни неща, Юрочка. Моите лични взаимоотношения със Сергей Михайлович и неговото ведомство са въпрос на различия в характерите и мирогледите. Аз не съм му подчинена, в отпуска съм и е много трудно да ме накарат да им помагам, ако сама не пожелаая. Е, освен ако официално ме отзоват от отпуска и получа заповед от нивото на най-висше началство. Но да им причиняваме неприятности с действията си — това е вече грозно. Ние с тебе не сме инспекция по личния състав, за да издирваме кой взема пари от мафията и кой не. Съгласен ли си?

— Засега не знам — честно отговори Коротков. — Не съм гледал на нещата от тази им страна.

— Ами погледни ги. Помисли за това, което ти казах, поговори с местните момчета. Може би няма да е зле да се махнеш оттук, докато не е станало късно, след като твоята версия и без това не се потвърждава. Да си живеят, както искат. Ние няма да се врем, където не ни е работа. С една дума — решавай.

— Хитро същество си ти, Аска. Наизмисли не знам си какво, натрупа умозаклучения, а пък аз да решавам.

— Нали си мъж! — примирително се усмихна Настя.

— О! Ти си спомни! Когато е да се обиждаш, че те смятат за жена, правиш го тутакси! Нещо не си в ред с логиката, драга.

Настя вдигна към Коротков пълни с тъга очи, които изведнъж се бяха превърнали в огромни вледенени езера.

— Моля се на Господ, Юрочка, убийството да не се окаже свързано с градската мафия. Защото потрепервам от страх, когато си помисля какво ще ни се случи, ако с теб, макар и случайно, се доближим до разрешаването на загадката. Защото мафията тук е една и това е най-опасният вариант. Няма на кого да се оплачеш, няма кого да помолиш за защита. Ако имаше поне конкуренти, бихме могли да се измъкнем. Обаче така... Може и да съм офицер от „Петровка“ 38, но все още съм човек, който умее да преценява вариантите. И се страхувам, Юра. Дори не можеш да си представиш колко ме е страх от тази монолитна едновластна мафия. Трезво преценявам силите си. Не че имам кой знае каква реакция, пък и изобщо ме бива само да работя с информацията. Няма да се справя с тях. Добре де, страхливка съм. Достойна съм за пълно порицание. Но те моля, Юрочка, умолявам те, помисли върху думите ми и вземи решение.

— А какво ще кажеш да звънна на Колобок, да се посъветвам с него?

— Правилно. Аз съм жена, ти си мъж, той обаче е началник — разсмя се Настя, но някак не твърде весело.

Но до телефонен разговор с Гордеев не се стигна. Защото на другата сутрин Коротков научи в Градския отдел нещо, което го накара дълбоко да се замисли.

ДЕН ДЕСЕТИ

„Този човек, когото толкова се мъчих да забравя и който точно по тази причина нахлуваше в спомените ми отново и отново, като натрапчива мелодия или ярка рекламна фраза, която човек си повтаря пряко волята си, този човек от днес нататък няма да ме тревожи. Аз сам реших така.

Ханин“

Текстът беше напечатан на машина, листът беше сгънат на две, вътре — снимката на Николай Алфъоров. На плика беше написан адресът на Градското управление на вътрешните работи. Клеймото беше вчерашно — 28-и октомври.

Коротков смаяно разглеждаше посланието и снимката.

— Откъде се взе това?

— Получи се снощи — отговори Головин. По физиономията му личеше, че и той е изненадан не по-малко от Коротков, но се старае да не го показва.

— Кой е този Ханин?

— Борис Владимирович Ханин е бил закаран вчера в моргата на градската болница. Самоубийство. Изпил е петдесет таблетки луминал. Открит в дома си от своята братовчедка, която дошла да му честити рождения ден и си отключила със собствен ключ.

— Кошмар — въздъхна Коротков. — Ама че празник! Психично болен ли е бил?

— Водили са го на отчет в психоневрологичния диспансер. Непотвърдена маниакалнодепресивна психоза. От думите на братовчедката се знае, че Ханин е бил хомосексуалист.

— Ами Алфъоров? — недоумяващо попита Коротков. — Излиза, че и той?

— Така излиза — потвърди Андрей, като въртеше снимката в ръка. — Ако изхождаме от обстоятелството, че с Ханин се е познавал отдавна.

— Чакай малко — прекъсна го Юра, притиснал слепоочията си с ръце, — чакай да си събера мислите. От това, което знаем за Алфьоров, следва, че той не се е интересувал от момичета и от жени на своята възраст. Във фирмата, където е работил, е пълно с ослепителни хубавици, но той не се е опитвал да ухажва нито една от тях. Дори колегите се шегували с него. В личния си живот е бил потаен, никой от служителите на фирмата не може да ни каже нищо по този въпрос. Може да се допусне и хомосексуализъм. Но Ханин... Някак много неочаквано и точно навреме. Нали?

Головин неопределено сви рамене.

— Е, не всички престъпления се разкриват с пот и кръв. Случва се късметът да дойде сам. Експертите работиха с този плик и с писмото цяла нощ. Самият началник на Градското управление ги помоли да не отлагат до сутринта. Вярно, пликът е пипан от безброй ръце, минал е през пощата. А по писмото и снимката отпечатъците са на Ханин.

— Ама че история! — тръсна развълнувано Коротков.

— Тоя Ханин и пишеща машина ли има вкъщи?

— Няма машина. Работел е като нощен пазач в магазин, там в директорския кабинет има цели две машини. Експертите от сутринта се занимават с това.

Юра взе чист лист и преписа текста на писмото.

— Трябва ми копие от снимката на Алфьоров. И списък на дрехите, които си е донесъл за санаториума.

— Ще ги имате, друго нещо?

— Засега нищо друго. Ще отида в „Долината“ да покажа писмото на Каменская. Току-виж, подсказала нещо. Ако Алфьоров наистина е бил убит от Ханин, аз няма какво повече да правя тук. Още утре си заминавам, а може и довечера.

— Юра... — Головин се запъна. — Анастасия много ли ми е сърдита?

— Не само на тебе, на всички вас. Ако искаш нещо от нея, казвай веднага. Отида ли си, тя няма да ви пусне да я доближите.

— Сериозно?

— Тя ми го каза.

— Ами ако с Ханин нещо не е в ред? Защото тя няколко дена преди убийството е виждала Алфьоров, разговаряла е с него, могла е да забележи каква му е... това де... сексуалната ориентация. Ти нали каза, че била много наблюдателна.

— Аха, сега се сети! — Юра решително стана от бюрото. — Порано трябваше да мислиш, когато ти е предлагала помощта си. Ама къде ти! Край, Андрей, влакът замина. Дори аз не можах да я придумам, хем много се постарях, можеш да ми вярваш.

— Жалко — искрено се огорчи Головин. — Каква я свърших само, нали съм глупак, че и Степанич притури...

— Степанич ли?

— Следователят от прокуратурата, Михаил Степанович. Той е много стриктен, но е като кон с капаци. Няма капчица фантазия. Като се забие в една версия — ни крачка встрани. Всичко, което не му пасва, го отхвърля в движение. С това самоубийство ще закрие делото за пет минути, дори да остават въпросителни.

— Ами ти пък се радвай — по-малко работа за тебе. Аз тръгвам.

Головин погледна някак странно и неодобрително излизация от кабинета Коротков и вдигна телефонната слушалка.

* * *

В санаториума първата работа на Юра Коротков беше да се отбие при така наречената си леля.

— Как е здравето, лельо Рина? — шеговито и със съответната физиономия се заинтересува той и стисна протегнатата ѝ ръка.

— Благодаря, драги, не е по-зле от вчера — усмихна се Регина Аркадиевна. — На моите години подобрения вече не се случват, тъй че „не е по-зле“ означава, че всичко е наред.

— Ами къде е съседката ви? Нещо не чувам да трака на машината.

— На процедури е. Сутрин никога не работи, само следобед. Ще пиете ли чай с мен?

— С удоволствие, само не забравяйте, че съм ви племенник. Не бива да ми говорите на „ви“.

— Ох, наистина! — сепна се жената. — Извинявай, приятелче. Ами защо търсиш Настенка? Май си намислил нещо?

— Не това, което би ми се искало. Кажете ми: с кого общува тя?

— Ами с никого. — Регина Аркадиевна сипа запарка в порцелановия чайник, сложи и бучка захар. — С мен — рядко. Моят ученик Дамир — да, той май сериозно я ухажва, но напоследък ми се струва, че не се разбират много. Тъкмо бях се зарадвала: Дамир е толкова талантлив човек, Настенка пък е рядко умно момиче, щеше да излезе чудесна двойка. Впрочем аз не виждам много неща, рядко излизам от стаята си, само за процедури. Като на почетна болна ми носят храната тук.

— Нима нивото на обслужване е толкова високо? — смая се Коротков. — Дори храната ви носят в стаята?

— Юрочка, не бъди наивен. Обслужват добре онези, които добре плащат. Аз плащам. Затова треперят над мен.

— Лельо Рина, а откъде имате толкова пари? Питам ви просто като племенник — веднага уточни Коротков.

— Ами моите уроци струват скъпо, драги. Един час десет долара. Разбира се, вземам ги в рубли, по курса за деня. На талантливите дечица, по-точно — на техните родители, им излиза поевтино, на неспособните по-скъпо.

— Как така?

— Много просто. Ако едно дете е талантливо и музикално, достатъчно е да поработя с него два часа и то ще разбере как трябва да звучи произведението. После още две-три седмици то работи вкъщи самостоятелно и ми го „предава“ вече изпипано. Излиза, че давам не урок, а нещо като консултация. А ако детето е бездарно, с него трябва да работя по два-три пъти седмично, затова излиза по-скъпо.

— И много ли ученици имате?

— Доста. Истински талантливи имам петима. Още осем са с добри способности, но без искра Божия и без необходимото трудолюбие. И още трима за нищо не стават. Не чувстват музиката, дори не всички имат слух. Но родителите им мечтаят за слава и ги мъкнат по уроци. Единият идва буквално всеки ден. Жал ми е за това момче, ще го осакатят. То, горкото, много се старае, явно го е страх от мама и тате и ги слуша. Разбира се, аз ще направя от него домашен изпълнител, ще си отработя долларите. Ще радва мама, тате и гостите

им с популярна музика. Но никога няма да стане музикант. Освен това, Юрочка, имам и още един източник на приходи: подготвям изпълнители за конкурси. При мен идват дори от други градове. Естествено това струва много повече, но и нивото на сложност е друго. Защото имам работа с вече оформен музикант, той си има собствено виждане за произведението. Моята задача тогава е да му помогна да внуши идеята си на слушателя, да му подсказва какви средства да използва за това. А те се страхуват, че ще започна да им натрапвам своето виждане, във всеки мой съвет съзират хитруване, опит да направя нещата така, както на мен ми се иска. Няма да повярваш — стига се и до скандали. Та ето откъде идва моето благосъстояние. Плюс пенсията, но за нея не си струва и да говорим.

— Излиза, че вие сте богата наследодателка, а, лельо Рина? Жалко, че не съм наистина ваш племенник — взе да се майтапи Коротков.

— Ами-и — засмя се старицата, — след смъртта ми от мене ще остане само роялът, вярно, много е скъп, няма да крия. Защото аз много и харча, племеннико мил, тъй че недей да се лакомиш за лелините парички. Три-четири пъти годишно се лекувам тук и плащам за всяка дреболия, инак всичко ще върви с главата надолу. Трудно ходя, затова из Града се придвижвам само с такси. Магазини, пране, чистене, готвене — нямам нито време, нито здраве за тези неща. И за тях плащам, и то много щедро. Засега тук няма безработица, тъй че услугите на домашна помощничка не се купуват евтино. Харча всичко, което печеля. Такива ми ти работи, мили ми племеннико.

Юра чу как изщрака ключалката на съседната врата и въпросително погледна Регина Аркадиевна. Тя кимна.

— Настенка се прибра. Ако искаш да я свариш, тръгвай сега, защото ще изтърчи на басейна.

* * *

Коротков излезе от стая 515, в която живееше Регина Аркадиевна, направи една крачка към вратата на Настя и вече беше посегнал да почука, когато видя, че към стая 513 приближава мъж с огромен букет рози. Юра мина покрай него по посока на стълбището и

с крайчеца на окото си видя, че той почука на вратата на Настя и влезе. Коротков веднага се завтече обратно и нахлу в стая 515.

— Регина Аркадиевна, трябва да отворим прозореца!

— Но навън е минус пет, Юрочка, ще измръзна! — Старицата недоумяващо сви рамене. — Какво се е случило?

— Регина Аркадиевна!

— Добре, добре, отворете го. Аз ще си наметна палтото.

Юра се чувстваше ужасно неудобно, но непременно трябваше да чуе какъв ли е тоя гостенин, и то дошъл при Аска с такива разкошни рози. Той внимателно свали райбера на балконската врата и застана на прага.

* * *

— Разрешете ми да се представя, Анастасия Павловна, казвам се Репкин, Лев Михайлович, помощник съм на кмета на Града, а също и председател на комисията по координация на дейността на правоохранителните органи.

Настя буквално се вкамени. Посещението беше неочаквано и неуместно, тя току-що се бе прибрала от масаж и стоеше пред гостенина по долнище от анцуг и дълга до колената развлечена фланелка, с коса, прихваната на тила в небрежно кокче. Човек трудно би си представил по-неподходящ вид за разговор с един помощник-кмет.

— Това е за вас. — Репкин ѝ подаде розите.

— Благодаря. Седнете. — Настя посочи с жест фотъйола. — На какво дължа посещениято ви?

— Анастасия Павловна, ще мина направо на въпроса. Имали сте едно печално недоразумение с нашите служители от милицията. Първо, бих искал да ви поднеса моите извинения за поведението им.

— И второ?

— Нека отначало приключим с първия въпрос. Той има принципно значение за втория. Приемате ли моите извинения?

— Не. — Тя се усмихна мило.

Понякога беше невероятно трудно да се разговаря с Настя. Ако събеседникът не ѝ харесваше, тя само лаконично му отговаряше и не

му даваше никаква възможност да продължи разговора, принуждаваше го да задава безброй насочващи въпроси, от които самият той пръв започваше да се уморява. Основата за един доброжелателен разговор е взаимопомощта между събеседниците, твърдо се бе убедила Настя.

— Защо? Толкова дълбоко ли ви наскърбиха?

— Оскърблението не е чак толкова дълбоко, но ставаше дума за неща, които имат за мен принципно значение. Ще ви оставя за малко — трябва да сложа цветята във ваза.

Настя взе букета и отиде в банята, пусна водата и се погледна в огледалото. Бива си го вида ми обаче, позасмя се тя. Какво ли може да означава това посещение на Репкин? Наистина ли им трябва помощ? Нещо не ми се вярва. Обикновено убийство на обикновен шофьор. Струва ли си да се задействат такива сили на ниво кмет, за да бъде привлечен към разследването още един човек? Информацията ми е твърде малко, за да правя изводи... Дали да се вчеша? Ами, и така върви.

Тя се върна в стаята, седна на стола, праметна крак връз крак и изчаквателно погледна събеседника си.

Репкин се окашля и се опита да продължи.

— Вашият отговор означава, че при никакви условия не искате да сътрудничите на градската милиция. Правилно ли ви разбрах?

— Не. — Тя отново се усмихна и седна по-удобно.

— В такъв случай не ви разбирам, Анастасия Павловна. — Гласът на Репкин стана почти сърдит.

— Аз пък — вас. Вие, толкова зает човек, отговорно длъжностно лице, купувате рози и идвате в санаториума, за да разберете доколко е сериозно едно недоразумение между милицията и някаква обикновена почиваща. Не ви ли се вижда смешно и на вас?

— На мен ми е тъжно. Тъжно ми е, Анастасия Павловна, задето сте толкова враждебно настроена. Сигурно сте си създали негативно впечатление за нашите органи като цяло?

— Не.

— Вероятно намирате, че нашите служители са недостатъчно квалифицирани и професионално грамотни?

— Не, моля ви се.

— Можете ли да назовете имената на хората, към които имате претенции?

— Не.

— Защо?

— Не искам.

— Кратко и ясно — разсмя се Репкин. — Смятате, че взаимоотношенията ви с нашите служители са лично ваша работа и не искате никой да се намесва в тях и да прави организационни изводи. Правилно ли съм ви разбрал този път?

— Този път — правилно — кимна Настя.

— Сега ще премина към втория въпрос. Анастасия Павловна, вас ви ценят за умението ви да работите с информацията, за вашия аналитичен ум. Аз разбирам, че сте на почивка, но градската администрация има молба към вас. Подчертавам — именно молба. Не бихте ли могли да ни окажете консултативна помощ? Ще ви предоставим цялата необходима информация, а вие ще споделите с нас изводите си.

— За убийството на Алфьоров ли става дума?

— Нищо подобно, убийството на Алфьоров вече е разкрито. Става дума за по-сериозни неща.

Настя трябваше да направи усилие, за да запази маската на невъзмутимост на лицето си. Кога пък го разкриха? През нощта ли? Колко лошо, че не успя да се види с Коротков.

Междувременно Лев Михайлович продължаваше да говори:

— Имаме всички основания да подозираме, че в Града е пуснала корени престъпна групировка, която е корумпирала някои служители на правоохранителните органи. Ще ви бъдем много благодарни, ако обсъдите с нас този въпрос и ни подскажете в каква насока да действваме, за да разкрием и обезвредим тази групировка.

„Охо, и тая си я бива! Нима толкова сериозно съм грешила? Аз смятах, че в Града има само една мафия и тя държи всичко в ръцете си. Ако е така, администрацията и на първо място самият Репкин трябва да са свързани с нея. Вариант първи: аз не съм сгрешила, но Репкин представлява група хора, които са недоволни от господарите си и търсят възможност да ги свалят с ръцете на Москва. За целта им е нужен консултант, който да им подскаже къде, как и какви доказателства трябва да съберат, та централните правоохранителни органи да имат основание да възбудят дело. Вариант втори: в Града няма Главна мафия, каквато аз си измислих,

администрацията е честна и почтена, а всичко, което казва Репкин, е истина. Вариант трети: Главна, тоест единствена мафия все пак има, но са се появили някакви конкуренти, които тя не може да открие. Например хората, които са убили Алфьоров. Между другото кой е убил този клетник?“

— Кажете, Лев Михайлович, защо се опитвате да разрешите проблемите си по частен път? Обърнете се към МВР или към междуведомствената комисия по борба с корупцията, те ще ви помогнат. Имат първокласни специалисти и широки правомощия, а също и повече сили и средства от мен.

— Това е крайно нежелателно — бързо отговори Репкин и леко издаде напред тежкото си тяло.

— Но защо?

— Защото имаме само подозрения, които може да се окажат погрешни. Ще разтревожим целия Град, ще хвърлим сянка върху хора, които в нищо не са били замесени. Нашата молба е да ни подскажите как да проверим тези подозрения.

„Значи вариант трети. Нещата се проясняват. Поне не става дума за политика. Голям майтап: мафията ме наема като частен детектив, за да ѝ помогна да отстрани конкурентите си.“

— Много съжалявам, Лев Михайлович, че напразно си загубихте времето. Плановете ми за отпуската са малко по-различни. Освен че се лекувам, аз и работя тук — Настя кимна към бюрото, отрупано с листове и речници, — та се страхувам, че няма да имам свободно време. Освен това отпуската си е отпуска, през нея трябва да се почива, а не да се работи. Съгласен ли сте с мен?

— Значи отказвате?

— Да.

— Анастасия Павловна, не бързайте да вземате решение. Вашите консултации ще бъдат съответно оценени. Помислете.

— Добре — с неочаквана лекота се съгласи тя. — Ще помисля. Но имам няколко условия. Първо, ще разговарям само с човека, който е най-кръвно заинтересован от моята помощ. Нека не играем на криеница, Лев Михайлович. Абсолютно очевидно е, че този човек не сте вие. Ще помисля върху вашите думи и ще ви дам отговор утре по същото време. Но имайте предвид, че ако утре отново видя тук вас, отново ще откажа — и този път окончателно. Второ, не ми предлагайте

да издирвам корумпирани служители от органите на вътрешните работи. Няма да направя това при никакви условия. Това дори не подлежи на обсъждане. Трето, не ми предлагайте пари. Опитайте се да ме заинтересувате с нещо друго. Ако утре никой не дойде тук, ще смятам, че днешният ни разговор не се е състоял и ще го забравя завинаги. Ще смятаме, че моите условия са били неприемливи за вас и сме се разделили по живо, по здраво.

* * *

Юра Коротков изнемогваше от тревога и безпокойство. Когато отвори балконската врата и заста на прага, той чу началото на разговора и разбра, че търсят Анастасия като служител на милицията. Колкото и да му се искаше да послуша, той се страхуваше, че разговора ще чуе и Регина Аркадиевна, която се беше сгушила във фотьойла, добре увита в палтото си. Значи ще отиде по дяволите легендата за подозрителната преводачка. Вярно, убийството на Алфьоров уж е разкрито и Анастасия вече не е нужна като примамка за убиеца. Но, от друга страна, на Юра не му даваше покой това „уж“. Ако разкриването на престъплението е фалшифицирано тук, в Града, това определено не е „московска“ поръчка, а работа на местни дейци. За такова нещо са нужни твърде много „свои хора“: свой експерт-криминалист, който дава заключение за наличието и принадлежността на пръстовите отпечатащи върху писмото и снимката, както и за идентичността на шрифтовете на пишещите машини, едната от които е била в охранявания от Ханин магазин, а другата му е послужила да напише писмото — признание; нужни са свои поемни лица, в чието присъствие ще се изземат образците и ще се прави обискът в жилището на Ханин; нужен е свой следовател, дето от цялата тази кал да омеси хубава баничка, която няма да има кой да яде във връзка със смъртта на лице, подлежащо на наказателна отговорност. Външни престъпници не са в състояние да направят всичко това, то е по силите единствено на „криминалната власт“ в Града. Ако Ханин наистина е изкуствена патица, то истинските убийци се разхождат някъде наблизко. Най-важният въпрос е чии хора са те и ако не принадлежат на Главната мафия и действат самостоятелно, ще има смисъл Аска да остане

„преводачка“ още известно време. А в противен случай е глупаво да се вкопчваме в запазването на легендата: мафията, която има свои хора в Градското управление на вътрешните работи, и без това знае коя е всъщност Каменская.

„Какво ли съм се затръшкал! — скастри се Юра и със съжаление затвори балконската врата. — *Моята мисия е приключена, никой няма да се занимава с убийството на Алфьоров, утре ще си замина. Ася ще остане да си довърши лечението, никой няма да я закача. Какво като чуе Регина, сега това вече е без значение. Да, но я си представи, че... Не, не бива да рискувам. Трябва да почакаме.*“

* * *

— Спомняш ли си приказката за трите мечока? — неочаквано попита Настя, като хвана Коротков под ръка. Те бавно се разхождаха из вечерния Град — чист, грейнал в светлини, гостоприемен.

— Защо питаш? Спомням си я, разбира се.

— В тази приказка най-важното е лайтмотивът на стопанина. Кой ми е седял на стола? Кой е ял от моята паничка? Кой е спал на моя креват? Макар че нито на стола, нито на паничката, нито на кревата са нанесени някакви щети. Схващаш ли връзката?

— Все още не съвсем.

— Ако Ханин е умело организиран фалшификат, това е работа на местните стопани. Ако те са и истинските убийци, за какъв дявол съм им потрябвала аз? Определено не и за да се занимавам с анализи. Най-вероятно се опасяват да не би да знам нещо и да нанеса непоправима вреда на колибката, която те грижовно са построили около Алфьоров, за да скрият вътре тленните му останки. Тогавя трябва да се пазя от тях. Обаче ако не те са убили Алфьоров, молбата им към мен много прилича на крясъка на разгневения мечок: кой е посмял да си разиграва коня на моя територия? Защото нали те не прикриват всяко убийство, има си ги разните „битови сакатлъци“ и тем подобни случайности. Те не биха се разпъвали на кръст, за да може в техния Град всичко да е като в приказката за соцреализма. Десет-петнайсет процента неразкрити убийства е нещо съвсем естествено: къде по-добре, къде по-зле, но сто процента разкриваемост няма никъде по

света. Защо тогава са толкова нервирани покрай този Алфьоров? Защо са съчинили толкова сложна история с горкия Ханин и разните там педерастични страсти?

— Мен ли питаш? — засмя се Коротков. — Аз пък си мислех, че ти ще ми кажеш, втори час те разхождам из Града и чакам да ми отговориш на всички въпроси.

— И ще ти отговоря. Историята с Ханин не е нищо повече от поставяне на стола на предишното му място или опъване на кувертюрата върху омачканото легло. Някой е сядал тук, а? Някой е спал значи? Добре, ние ей сега ще върнем столчето на мястото му, ще опънем кувертюрката, а после ще издирваме кой своеволничи тука. Няма да живеем в безредие я! Всъщност те много искат да разберат кой и защо е убил Алфьоров. И аз подозирам, че именно затова се присламчват към мен. Явно това убийство се различава от всички останали, които стават в Града. Защото те прекрасно виждат това, а аз — не. Затова си градя някакви нелепи предположения. На тези хора сигурно вече са им съобщили, че имам някакви съображения във връзка с убийството, но милиционерите и следователите направиха гаф и тези съображения не можах да стигнат до тях. Как мислиш, това изглежда ли ти правдоподобно?

— Изглежда ми. Само че не ми харесва, Асенка. Ето, аз утре ще си замина, а ти как ще се оправяш? Нали утре трябва да дадеш отговор. Реши ли вече какъв ще бъде?

— Зависи кой ще ме посети утре и как ще се представи. Аз може да съм си изчислила наум какво ли не. Вярно, ако дойде някой чичка и каже: „Здрасти, аз съм главният мафиот“, ще трябва да му затръшна вратата. Нали не мога да работя за престъпници, макар и с благородна цел. Но ще ти призная честно, Юра, ще съжалявам, ако стане така. С удоволствие бих си поблъскала главата над интересна задача. Но — при условие да ми е чиста съвестта. Каква продажна твар съм, а?

— Знам ли те, Ася! Аз не бих рискувал.

— Може и аз да не рискувам. Тепърва през нощта ще си помисля хубаво. Аз иначе съм ужасна страхливка, нали знаеш? И от тая мафия ми треперят мартинките. Представяш ли си какво ще стане, ако ме отвлекат?

— Пу-пу, пепел ти на езика! Не ти трябва да си имаш работа с тях.

— Скучно ми е, Юрик, не обичам мозъкът ми да не е зает с нищо. Преводът е лесна работа, не ми дава пълно натоварване.

— Влюби се — посъветва я Коротков. — По цели дни ще анализираш думите и постъпките на ухажора си: как те е погледнал, какво е казал... Не е ли добра задачка?

— Опитах — призна си Настя. — Не върши работа. Задачата простичка, а емоции — нула. Сигурно просто съм морален изрод. По коя улица се движим?

Коротков вдигна глава, потърси с очи табелка с номера на сградата и името на улицата.

— Улица „Чайковски“.

— Да идем до телефонната палата, мисля, че не е далеч.

* * *

Когато Настя се прибра, първата ѝ работа беше да разтреби стаята. Предстоеше ѝ да вземе трудно решение, а за това беше нужна внимателна подготовка.

Събра листовите с напечатания текст, подреди ги на хубава купчинка. Затвори речниците и английския оригинал, покри машината с пластмасовия капак и отмести всичко в единия край на бюрото, за да си отвори място за работа. Събра от двете легла разхвърляните дрехи, окачи ги в гардероба, изтръска в кошчето и грижливо изми пепелника, дръпна завесите, запали настолната лампа. Сега обстановката в стаята започна да ѝ напомня кабинета ѝ на „Петровка“: всичко беше подредено съвсем пестеливо и безлично.

Настя дълго стоя под горещия душ, за да се стопли след разходката в студа, после се загърна в дългата хавлия, седна зад бюрото и започна работа.

След известно време с огорчение разбра, че всъщност няма избор. Или някой се опасява, че тя знае или може да научи истината за убийството на Алфьоров — и тогава няма да я оставят на мира, независимо дали тя ще се съгласи или не, защото тяхната цел е да я заблудят, заплашат или купят; или пък този някой наистина се нуждае от нея като аналитик и тогава има смисъл да се съгласи, защото може да става дума за сериозно престъпление и тогава тя не бива да се

самоотстранява вече по чисто човешки съображения. Тоест може, разбира се, но е глупаво и срамно. В края на краищата има ли значение кой е заинтересован от разкриването на престъплението: мафията или милицията, важното е, че то е тежко, че хората, които стоят зад него, са опасни и е възможно да паднат още невинни жертви. „Не бива да бъркаме вкусовото с принципалното — убеждаваше себе си Настя. — Ако мога да бъда полезна за обезвредяването на опасни престъпници и за защитата на техните бъдещи жертви, значи трябва да направя всичко, което зависи от мен. Трябва само твърдо да поставя условието, ако с моя помощ тези хора бъдат открити, те да не станат жертва на разчистване на сметки, а да бъдат предадени на правосъдието. Да, мисля, че това е главното условие. Добре ще е също да измисля начин да постигна неговото спазване.“

Настя накъса на ситни парченца разчертаните с разбираеми само за нея схеми листове, изхвърли ги в тоалетната и си легна. Малко я тресеше — от студ или от нервното напрежение. Спомни си как се обади на Льоша и още веднъж се изненада от равнодушието си. Вдигна някаква жена и с приятен глас ѝ съобщи, че „Алексей Михайлович излезе да разходи кучето“. Настя знаеше, че неочаквани изблици на страст, пробудени от дългокраки и гърдести ярки хубавици, спохождат понякога приятеля ѝ. Тези изблици траеха по два-три дена, след което Льоша пристигаше при нея и с ужас ѝ разказваше „колко са скучни, природата им е дала интелект, а те не умеят да го използват“ и че тя, Настя, е единственият човек, с когото може да прекарва времето си. От всички останали представителки на женския пол Льоша се изморяваше за половин час. Напълно ясно беше, че дамата с приятния глас се е накарала да остане през нощта с Льошка, инак той щеше да съчетае разходката на кучето с изпращане на гостенката до най-близката спирка. „Дори не ревнувам — обречено си мислеше Настя. — Господи, имам ли изобщо някакви чувства? Защо, защо съм такова дърво! Нима съм способна да чувствам само две неща: обида и страх? Аналитична машина, лишена от нормални човешки преживявания.“

* * *

Светлана Коломиец и нейният ангел пазител — дребничкият Влад, живееха на отоплената зимна вила на Денисов в компанията на двама охранители. Света се наслаждаваше на безплатната почивка, много спеше, разхождаше се из огромния, обрасъл с дървета парк. Не искаше да мисли за нищо, пък и изобщо не обичаше твърде да мисли.

Дадоха на Влад всичко необходимо, за да се чувства добре. Но този човек, за разлика от Света, продължаваше да се тревожи.

— Най-важното е — не му омръзваше да повтаря — да не се изтървеш за филма. Запомни ли? Докато не можем да сме напълно сигурни, че не сме попаднали в ръцете на нашите кинаджии или на техни приятели, трябва да мълчим. В противен случай веднага ще се превърнем в опасни свидетели.

— Добре де, добре — небрежно отвърщаше Света.

Тя не беше съвсем наясно в какво се състои опасността, но изцяло разчиташе на Влад, затова на всички въпроси на Старков, който ги посещаваше всеки ден, разправяше като грамофонна плоча една и съща приказка: прочела обява, дошла на събеседване, позволила да я снимат в басейна и зачала резултатите — ще я хареса ли турският богаташ. Вечерта, когато станал пожарът, довели при нея в гарсоньерата Влад и й казали, че той няма къде да ношува и ще остане до сутринта. Нищо повече не знае.

Влад, на свой ред, упорито разправяше как го намерил един непознат, който му се представил като Семьон, предложил му да спечели добри пари, но не казал как ще трябва да ги спечели. Той, Влад, е наркоман, не може без дрога, винаги му трябват пари, затова се зарадвал и без нищо да пита, просто пристигнал в Града, където го посрещнали, завели го при Светлана и му обещали на сутринта да му кажат всичко. Но за съжаление поперчил пожарът. Това е всичко. Влад виждаше, че Старков не му вярва. Но не смееше да му каже истината.

* * *

Кметът на Града си почиваше, като играеше карти с жена си и брат ѝ. Кметът беше красив снажен мъж на средна възраст, по образование философ и дори кандидат на науките. Преди да възглави градската администрация, той беше завеждащ катедра в университета,

четеше лекции, пишеше книги и статии и живееше в разбирателство с целия свят. И на длъжността кмет си остана книжен червей, беше далеч от политическите дразги — един доброжелателен, честен и понякога много наивен човек. Още от първия ден чистосърдечно повярва в политическата реформа, затова когато неочаквано му предложиха да вземе участие в предизборната кампания, той се съгласи, искрено повярвал, че с мъдро и принципиално ръководство много неща могат да се променят към добро. Този човек внимателно и педантично състави и обмисли предизборната си платформа, съветваше се с брата на жена си, защото му имаше доверие и го ценеше заради острия му ум и политическата му далновидност. На изборите победи.

— Благодаря ти, длъжник съм ти! — често казваше новоизпеченият кмет на шурей си.

— Приятно ми е да го чувам — усмихваше се изтънко шурейт. — Надявам се да не го забравиш.

Днес кметът беше в добро настроение и дори не правеше остри забележки на съпругата си за нейните необмислени или явно глупави ходове в играта.

— Какво ново в престъпния свят? — шеговито се интересува кметът, докато бъркаше картите и започваше да ги раздава.

— Както обикновено — лениво отвърна шурейт, взе си картите и започна да ги подрежда по бои. — Убиват, грабят, изнасилват, крадат. Засега човечеството не е измислило нищо ново. Всичко гениално отдавна е изобретено и сега само леко се видоизменя. Общо взето, нашият Град е тих, нали знаеш? Това не ти е Москва. Там имат по четири-пет убийства на ден, а при нас става по едно на седмица. Пас съм.

— Как пък ги сравняваш! — възмути се кметът. — Там населението е двайсет пъти повече. И аз съм пас. Отваряй горната карта.

— Населението е двайсет пъти повече, а броят на убийствата — трийсет и пет пъти. Смятай тогава къде е по-спокойно. Ех, ти, философ такъв, две и две не можеш да събереш — намеси се жена му, която преподаваше математика в училище.

Кметът мълчаливо преброи ръцете и записа резултата. След няколко минути се върна към интересуващата го тема.

— Слушай, наистина ли в нашия Град обстановката с престъпността е по-добра, отколкото в Москва?

— Разбира се — уверено отговори шурейт, който работеше в Градското управление на вътрешните работи, беше началник-щаб. — Ако ти трябват цифри, утре ще ти изпратя статистическите сборници на нашето министерство, където има данни по областите на Русия, да направиш сравнение. А и без цифри при нас наистина е много спокойно. Нали си добър кмет, значи в Града има повече ред. Там, където редът е повече, злобата и раздражението са по-малко. Това е азбучна истина. Е, убийството си е убийство, ако си говорим честно, много убийства не са престъпления, а нещастие за самия убиец. Ревност, завист, нежелание да понасяш оскърбления — всичко това е човештина, никъде не можеш да я скриеш и с никакво нареждане не можеш да я отмениш. Така е било, е и винаги ще бъде. Виж, с кражбите и въоръжените грабежи ние в Града сме несравнимо по-добре от другите места, можеш да ми вярваш.

— А как сме с организираната престъпност?

— Я, какви думи си знаел! — от сърце се разсмя шурейт и свали тъмните си очила, за да избърше избилите от смеха сълзи. — Ха помисли си сам, откъде ние в Града може да имаме организирана престъпност? Ето ти между другото един пример. В санаториума „Долината“ убиха един почиващ от Москва. Честно да ти кажа, ние се разтревожихме да не би московските мафиоти да са избрали Града ни за място за разчистване на сметки. Свързахме се с Московското управление, веднага пристигна човек оттам, започнахме да търсим във всички направления. Мислехме си: май наистина е организирана престъпност. И представи си какво излезе! Обикновено убийство от ревност, никаква организирана престъпност! Вярно, ревността беше със съвременна, тъй да се каже, окраска. Убитият се оказа хомосексуалист, а убиецът — неговият отхвърлен любовник.

— Ами този служител на Московското управление още ли е тук? — неочаквано попита кметът.

— Засега е тук, но тия дни си заминава. Убийството е разкрито, няма какво да прави в Града.

— Слушай, хрумна ми една идея. Какво ще кажеш да направим по местната телевизия едно предаване, посветено на проблемите на престъпността? Да поканим Репкин, тебе и онова момче от Москва. И

да си поговорим колко е лошо в Москва и колко е хубаво при нас. А? Как ти се вижда това предложение?

— Предложението е интересно — предпазливо отговори шурейт, отново си свали очилата и бавно ги заизбърсва, за да успее да събере мислите си. — Но се страхувам, че нищо няма да излезе. Московският детектив ще си тръгне утре или вдругиден и никой няма да ни позволи да го задържаме тук, пък и той няма да иска, а за да се направи предаване, трябва да се пише сценарий и изобщо се иска доста подготовка. Тия работи не стават за два часа. Сценарий, снимки, монтаж, абе много работи...

— Жалко! — искрено се огорчи кметът. — Без московчанина няма да стане, трябва той лично да разкаже за московската престъпност и да сподели впечатленията си за нашата криминална обстановка. Ами ако направим предаване на живо? Ще поговоря с началниците в телевизията, няма да ми откажат, все пак съм кмет. Да помолят другаря от Москва да поостане само един ден и бързичко да организират предаването — това е напълно реално. Как мислиш?

— Аз мисля — бавно отговори шурейт, като избираше внимателно думите си, — че изобщо не бива да правим това. Примерът от другите градове показва, че народът започва да се замисля над един проблем не когато той се появява реално, а когато за него започват да говорят журналистите. Хората са свикнали да вярват на печатното слово: щом журналистите говорят, значи работата е лоша и е на прага на катастрофата. Не бива да будим спящо куче, драги.

— Но аз нямам и намерение да говоря, че престъпността нараства. Напротив, искам да покажа, че в нашия Град обстановката е много по-добра, отколкото другаде.

— Разбирам. Но самият факт, че проблемът се обсъжда, може да изиграе негативна роля. Чуй съвета ми: зарежи тая работа.

— Добре, ще помисля — неочаквано сухо отвърна кметът.

* * *

Същата вечер, доста по-късно, шурейт на кмета се обади на Денисов:

— Моят роднина се е запалил да организира телевизионно предаване по проблемите на престъпността.

— Е, какво толкова? — не разбра Денисов. — Какво лошо има в това? Да организира. Това ще повиши престижа му сред народа.

— Иска да направи предаване на живо и да покани оперативника от Москва, който да потвърди колко са зле там с организираната престъпност и колко добре сме ние. Това не бива да се допуска в никакъв случай. Московският детектив далеч не е глупак, човек трябваше да види физиономията му, когато чу за Ханин, за да разбере, че той нито за секунда не е повярвал в тази версия. Освен това с Каменская са приятели, постоянно си обменят информация по делото, а и тя може да му е разказала много неща. Представяте ли си какво може да стане, ако го пуснем в пряк ефир? А да правим предаването предварително и после да го редактираме и монтираме няма време, той всеки момент си заминава и кметът го знае, затова бърза.

— Благодаря ти, че се обади. Ще уредя нещата.

ДЕН ЕДИНАЙСЕТИ

Дамир Исмаилов още се излежаваше, когато в апартамента му дойде масажистът Котачето.

— Чети! — С тези думи той подхвърли на Дамир новия вестник. — На последната страница, горе вдясно. „Трагедията на малцинствата“.

Дамир набързо прегледа кореспонденцията. Самоубил се някой си Ханин. Преди смъртта си написал признание, че е убил отхвърлилия любовта му Николай Алфьоров. Авторът на кореспонденцията междуременно предлагаше и разсъжденията си, че макар наказателната отговорност за хомосексуални контакти наскоро да била отменена в страната, ние и досега сме берели плодовете на несправедливите гонения спрямо сексуалните малцинства. Един мъж, който не намира взаимност у жена, най-често се утешава с друга любов. Макар и не веднага, скоро той може да ѝ намери замяна. За хомосексуалистите, които са принудени да водят интимен живот „в нелегалност“, е много по-сложно да си намерят партньор, ето защо разривът в отношенията се превръща в истинска трагедия, пробужда такава непреодолима ревност, че тя често води до убийства. Между разнополови партньори, съобщаваше авторът, убийства от ревност се случвали много по-рядко.

— Какво значи това? — Дамир върна вестника на Котачето и започна бързо да се облича.

— И аз не знам. Може би Ханин наистина е имал приятелче тук? Милицията е научила за това, извикали са го на разпит, съобщили са му за смъртта на любимия. И от мъка главата му се е размътила, особено ако е имал някакви психически отклонения. Може отдавна да е ревнувал, а поради шока съвсем е откачил: взел е желаното за действително, написал е признание и доброволно се е разделил с живота. При откачените това се случва често, ние с тебе го знаем най-добре. От всяко положение извадихме страхотен късмет. Такова нещо

се случва само веднъж в живота. Самият дявол е люлял люлката на наш Семьон.

— Слава богу, следствието е приключило. Сега мога да си заминавам — облекчено въздъхна Исмаилов и извади от гардероба пътния си сак.

— Къде се запъти?

Котачето възгрубичко хвана Дамир за рамото, с другата ръка събори сака от масата на пода и го ритна надалеч.

— Какво има, Котаче? Защо да не мога да замина?

— Ами Марцев? Забрави ли за него? Приели сме поръчката, трябва да я изпълним. Аз веднага ще съобщя на Семьон и Химика да се връщат. Трябва да търсим оная мацка и лилипута или друга равностойна двойка и бързо да свършим работата. Да, ти си ни човек творчески, чакаш вдъхновение, а ние между другото имаме планово производство. Тъй че не ми откачай. Няма никаква опасност. Московското детективче си тръгна, делото е закрито, сценариите и всичко останало е готово. На работа, скъпи ми другарю!

Дамир отчаяно се тръшна на леглото.

— Ами с Каменская какво да правя? — объркано попита той.

— Нищо няма да правиш, освен ако ти поискаш нещо — захили се Котачето, извади от хладилника кутия бира и сръчно я отвори. — С Алфьоров сме тип-топ, Зарип никога няма да го намерят, пък и няма кой да го търси, тъй че Каменская вече не е опасна за нас. Можеш с чиста съвест да изиграеш една сцена на ревност, да забъркаш оня милиционер — и чао до скив!

— Какво общо има милиционерът? Той я следеше, а не я ухажваше.

— И какво от това? Ревността е сляпа, друже мой, тя не вярва на очевидното и измисля несъществуващото. Впрочем не настоявам. Можеш да продължиш да се мъкнеш с Каменская, ако ти харесва, направи си това удоволствие. Макар че лично аз — Котачето презрително се смръщи — и една минута не бих си похабил за нея. Какво ли толкова намери в нея Зарип?

— Ти не разбираш! — Дамир бавно потри лицето си с две ръце. — Зарип е видял нещо, което ти не виждаш. И аз го видях.

— И какво е то? — мигновено се напрегна Котачето и отмести бирата настрана.

— Ами... не мога да го обясня. Но разбирам Зарип.

— А, за това ли говориш! — Котачето с облекчение си взе бирата. — Е, на добър час, любовнико. Току-виж — бутнала ти. Ама не се туткай де, бръсни се, закусвай и живеи, сякаш нищо не се е случило. Семьон ни е пьргавелко, за ден-два ще оправи нещата, ще изпълним поръчката — и можеш да си тръгваш. Ела при мен в четири часа, ще те вкарам във форма, един хубав масаж и — в сауната. Ще ми станеш като новичък.

* * *

Точно в единайсет без петнайсет на вратата на стая 513 се почука. Този път Настя беше готова за срещата, съответно облечена (доколкото ѝ позволяваше оскъдният гардероб, предвиден за кротко лечение в санаториум), сресана и дори с изящен грим, който бе направил безцветното ѝ лице изразително и нестандартно.

В стаята влезе невисок, възпълен човек със сериозно лице и умни очи. Той подзе без предисловия:

— Анастасия Павловна, възложено ми е да ви покана на среща с един човек, който е крайно заинтересован от вашата помощ. Обстоятелствата не му позволяват да дойде тук лично. Но той ви очаква с нетърпение.

— Защо не може да дойде? Да не е инвалид?

— Не е инвалид, но тази работа...

— Така няма да стане — прекъсна го Настя. — Първо се представете, ако обичате.

— Старков, Анатолий Владимирович.

— И кой сте вие, Анатолий Владимирович? Къде работите, каква е вашата длъжност?

— Началник на службата за сигурност в търговската банка. Ето документите ми. — Той подаде на Настя служебното си удостоверение.

— Второ, искам да разбера за каква работа става дума и защо вашият господар...

— Моят приятел — меко я поправи Старков.

— Вашият господар... — също тъй меко го парира Настя, — та защо той не може да дойде тук? Да не би да се крие и да не напуска

убежището си?

— Няма такова нещо, Анастасия Павловна. Аз не съм упълномощен да обсъждам обстоятелствата около тази работа без негово участие. Но той е лице абсолютно легално. Нещо повече — днес имаме празник в нашия Град и той ще присъства на него. Именно на този празник ви каня. Ние разбираме опасенията ви, затова ви предлагаме срещата да се състои на открито многолюдно място.

— Да тръгваме! — решително каза Настя и извади от гардероба якето и шала си.

* * *

— Какъв празник имате? — попита тя, докато се настаняваше в бляскавия автомобил и за пореден път се ругаеше, задето така и не намери време да се научи да различава чуждестранните коли.

— Разбирате ли, в нашия Град има доста много католици. Исторически обстоятелства. Приблизително по това време на Запад се празнува денят на Все светии. Ние не сме свикнали с това, но защо да не дадем възможност на вярващите да го отпразнуват? Покрай тях ще се повеселят и останалите. В нашия Град винаги стават много весели празници, ще ви хареса.

— Надявам се — сухо продума Настя и се извърна към прозореца.

Колата стигна до центъра на Града и спря.

— Ще трябва да продължим пеша, Анастасия Павловна, на празник тук е пешеходна зона. Да вървим, съвсем наблизко е.

Изминаха около петстотин метра по широкия проспект и Старков се спря.

— Ще ви оставя, Анастасия Павловна. Поразходете се, само не се отдалечавайте много. Ще ви намерят тук.

— И дълго ли ще трябва да се разхождам? — недоволно попита тя.

— Няма да чакате дълго.

Градът правеше на Настя странно приятно впечатление. Дори днес, когато улиците бяха препълнени с разхождащи се хора, той си оставаше уютен и някак удобен. „Сигурно е удобно да живееш и

работиш в него — помисли си тя и веднага се пресече: — Какви глупости ми хрумват! Да живееш и работиш, да живееш и работиш... Ето така всички живеят и работят, работят, работят. Дори не си представям човешките чувства у хората, сякаш те са някакви автомати. И всички ще умрат кротичко, един след друг, сякаш ще се счупят. И аз ще се счупя, ако продължавам да се държа като робот. Боже, какви мисли ме спхождат! Няма грешка, морален изрод...“

Тя виждаше, че хората наоколо искрено се радват на този полурелигиозен-полусветски празник.

„Не са глупави тукашните бащици обаче, никак не са глупави — размишляваше Настя. — Защото хората са свикнали да празнуват в началото на ноември. Не е ясно дали червената дата в календара е отменена, или още съществува, обаче ето я любимата играчка за забавление — само че една седмица по-рано. Хем хубаво са го организирани! На всеки ъгъл бюфет — чашка топло кафе, сандвичи, чудесни закуски «буквално на смешни цени». Има и алкохол, но както е студено, пък и с обилното мезе, не те хваща.“

Хората бавно, без махленска суетня, се стичаха по улиците. Няколко семейства стояха на плътна група пред щандистката на един от бюфетите — румена симпатична жена. Не се стискаха при поръчката, съветваха се с децата и весело се смееха. На щанда нямаше никакви „Марсове“ и „Сникерси“ и това, кой знае защо, зарадва Настя.

Тя стоеше до чиста, доста висока маса и лапаше с апетит сандвич с топло пушена пъструга. Върху весела картонена чинийка пред нея чакаше реда си волован с гъби. Кафето в пластмасовата чашка за еднократна употреба издаваше приятен аромат, а пък на вкуса Настя не разчиташе много, взе го, за да си стопли ръцете. Заслушана в детските крясъци, долитащи от парка, където имаше разни атракции и звучеше музика, Настя си мислеше, че ей сега, точно сега до нея ще спре онзи човек. Според закона за световната гадост откъсват те от трапезата ти точно в момента, когато се сервира най-вкусното ястие. Много ѝ се искаше да си хапне волована...

— Май ви е студеничко? — чу тя зад гърба си насмешлив глас.

В същия миг човекът направи крачка напред и застана насреща ѝ. Настя видя едър възрастен човек, облечен небрежно, но елегантно и скъпо. Единственото ярко петно по него беше ослепителнобелият

пуловер под разкопчаното дебело яке. Гъстата посивяла коса беше късо подстригана, лицето грубовато, сякаш изсечено от дърво, очите тъмни, внимателни, но същевременно приветливи. С вътрешния си усет Настя разпозна в него Господаря. *„Такъв си бил значи — спокойно си мислеше тя, докато го разглеждаше, — изобщо не си страшен. Много приятен. Никога не бях виждала отблизо хора от твоята порода. Дори да не се разберем, ще ми е интересно да се запозная с теб.“*

— Извинете, ако съм ви накарал да чакате.

И гласът на мъжа беше приятен. Настя мълчаливо си пиеше кафето, загледана право в очите му. *„Макар да си приятен във всяко отношение — реши тя, — няма да ти помагам в разговора. Нали ти трябва да ме завоюваш, хайде тогава, завоювай ме.“*

— Казвам се Денисов, Едуард Петрович — продължи мъжът, сякаш без да забележи нейното мълчание. — Много съм ви признателен, че дойдохте и се съгласихте да ме изслушате. Ще ви бъде ли удобно да разговаряме в движение или предпочитате да стоите права?

— Предпочитам да съм седнала, Едуард Петрович, особено ако ни предстои дълъг разговор. И то по възможност на топло. Наистина поизмръзнах.

— С удоволствие бих ви поканил вкъщи, но се страхувам, че няма да се съгласите. Бихме могли да си поговорим в колата, там е достатъчно топло, но ми се струва, че колата не е подходящо място за първа среща. Какво ще изберем? Ресторант?

— Не съм гладна.

— Тогава бар? Кафе, напитки и никаква храна. Има наблизко, на две крачки е.

— Съгласна — само кимна Настя.

* * *

Те си взеха по чашка кафе и седнаха в най-отдалечения кът на бара. Денисов помогна на Настя да свали якето си и грижливо го окачи на облегалката на съседния стол.

— Анастасия Павловна, ще започна с предистория, за да отговоря предварително на въпросите, които може да се породят у вас.

Аз съм предприемач, и то много преуспял предприемач. Скоро ще станат седем години, откак инвестирам парите си в разни начинания и получавам абсолютно законни и много високи доходи. Това може да ви се стори странно, но аз не пилея парите си и не ги харча за украшения на своите любовници. Благоустройвам и развивам своя Град, в който съм се родил и в който ще умра. Естествено не го правя сам. Имаме Съюз на предприемачите, в който членуват мои съмишленици, тоест хора, които са съгласни с моята политика за развиване на Града и социално подпомагане на населението. Заедно ние представляваме мощна финансова сила, която помага и на кмета, и на жителите на нашия Град. Днешният празник между другото също е финансиран от нас, затова цените в бюфетите са много по-ниски от обичайните.

— Забелязах — кимна Настя.

— През целия си живот съм правил пари — продължи Едуард Петрович, — кога на ръба на законното, кога извън рамките му, но това беше отдавна. Сега съм напълно легален капиталист. Предполагам, че у вас, като юристка, това не поражда никакви съмнения. Аз съм много богат. Но на стари години станах сантиментален. Доця ми се да правя добрини. И ги правя.

— Разбирам — отново кимна тя.

— Тогава би трябвало да разберете и нещо друго, Анастасия Павловна. Не ми е безразлично какво става в моя Град. Включително и в правоохранителната сфера. Имам основание да смятам, че в Града са се появили престъпници, които организират търговия с „жива плът“, вербуват лековерни момичета и ги изпращат в публични домове в Близкия и Средния изток. Усилията на градската милиция не се увенчаха с успех. Затова искам да помоля за помощ вас.

— Защо именно мен? — Настя остави празната чашка на чинийката и извади цигара. — Защо смятате, че ще успея да направя това, което не е успяла вашата милиция? Моята квалификация далеч не е най-високата, сред вашите детективи със сигурност има по-опитни хора, а и те по-добре познават обстановката в Града.

— Причината, Анастасия Павловна, е, че тази банда по някакъв начин е свързана със санаториума „Долината“. Нещо повече: точно сега, през последните дни, там става нещо. И само вие можете да разнищите случая. Имаме известна любопитна информация и ако се

съгласите да ни помогнете, ние ще ви я предоставим. Искате ли да си помислите или ще дадете отговора си веднага?

— Трябва да си помисля.

— В такъв случай... — Той погледна часовника си. — Сега е тринайсет и четвърт. Колко време ви е нужно за размисъл?

— Най-малко един час.

— В четиринайсет и трийсет ще ми съобщите ли решението си?

— Да — твърдо отговори Настя.

— Тук ли ще останете или да ви откарам някъде?

— Ще остана. Кафето тук е хубаво и е достатъчно тихо.

— Добре. Ще се върна точно в четиринайсет и трийсет. И още нещо, Анастасия Павловна: независимо от това какъв ще бъде отговорът ви, мога ли да разчитам, че ще приемете поканата ми да обядвате в моя дом?

— Не, Едуард Петрович. Моля да ме разберете правилно. Ако ви отговоря отрицателно, ще е по-добре да се прибера в санаториума. Виж, ако се съглася, тогава друга работа. Тогава с удоволствие ще ви дойда на гости.

Денисов стана, облече якето си и се наведе над ръката на Настя.

— До скоро, Анастасия Павловна.

* * *

„Мисли, пиленце, мисли по-бързо — говореше си Настя Каменская, — имаш на разположение един час. Той не крие, че е истинският Господар на Града. Това вече е добре, значи не ме смята за пълна глупачка. Поднесе ми това блюдо, залято с мекия сос на благотворителността на сантименталния богаташ, за да не ме поставя в неловко положение. И това е добре, значи не иска да ме плаши. Следва ли от това, че иска да ме купи, за да си мълча за Алфьоров? Или историята с търговията с женска плът е истина? Ако е истина, може да се съглася, задачката е интересна. Ами ако все пак е заради Алфьоров? Но как да проверя? Мисли, Настася.

Само той може да е организиран разкриването на убийството на Алфьоров. Защо го е направил? Ако разбере това, ще мога да взема решение. Ами ако опитам откъм другата страна? За каква ме смята

той? За човек, който може да знае тайната за убийството и затова е опасен? Ако е така, трябва да си вдигам чукалата оттук, докато съм читава. Но как да го разбера?“

Настя изпи три чашки кафе, изпонадраска със знаци и завъртулки цяла купчина салфетки, докато намери решението. От напрежение ѝ стана горещо, дланите ѝ се изпотиха, сърцето ѝ тупкаше някъде в гърлото, пръстите на ръцете ѝ трепереха като на закоравяла алкохоличка. „Кафето им ли не е разрежено? — помисли си тя. — Трябва да опитам да се отпусна.“

Решението беше простичко и елементарно, но ѝ позволяваше с един замах да си отговори на всички въпроси и правилно да оцени ситуацията. Настя погледна часовника си — четиринайсет и двацет. Извади от чантата си вестника, който бе купила сутринта от павилиона в санаториума, сложи го пред себе си и започна внимателно да изучава първата страница. Сега ще се появи „възложителят“. Как ще реагира на вестника? Дали ще каже: „Между другото на последната страница има много любопитна статийка. Прочетохте ли я вече? Излиза, че убийството във вашия санаториум е извършено от ревност.“ Тогава край. Ще ѝ остане да измисли някаква невероятно солидна причина за отказ и да си плюе на петите. Обаче жалко. Тя с удоволствие би си поблъскала главата над задачката за търговията с „жива плът“. Трикът с вестника имаше още един смисъл: ако Денисов заговори за статийката, винаги може да поахка, да изиграе учудване и да покаже, че нищо друго не е и подозирала — и така да си осигури безопасност.

С крайчеца на околото си Настя видя мярналия се в другия край на заведението бял пуловер, но не вдигна глава. Върху вестника падна сянка.

Тя чу гласа на Едуард Петрович:

— Не четете тези глупости, Анастасия Павловна. Те не са написани за вас.

Настя с лекота се надигна от масата. Треперенето в коленете ѝ изчезна, тя почувства топлина в гърдите си. Искаше ѝ се да го разцелува.

* * *

Алан се беше разделил без съжаление с работата си на главен готвач в скъп ресторант в Подмосковието. Не му беше интересно да контролира и наставлява, беше деен, искаше да върши всичко със собствените си ръце. Пък и в повечето случаи изпълнителите не бяха блестящи. Според придирчивия Алан такива бяха и резултатите от работата им. Истинската кухня е цял един свят, вселена от аромати, цветове и вкусови усещания, тя се ръководи от собствените си закони за хармония, традиции, церемонии, етикеция. Именно на тези закони искаше да служи той.

Предложението на Денисов да работи за него даде на Алан всичко, което бе искал. Сега на негово разположение беше всичко: пари, скъпо оборудване, но най-важното — само тук, при Едуард Петрович, той можеше да чародейства при готвенето на ястия според традициите на екзотичните национални кухни. Колекцията от готварски инвентар за приготвяне на тези ястия, която той събираше с голямо старание, напоследък се попълваше доста активно: като правеха подарък на Алан, „съратниците“ и „колегите“ на Денисов знаеха, че Едуард Петрович ще им бъде благодарен за знаците на внимание, оказвани на личния му готвач. Тук, в бившата гарсо̀ниера, а сега Аланово царство, всичките тези мангали, казани, тави, глинени гювечета, скар̀и и тем подобни сложни приспособления служеха заедно с Алан на законите на Кухнята. А Кухнята съществуваше за Трапезите.

Алан делеше трапезите на ритуални и индивидуални. Първите почти винаги бяха шаблонни, изискваха не фантазия, а усърдие. Съботните обе́ди за цялото семейство, за тържества и юбилеи, деловите вечери не излизаха извън рамките на една, макар и първокачествена, но общоприета Кухня.

Докато вторите, индивидуалните трапези, бяха стихията на Алан. Той отдавна вече беше проумял колко елементарна е баналната фраза, че пътят към сърцето на мъжа минавал през стомаха му. Не към сърцето, а към ума, към цялата човешка природа бе насочен този път. И не само на мъжа, а изобщо на човека. Всеки човек може да бъде предразположен или отблъснат, накаран да усети своята значимост или безкрайна нищожност, дори в действителност тази значимост или нищожност да не съществуват. Можем да разберем човека и същевременно да му покажем себе си, като прекараме с него известно

време край грижливо сервирана маса с правилно подобрани и старателно сготвени ястия. Защото малко хора днес познават тънкостите около начина да си служиш с прибори, съдове, чашки и чашчици. Дори месото, сготвено в повече, обикновено традиционно руско повече, стъписва някои хора: къде да дяна това гювече, какво да правя с него, с лъжица или с вилица да бръкна, че и в него ли трябва да бъркам? Какво да правя с това съоръжение от шишове върху мангала с дървените въглища? Какво да правя със стридата, с нож ли да я изчовърквам, с нещо друго ли? Може би с пръсти? Дори най-обикновен домат, поставен толкова апетитно до неизвестното нещо върху листа маруля — и той може да даде нежелан ефект, ако го боднеш неправилно с вилицата или го резнеш с ножа: пак добре, ако гостенинът опръска себе си, ами ако пръските изхвърчат до домакина? И домакинът във всички подобни случаи наистина е „господар на положението“. Вдига шиша от мангала — подава го на гостенина. Пак той пръв отнема гювечето, с лъжица изважда съдържанието му върху чинията и чак тогава взема вилицата и ножа. Като предупреждение не пипа и доматчето, дава на всички да разберат, че то е само цветна украса, радост за очите. И щипчицата за стриди предвидливо взема пръв. Не обича той хората да се унижават и позорят, отнася се с уважение към гостите си. Ако иска, разбира се.

Алан знаеше много неща, за да консултира Денисов по въпроса за индивидуалните трапези: и за отношенията му със „съратниците“ и „колегите“, и за неговите противници, които, унижени с помощта на Алан, още на масата се „прекършваха“ и почти винаги от категорията „врагове“ преминаваха в категорията „колеги“, та дори и в „съратници“. Но тези негови знания бяха само информация за размисъл относно сервирането на масата и приготвянето на нужните ястия. Алан никога не се интересуваше от работата на господаря си.

За днешната среща Денисов се беше приготвил сериозно. Бяха поставени много условия: болен гръб, обича зеленчуци, не обича лютиво, солено, месо... Именно затова Алан толкова грижливо бе избирал на пазара и рибата — съвършено прясна есетра, и зеленчуците — цветно зеле, маруля, лъскави патладжани, ароматни треви. Никакъв лук, никакъв чесън. Той купи и няколко кутии ментолови цигари, различни марки (знае ли се коя предпочита тая капризна гостенка), сухо мартини и от най-доброто кафе. Алан реши да изпече есетрата на

скара. В мангала вече аленееха брезови въглени, а до тях — две ясенови клонки, той ще ги настърже върху мангала точно преди края на печенето, от техния пушек преди поднасянето на трапезата есетрата ще придобие чудесен, възхитителен златист цвят...

* * *

Докато не свършиха с есетрата, разговорът на масата беше твърде светски и в него Настя все пак придума Денисов да се обръща към нея само по име, без бащино. Когато се убеди, че гостенката е доволна от всичко и е настроена дружелюбно, Едуард Петрович премина към главния въпрос.

— Мога ли да ви попитам нещо, Анастасия?

— Опитайте — усмихна се Настя, която с изненада усещаше обхваналите я лекота и спокойствие. Страхът, който я бе притискал през цялото последно денонощие, сякаш се беше изпарил.

— От какво се ръководехте, докато обмисляхте моето предложение? Ще ми се да зная какво можеше да ви накара да ми откажете и защо в крайна сметка се съгласихте. Това няма да промени нищо в нашата спогодба, но ще ми помогне да разбера характера ви. Ако ви е неприятно, можете да не ми отговаряте — веднага добави той.

— Не, защо, ще ви отговоря: Ханин.

— Досетихте ли се? Как успяхте?

— Чрез снимката. Сред вещите на убития е била намерена същата риза, с която той е сниман. Ризата е свършено нова, дори не е прана нито веднъж. И яката, извинете ме за подробностите, не е замърсена. Носена е ден-два, не повече. Ханин просто не може да е притежавал тази снимка, тя е правена през няколкото дена, които Алфьоров прекара в санаториума. Виждате ли колко е просто?

— Наистина е просто. И как повлия това на вашето решение?

— Страхувах се, че сте заинтересован от укриването на истинския убиец. В този случай щях да откажа. Освен това се страхувах да не би да смятате, че съм опасна поради факта че не вярвам в историята с Ханин. Тогава просто щях да избягам от Града — не мога да се меря с вас. Но вие ясно ми показахте, че не е така.

— И кога ви го показах?

— Няма значение. Чували ли сте за Шарлота Армстронг?

— Никога. Коя е тя?

— Писателка, авторка на криминални романи. Тя има една абсолютно гениална повест, „Запази лицето си“ — за едно младо момиче, което случайно е станало обект на внимание от страна на престъпници и без да подозира, проваля всичките им планове. Знаете ли защо? Защото изобщо не умее да хитрува и да се преструва и със своята непосредственост ги обезоръжава. С това исках да кажа, Едуард Петрович, че вероятно е по-добре веднага да си изясним отношенията и да не се опитваме да се мамим взаимно. Нашият случай с вас е тъкмо такъв — най-краткият път е правият.

— Аз съм готов на това.

Денисов отместил чашката, сложи в чинията на Настя парче грейпфрут, за себе си взел ябълка.

— Едуард Петрович, аз знам, че вие сте организирали разкриването на убийството на Алфьоров. Това означава, че във вашите ръце е целият Град, включително и правоохранителните органи. Имам представа за размаха на корупцията, която процъфтява тук, и не вярвам твърде във вашата доброта и сантименталност. Давам си сметка кой сте и започвам сътрудничеството си с вас с отворени очи. И го правя само защото онова, за което ми говорихте, води подире си тежки последствия и може да стане причина за нови жертви. Съгласието ми е продиктувано от тези именно съображения. Затова ако сте ме излъгали, още утре ще си замина от Града, а вдругиден тук ще дойдат хора от МВР, които ще започнат да разнищват фалшифицираното следствие за самоубийството на Ханин. Виждате, че съм честна с вас и не крия намеренията си.

— Но Ханин наистина се е самоубил. Ние просто се възползвахме от това.

— Ами заключенията на експерта? Къде ще ги денете? Ще организирате пожар в зданието на Градското управление на вътрешните работи, в който ще изгорят всички веществени доказателства и процесуални документи? Едуард Петрович, разберете, аз не ви заплашвам. Дайте ми думата си, че ако убиецът на Алфьоров бъде открит, делото ще бъде възобновено във връзка с новооткритите обстоятелства. Дайте ми думата си и това ще ми бъде достатъчно, за да ви помагам с чиста съвест.

— Ами ако ви дам дума, а не я удържа?

— Значи съм идиотка и ще си понеса отговорността. Но това са вече мои проблеми. Няма да си разчиствам сметките с вас. В нашия случай измаменият е виновен не по-малко от измамника. Всеки трябва сам да заплаща грешките си.

— Добре, Анастасия, откровеност за откровеност. Следствието по делото за убийство трябваше да се прекрати на всяка цена, за да не подплашим хората, които са пуснали корени в „Долината“. Разкриването беше организирано и платено от мен, тук не грешите. Имахме няколко варианта за реализирането му. Самоубиецът беше само единият от тях. За целта в „Бърза помощ“ дежуреше мой човек в очакване на подходящ случай. Но имаше и други варианти, просто този се появи пръв.

— Ами снимката? Та тя е направена, докато Алфьоров беше жив. Защо?

— Вие все още не ми вярвате... През последните четири месеца мой човек в санаториума фотографира всички почиващи, всички без изключение. Заели сме се с тази работа сериозно, имайте го предвид.

— И моята снимка ли имате?

— Разбира се. Искате ли да я погледнете?

— Искам.

Денисов отиде в кабинета си, който беше в съседство с трапезарията, и след няколко минути се върна със снимката. Настя беше фотографирана в деня на пристигането си, с болнав вид, хлътнали очи и прехапана от болка устна. Жертва на концлагер, а не млада жена!

— Едуард Петрович, а кой написа писмото?

— Има ли значение за вас? — Той доля в чашата й Мартини, пусна вътре бучка лед и парченце лимон. — Това са наши производствени грижи.

— Има, има значение — дяволито се усмихна Настя. — Този човек е най-малко на трийсет и пет или пък, ако е по-млад, живее с родителите си. Обича поезията, макар че не пише. И фантазията му е малко бедна. Е, описах ли го поне приблизително?

— Ще попитам на кого е било възложено писмото. Но очаквам вашите обяснения.

— Самият вие четохте ли това писмо?

Денисов кимна. Настя отпи голяма глътка и бавно задекламира:

— Този човек, който толкова се мъчеше да те забрави и в чиито спомени точно по тази причина ти нахлуваше отново и отново, като натрапчива мелодия или ярка рекламна фраза, която човек си повтаря пряко волята си, този човек днес, сега, без още сам да го подозира, най-сетне започна да те забравя. Колко много загуби ти в този миг!

— Какво е това? — смая се Денисов.

— Стихотворение от някакъв испански поет. Публикувано е в края на шейсетте години в списание „Иностранная литература“.

— Каква памет имате обаче! — възхити се Едуард Петрович.

— Не се оплаквам. А вашият човек си върши работата през пръсти. Ей такива дреболии издават четата.

— Хайде де! — разсмя се той. — Кой, освен вас, би си спомнил публикация отпреди почти трийсет години! Чиста случайност е, че не сте я забравили.

— А, недейте така, Едуард Петрович. Стихотворението е хубаво, може да го помнят много от хората, които в онези години са се интересували от поезия. Друг е въпросът, че сред милиционерите такива хора вече почти не са останали. Но измежду опитните адвокати като нищо може да се намерят. У нас, за разлика от детективите и следователите, адвокатите работят до дълбока старост. Така че не рискувайте много.

— Ще видя тази работа — каза Денисов и изведнъж стана сериозен. — Е, Анастасия, да минем на въпроса, а?

* * *

Алан не беше очаквал посещението на гостенката да се проточи толкова. Вече минаваше седем, а Едуард Петрович още обсъждаше нещо с нея. Сигурно трябваше и вечерята да приготви според нейните вкусове.

Алан надникна в бележките си, помачка брадата си в шепи и се захвана да бели патладжаните. Ако тя е тук още половин час, той ще я нахрани с невероятни зеленчуци!

* * *

— Имате страхотен готвач — искрено каза Настя, дояждайки зеленчуковото рагу, — готви точно както ми харесва. Та така, Едуард Петрович, в тежка ситуация се намираме. До сутринта ще помисля как да работя с вашите гости.

— Искате ли да разговаряте с тях? Ще се разпоредя да ги докарат в Града. Или вас да закараме на вилата?

— Още не съм решила. Разбирате ли, ако те крият нещо от вас, няма никакви гаранции, че ще бъдат откровени пред мен. Ако през нощта не намеря ключ към разговора, той ще бъде безсмислен. Но момичето трябва да се доведе при басейна, искам да си изясня нещо на място.

— Разбрах ви. Хайде да се уговорим за връзката помежду ни. Не искам около вас в санаториума да се появят хора, с които по-рано не сте общували — това може да разтревожи престъпниците. В стаята си имате телефонна розетка...

— Да, забелязах.

— Днес ще имате телефонен номер. Ще ви дадат апарат, само че го изключвайте и го прибирайте някъде, когато не го използвате. И нагласете звъненето на минимум. В колко часа да ви се обадя?

— В единайсет без петнайсет. Тогава се връщам от процедури.

— Ще ви се обадя в единайсет без петнайсет.

Денисов изпрати Настя до колата, пожела ѝ лека нощ и бавно се качи в стаята си. Да, не беше се излъгал в това момиче. Ако тя не успее, кой тогава? Но на колко ли е години? Толя каза, че на трийсет и три. Не е малка вече... Сигурно това е главното ѝ оръжие: изглежда като малко момиченце, никой не я взема насериозно. Не, главното ѝ оръжие е главата ѝ. Паметта, мисленето, логиката, интелектът. А всичко останало е просто прикритие, за да не забележи никой това оръжие. „Умна главица — почти ласкаво си помисли той за Настя, — каква си ми умна главица.“

* * *

Юрий Фьодорович Марцев лежеше на дивана в „тайната“ си гарсоньерка, подвил колене до гърдите си и обхванал ги с ръце. Току-що беше гледал филма. Ето че бе настанала онази страшна минута, от която толкова се бе страхувал: филмът почти никак не му помогна. От миналия пристъп беше минало само месец и половина. Какво ще стане по-нататък? Кога ще му дадат новото лекарство?

„Тя е глупачка. Нарочно се заяжда с мен“ — мерна се в главата му. Личността на Марцев беше започнала да се раздвоява, Юрочка се обаждаше все по-уверено и нахално, но сега Марцев нямаше сили да се съпротивлява. По-рано сили му даваше надеждата за новото „лекарство“, неговата увереност в безотказното му действие. Сега силите, с които се бе противопоставял на Юрочка, бяха свършили.

„Аз съм Юрий Фьодорович Марцев, училищен завуч, преподавател по английски език и литература, имам съпруга и почти пораснала дъщеря“ — безброй пъти шепнеше през зъби, като се стараеше да заглуши капризния глас на осемгодишния малчуган, недоволен от прекаленото опекунство и взискателност на майка си, обзет от омраза към нея. Марцев имаше чувството, че мозъкът му се размеква, променя формата си и се разделя на две части: едната част, по-малката, ще принадлежи нему, а другата, по-голямата — на Юрочка. Боже мой, колко му е зле, колко, колко му е зле!

Той престана да повтаря своето заклинание и силно замижа. В същата секунда главата му се изпълни с истеричен крясък: „Мразя я! Искам да умре! Нека да умре! Веднага! Нека да умре!“

Марцев скочи от дивана и взе да кръстосва жилището. Мислите, родени в „неговата“ половина на мозъка, се преплитаха с тези на Юрочка.

„Защо не направиха филма? Нали обещаха...“

„Мразя я! Нека умре!...“

„Къде е онова момиче? Трябва да го намерят на всяка цена...“

„Тя ми се кара дори за четворките, заяжда се с мене...“

„... да го намерят и доведат тук, те трябва веднага да...“

„Без нея ще ми бъде по-добре. Нека я няма!“

„... веднага да направят лекарството, докато не се е случило...“

„Нека никога вече да я няма! Аз ще я убия!“

„... докато не се е случило най-страшното, докато не съм убил и някого друг...“

„Искам тя да умре!“

„... по-добре да убия това момиче, никой няма да научи, трябва да го убия...“

„... Ще я убия!“

„... Трябва да го убия!“

Двата гласа се сляха в един вопъл — настойчив, непререкаем. Марцев млъкна, облян в студена пот. Той знаеше какво трябва да направи. Пристъпът трябваше да бъде спрял на всяка цена — инак край на всичко. А за да стане това, трябваше само да убие майка си. Или друга жена, която много да прилича на нея. В Града има една жена, чието убийство ще му донесе облекчение. Той, Марцев, я видя с очите си, показаха му я заедно с още няколко, поканени за снимките. Трябва само да я намери. Най-напред трябва да я потърси в павилиона, където снимаха за него двата предишни филма. Всичко е много просто...

* * *

Кметът слисано затвори телефона. Изобщо не беше очаквал да му откажат. По-точно, пряко не му отказаха нито от телевизията, нито от радиото, дори от градския вестник, на който той предложи да вземе интервю от московския детектив, навсякъде одобряваха идеята му, но тутакси изникваха съвършено непреодолими затруднения, заради които беше невъзможно предложението на кмета да се осъществи. Кметът се чувстваше като пълен идиот, защото отначало искрено вярваше във всички тези затруднения и ентусиазирано започваше да предлага начини за преодоляване на проблемите. Но колкото поупорито се стремеше към реализирането на идеята, толкова по-ясно му ставаше, че нищо няма да излезе.

Кметът беше умен, но доверчив. По характер приличаше на слон, който дълго понася обиди, без да вярва, че злото е умишлено, но после се разярява и започва да руши всичко наред. Нелепата ситуация, която се създаде около идеята за предаване или поне за публикация за престъпността в Града, изведнъж породиха у него страшни подозрения.

Той покани в кабинета си Лев Михайлович Репкин, който отговаряше за правоохранителните органи в Града.

— Лев Михайлович, кажете ми, ако обичате, аз мога ли да се срещна с който и да е жител на Града за частен разговор?

— Разбира се.

— А с нетукашен човек, който се намира в Града?

— Какви са тези странни въпроси? Живеем в свободна страна, няма забрани за общуване. Конкретен човек ли имате предвид?

— Да, Лев Михайлович. Искам да се срещна с един служител на Московската милиция, който се намира тук в командировка. Можете ли да ми го уредите?

— С каква цел?

— Длъжен ли съм да ви обяснявам? — кипна кметът. — Току-що ми казахте, че няма никакви ограничения за общуването. И ви моля, Лев Михайлович, да намерите този човек и да ми уредите среща с него.

— Защо не помолите за това своя шурей? За него това е много по-лесно.

— Защото моят шурей по причини, които не разбирам, не иска тази среща да се състои. И аз искам да разбера какви са тези причини.

— Вижте сега какво — смотолеви Репкин, — ръководството на Градското управление на вътрешните работи не обича да се месим в работите му и най-вече да контактуваме със служителите му. Приемат това като опит за оказване на натиск. Можем да ги разберем...

— И аз, уважаеми Лев Михайлович, не обичам някой да се меси в моите работи и да се опитва да ми оказва натиск. У мен се зароди една идея и като кмет аз искам да я осъществя. Но някой се намеси в работите ми, някой се възправи като каменна стена на пътя ми и се опитва да ми оказва натиск, да ме накара да се откажа от идеята си. И на мен това не ми харесва. Ето защо или вие ми довеждате московския детектив, довеждате ми го веднага и без всякакви увъртания, или официално ми заявявате, че имате непосредствено отношение към тази странна каменна стена — и веднага написвате оставката си. Ясно ли се изразих?

— От ясно по-ясно — позасмя се Репкин. — Плановете ви са наполеоновски, обаче кой ще ви позволи да ги осъществявате?

— Какво искате да кажете? — навъси се кметът.

— Вече казах, каквото казах — усмихна се Репкин. — Не бива да се опитвате да разрушите каменната стена. Ще си потрошите ръцете, а стената ще си остане. Един разумен човек използва стената, за да залепи къщичката си до нея и кротичко да си живее под нейна защита.

Лев Михайлович излезе, а кметът дълго седя с празни очи, вперени в прозореца. Имаше чувството, че животът е свършил.

ДЕН ДВАНАЙСЕТИ

Точно срещу стая 513 започваше малък хол с фотьюйли и телевизор. В осем и половина, когато тръгваше за закуска, Настя видя в хола малчуган на дванайсетина години с голяма нотна папка на коленете. Когато чу тропването на отворената врата, той се обърна и по лицето му се изписа разочарование.

— Чакаш ли някого? — попита Настя на минаване покрай него.

— Регина Аркадиевна — кимна момчето. — Тя сега закусва, а после ще идем да свирим.

— Къде? — учуди се тя.

— В киносалона. Там има роял, на сцената. Винаги ходим да свирим там, когато Регина Аркадиевна се лекува в санаториума.

„Ей че бабе! — мислено се възхити Настя. — Дори тук си печели долларите. Нищо чудно, Коротков нали ми каза какви разходи имала.“

— Нещо не съм те виждала преди. По друго време ли си идвал?

— Не, изобщо не съм идвал. В смисъл, откак Регина Аркадиевна е тук този път. Виждаме се през две седмици.

— Значи си талантлив? — уточни Настя, като си спомни разказа на Коротков.

— Всички, които учат при Регина Аркадиевна, са талантливи — гордо отговори младият музикант. — Тя други ученици не взема.

— И много ли сте такива надарени? — подкачи го Настя.

— Не знам. — Кой знае защо, момчето се смути и се опита да смени темата. — Регина Аркадиевна е много добра, на всички ни преподава безплатно.

„Хайде де, безплатно. Просто твоите родители не искат да знаеш колко им струва твоята дарба. Защото децата са различни; някои, щом чуят, че родителите им нямат пари за нови дънки или модерни маратонки, като нищо може да кажат: по-добре да не вземам уроци по музика, а с тези пари ми купете... Родителите ти са мъдри и предвидливи, пазят таланта ти от твоите хлапашки грешки и глупости.“

— Я чакай — изведнъж попита тя, — ами училището? Не трябва ли да си в час сега?

— Какво приказвате! — възмути се момчето. — Ами днес е неделя!

— О, прощавай, приятелче — сети се Настя, — човек като не ходи на работа, всички дни се объркват в главата му.

— Нищо — великодушно ѝ прости хлапето, — случва се. Тази седмица сигурно наистина ще трябва да отсъствам веднъж. Нещо не ми върви с рапсодията на Лист, днес Регина Аркадиевна ще ми се кара. А когато нещо не върви, тя определя нов час след три-четири дена.

Малчуганът беше толкова сериозен и угрижен, че Настя едва не избухна в смях. Доця ѝ се да го утеши и окуражи.

— Не се торМОЗИ предварително. Ами ако изпълнението ти ѝ хареса?

— Не — тъжно поклати глава той, — то и на мен не ми харесва.

— Как се казваш, млади ми гению?

— Игор.

— Желая ти успех, Игоръок. Бъди ми здрав!

* * *

Докато чакаше телефонът да звънне, Настя още веднъж прехвърли в ума си схемата, по която бе подредила получената информация. Цяла нощ бе размишлявала, грижливо бе прехвърляла в паметта си всички прекарани в санаториума дни, бе възстановявала сигналите, които бе получавала от напрегнатото си съзнание и които с доста успешна защитна реакция бе успяла да игнорира. След срещата с Денисов много неща бяха намерили местата си, тя трябваше да ги преоцени и преосмисли, да им намери нова лавичка на стелажа на мислите си. Странно — колко погрешни изводи бе успяла да направи за толкова кратък срок! Просто бе счупила собствените си рекорди! Само за електротехника Шахнович като си помислеше... Вярно, и той беше сбъркал, както се разбра.

Не беше готова за разговор с избягалото от пожара момиче и неговия спътник. За да накара Светлана и Влад да се разкрият, трябваше да ги изобличи в някакво несъответствие, в явна лъжа,

тогава би могла да опита да ги „доизцеди“. Едно несъответствие вече беше намерила, но в разговора със Светлана то нямаше да помогне: може би момичето просто не знаеше за това. Догадката беше споходила Настя през нощта и след закуска тя я провери. Засега всичко съвпаднаше.

* * *

Рано сутринта в стаята ѝ дойде Шахнович с телефонен апарат слушалка.

— Не бяхте права, като не пожелавате да се запознаете с мен — пошегува се той, — ето, сега се наложи... Съвсем съм намалил звука, защото имате навик постоянно да отваряте балконската врата. Вместо звънене — светва червена лампичка, не забравяйте да поглеждате към слушалката.

— Слушайте, вие знаете толкова много за мене, че се чувствам странно — върна му шегата тя. — Още при първия ни разговор ме смаяхте с това. Дори навиците ми сте изучили.

— Че как! — сериозно отговори Шахнович и изведнъж се усмихна дяволито и широко. — Ами аз ви подозирах на първо място. Колко се мъчих да намеря подход към вас и все напразно. Дойде старият мъдър Ед Бургундски — и начаса ви придума.

— Кой е този Ед Бургундски, прощавайте?

— Ед Бургундски, един от потомците на свети Людовик, така наричаме помежду си Едуард Петрович. Това е, аз тръгвам. Не забравяйте за лампичката.

— Чакайте, Женя, искам да проверите едно нещо. Някъде в процедурната сграда трябва да има стая с огледален прозорец, който гледа към басейна.

— Как пък ви хрумна това? — учуди се Шахнович.

— Ами... много е дълго за обясняване. Но трябва да има стая с прозорец. Инак ми е време да ме изхвърлят на бунището.

— Добре, ще видя. Значи на стена, граничеща с басейна?

— Да. Прозорчето може да е много малко, гледайте внимателно.

Когато електротехникът си тръгна, Настя се върна мислено в басейна, в онзи злополучен ден, когато се беше постарала да стане

мека и женствена и в резултат замалко щеше да се влюби в Дамир, добре че навреме усети лъжите му и охладня... Ето, тя крачи през водата покрай стената, хваща се за перилата на стълбичката, вдига глава, поглежда часовника, окачен високо под тавана, и примижава от слънчевото зайче, уцелило окото ѝ. Каква лъскава повърхност може да има на теракотената стена на басейна? Да, съвсем определено, трябва да е огледало. Но за какво ще е нужно огледало на такава височина? Кой ще се оглежда в него? И кой всъщност гледа през него?

На връщане от процедури в галерията, която свързваше жилищната с процедурната сграда, Настя срещна Шахнович.

— Права бяхте, намерих го — избъбри той, без да извързва глава и без да спира: наоколо имаше много хора.

Настя съжали, че сутринта не беше го помолила за още една услуга. Следващия път, реши тя...

Червената лампичка светна и Настя вдигна поставената на пода слушалка.

— Още не съм готова за разговор. Можете ли да ги доведете в басейна?... Добре... И ако обичате, кажете на Женя, че ми е нужен... В осем? Да, добре е. Всичко хубаво.

Тя извади щепсела от розетката, внимателно нави шнура и скри слушалката в сака под леглото.

* * *

След като говори с Каменская, Денисов звънна още на няколко места. Първо — на главния лекар на санаториума с молба да съобщи в търговския отдел на „Долината“, че той, Денисов, наема целия комплекс за днес от деветнайсет и трийсет до двайсет и два часа. Едуард Петрович беше сигурен, че дори и да има други подобни заявки за басейна и сауната, всички те ще бъдат анулирани под благовиден претекст. Никой в Града не смееше да откаже на Денисов.

Следващият му телефонен разговор беше със Старков, на когото той нареди да докара гостите от вилата в санаториума, както и да предаде на Шахнович, че Анастасия го очаква.

На трето място се обади на сина си да пита как е Верочка, през последните два дена тя нещо често плачеше и се оплакваше от

главоболие.

— Хукна на среща — с недоволен тон му каза снахата.

— С кого?

— Ами със скъпоценния си студент. Беше заминал някъде за два-три дена, та тя съвсем се изтормози от тъга. Не може и ден да преживее без него. Пак добре, че момчето е почтено, не я вкарва в леглото си.

— Сигурна ли си?

— Разбира се — позасмя се снахата. — Нали съм майка, веднага щях да усетя.

— Е, дай боже да е така. Да ми се обади, когато се прибере.

* * *

Когато се върна снощи от кратковременното си заточение, Семьон успя да разгърне бурна дейност в търсене на „актриса“ за ролята на майката на Марцев. Работи цяла нощ и прерови цялата база данни, прегледа цяла купчина касети с неиздържали конкурса кандидатки и избра три, най-подходящите по външен вид. Двете бяха от други градове, а третата — местна, от Града. Като проучи данните по-внимателно, той със съжаление отхвърли местната — изобщо не ставаше за филм от категория „Б“. Повикването на нетукашните изискваше време и Семьон съсредоточено размишляваше как да ускори процеса. Освен това трябваше да намери рокля, същата като на снимката на младата Марцева: с роклята, която беше приготвена за снимките, изчезна Светлана. Иди, че я търси сега. Къде ли се дяна?

Семьон беше звънил по всички градски хотели, но не беше намерил нито Светлана, нито Влад. Сигурно са заминали от Града, ядосваше се той. Абе майната им! Най-важното беше, че сценарият и касетата с музикалното оформление, изгорели по време на пожара, не бяха единствените, при Семьон бяха останали оригиналите, тъй че нямаше да е нужно да ги възстановяват. А пък с роклята щяха да измислят нещо.

* * *

Женя Шахнович добросъвестно изпълняваше второто поръчение, получено от Каменская. Докато обикаляше из парка около санаториума и разглеждаше клоните на дърветата, той се ядосваше на себе си, че не беше се сетил сам да провери толкова просто нещо. Впрочем през лятото, когато листовината е гъста, това би било почти невъзможно — освен с катерене на всяко дърво. Яд го беше, че това и през ум не бе му минавало. Силна е, дума да няма! Не току-така Ед Бургундски толкова подскачаше около нея, настоя да се проучат всичките ѝ навици и вкусове, та да ѝ се хареса от първи опит. Явно си е струвало...

Стоп! Ето го! Точно така. Ех, дявол го взел, как пък се е сетила? Той, Шахнович, четири месеца се мотае из санаториума — и не чатна. А тя е тук по-малко от две седмици. Да не е нещо екстрасенс?

Женя ускори крачка, без да сваля очи от короните на дърветата, и стигна до триетажната сграда, където бяха служебните квартири, в една от които живееше и той. Интересна картинка се получава!

* * *

Докато се подготвяше за вечерното мероприятие в басейна, Настя междувременно търсеше пътища за проверка на собствената си версия за убийството на Алфьоров. Трябваше да се опита да изясни кого или какво, което му е струвало живота, може да е видял Николай в парка или край служебния вход на сградата. Беше си приготвила два отделни листа, единия наречен „Кой“, а другия — „Какво“, и беше започнала да ги запълва с въпроси. Листа „Кой“ трябваше да замине за Москва, а на въпросите, записани на листа „Какво“, ѝ предстоеше да опита да отговори тук, в Града.

А може би напразно си губи времето? От къде на къде реши, че това убийство непременно е свързано с онова дело? По-рано беше друго, по-рано имаше толкова много неразбираеми неща, че неволно ѝ се налагаше да свързва едното с другото. Докато сега, когато част от неразбираемите неща се разясниха, включително ролята на електротехника и онези откачени облози, тя изобщо не беше сигурна, че е на верен път.

Както си мислеше за убийството, Настя неволно се сети за Юра Коротков и за легендата, която той беше съчинил за загадъчната

преводачка. Легендата се бе оказала ненужна. Затова пък сега съвсем неочаквано излезе, че е добре дошла. Докато работи за Денисов, е много удобно да не привлича излишно внимание и да бъде за всички не ченге, а тиха мишчица, преводачка. Обаче старицата, виж я ти! Повярвала е на Коротков. Настя очакваше, че веднага щом Юра си замине и се разчуе, че делото за убийството е закрито, Регина Аркадиевна сама ще дойде при нея и ще ѝ каже, че Юра не ѝ е никакъв племенник, а детектив от Москва, който е подозирал, че тя, Настенка, има нещо общо с убийството на този клетник, и колко се радва, че сега подозренията са се разсеяли, и колко ѝ е било неприятно да мами съседката си... и тем подобни. Регина обаче не дойде и това засегна Настя. Не много, съвсем мъничко. И без това щеше да се наложи да потвърди легендата, защото Регина все пак се оказа бърлива, макар че предварително подготвената медицинска сестра Леночка я беше провокирала и така с невинната си лъжа бе спечелила три кила ябълки от признателния Коротков. Тъй че ако сега съседката дойде да се разкае по повод фалшивия племенник, Настя ще трябва да направи съответната физиономия и в никакъв случай да не си признава каквото и да било, защото Регина ще раздрънка и това. Щом Леночка успя да ѝ развърже езика, и други ще могат.

Така че дори е по-добре, дето Регина Аркадиевна не идва да си изясняват отношенията. Но все пак е малко обидно: „Вие, Настенка, сте умна, интелигентна, знаете чужди езици, хайде да станем приятелки, ще ви запозная с любимия си ученик, много е талантлив“ — а щом довтаса един милиционер и хвърли сянка върху нея — хайде, готова е да повярва на всичко, дори и на най-лошото. Добре де, здраве да е.

* * *

Този ден, неделя, трийсет и първи октомври, в Града падна първият сняг. Земята, замръзнала през няколкото дена с минусови температури, го прие с благодарност и не започна да го смуче жадно и грозно, оставяйки на повърхността сива жвакаща кал, а го пазеше отгоре си грижовно и нежно, позволяваше на снежинките да се трупат на гладки пелени и празнично да блестят на слънцето. Красиво беше в

Града, но Марцев не виждаше това. Всичко му се струваше черно — и в душата, и пред очите му.

Още от сутринта той обикаляше около сградата, където се намираше павилионът, с надеждата да срещне хората, които познаваше. А той познаваше тъмноокия режисьор на име Дамир, един мрачен тип с конска физиономия, Семьон, и хлапака, който помагаше при снимките. Но хлапакът не влизаше в сметките. Марцев го беше виждал само два пъти: когато снимаха първия филм и когато снимаха втория. А втория го бяха правили почти преди две години. През това време можеше да са сменили помощника. Той не знаеше и неговото име.

До пет часа вечерта никой не се появи край сградата. Онази част от съзнанието му, която принадлежеше на Юрочка, хленчеше и го дърпаше за ръкава: е, скоро ли ще е? хайде, кога? ама къде са онези хора? Със „своята“ половина от мозъка си Марцев разсъждаваше къде ли трябва да търси своите кинаджии. Където са те, там трябва да е и момичето... Не се замисляше защо е толкова сигурен в това, не знаеше точно какво ще направи и как ще го направи, ако я види. Всички тези дреболии му изглеждаха маловажни. Важно беше само едно: да я убие, да достави удоволствие на Юрочка, да го накара да се успокои поне за няколко месеца и отново да се превърне в достойния съпруг и баща Юрий Фьодорович Марцев.

Щом ги няма в павилиона, реши той, трябва да ги търси при басейна.

* * *

Към осем вечерта Настя отиде при басейна. Нещо не беше в ред. Отдавна се беше мръкнало, сенките на дърветата бяха станали гъсти, мрачни и плашещи. Настя не се страхуваше от тъмнината, но нещо не беше в ред.

После, когато не можа да влезе през вратата, която водеше към басейна, разбра каква е работата. Една твърда ръка властно я отмени от вратата и я накара да се махне от входа, а един непознат глас тихо произнесе:

— Моля за извинение, но днес не можете да влезете. Комплексът е нает за цялата вечер, външни лица не се обслужват.

В първия момент Настя понечи да започне разправия, че нали тя не е външно лице, че комплексът е нает по нейна молба, че Едуард Петрович... Но веднага реши, че е по-добре да премълчи. Първо, човекът, който не я пусна в басейна, можеше изобщо да не е от охраната на Едуард Петрович, а представител на противниковата страна, който по този прост, но безпогрешен начин се опитва да разбере какво става в басейна. И второ, ако пазачът наистина е човек на Денисов, той честно и грамотно изпълнява задълженията си. Сама си е виновна: дойде почти десет минути по-рано. Хората на Денисов вече неведнъж бяха демонстрирали своята точност и коректност. „Нищо, ще почакам — каза си Настя. — Разходките са полезни.“

Докато крачеше по алеята, тя напрегнато се взираше в мрака, докато накрая разбра, че първоначалното ѝ усещане, че „нещо не е в ред“, е било предизвикано от безшумно придвижващи се в тъмнината хора. Те се стараеха да бъдат невидими и нечути, но Настя ги откри, защото ги търсеше. Работите на Ед Бургундски (тя се усмихна вътрешно на точния прякор — охраната и организацията бяха наистина кралски) бяха много солидни. И в същия момент един спомен, неуловим като спомен за вчерашен сън, я разтревожи. И веднага изчезна. Но този път Настя беше „в бойна готовност“ и нямаше намерение да бяга от постъпилия сигнал. Тя винаги беше казвала, че способностите на човека да възприема многократно надвишават неговите способности да преработва възприетата информация. Нищо не минава незабелязано покрай съзнанието: нито случайно видяно лице, нито дума, чула много отдавна, нито уплаха, породила се неуместно и неизвестно от какво. Всичко се запечатва в мозъка и си остава там, трябва само твърдо да вярваш в това и най-важното — да умееш да го свалиш от съответната лавица при първо поискване. И мозъкът на здравия човек никога не изпраща случайни сигнали, винаги зад такъв сигнал се крие нещо съвсем конкретно. Трябва само да умееш да схващаш какво е то.

Както крачеше бавно по алеята, Настя видя скамейката, същата, на която беше седяла и бърбрила с Алфьоров преди смъртта му. Като размота лентата на спомените малко по-назад, тя разбра откъде се е появил озадачилият я сигнал. Когато онзи път бе вървяла по алеята, в

един момент я бе споходило неприятното чувство, че някой се взира в гърба ѝ и я следи. Тя си спомняше, че тогава се бе обърнала, не бе видяла никого и спокойно бе продължила пътя си. В екстрасензориката и биополетата Настя вярваше чисто теоретически: за някои, казваше тя, това е реален живот, защото им е дадено от природата, а за мен не е, нямам тази дарба. Затова знаеше: щом бе изпитала чувството, че някой я гледа в гръб, значи чувствителното ѝ ухо наистина е чуло стъпки отзад, разсеяното око, потънало в съзерцание на вътрешния ѝ свят, все пак е изпълнило прякото си задължение и е зърнало периферно нечия фигура и после, събрани в едно, звуковият и зрителният сигнал са се опитали да предупредят Настя посвоему. А тя не е обърнала внимание, замислена и надменна. Днес се бе случило почти същото, но днес Настя вече знаеше, че сред дърветата наистина има хора и че чувството, че я гледат в гръб, идва точно оттам.

Но откъде същото това чувство се беше появило тогава? Кого бе мярнало окото? Чии стъпки бе чуло ухото? Кой бе вървял след нея в мрака? И дали Дамир не се бе лутал да я търси и вика, за да я спаси именно от него? Дали Коля Алфьоров не е видял после точно него? И дали не точно затова Дамир изведнъж бе престанал да се безпокои за нея, и то толкова явно, че дори не я бе изпратил до стаята ѝ късно през нощта? Значи е знаел, че опасността вече я няма. Някой е хванал и отвел надалече този неизвестен човек. Или са го убили. И Алфьоров е видял това...

Шум от приближаващи коли накара Настя да поеме обратно. Двайсет нула нула. Тя забърза към входа за басейна.

В тъмното Настя не можа да види добре момичето, което слезе от едната кола. Но когато всички заедно се озоваха в ярко осветения вестибюл, тя разбра, че ключът към разговора е намерен. Ето го несъответствието, в което можеш да се вкопчиш, да го дръпнеш като конец и да размотаеш цялото кълбо от недомлъвки и увъртания, които Старков е почувствал толкова ясно, но не е успял нищо да направи. Той е мъж, помисли си Настя, обикновен мъж, и само един на сто души, че и на хиляда, би обърнал внимание на тази подробност.

В басейна тя дълго и упорито разпитва Светлана за най-дребни подробности: кой къде е стоял, кой откъде е излизал, коя кола къде е била паркирана — с една дума съвсем я обърка. От всички въпроси интересен за Настя всъщност беше само един: къде е стоял човекът с

видеокамерата и в коя част на басейна е плувало момичето. Догадката за наблюдението през огледалния прозорец се потвърди още веднъж: Светлана е лудувала във водата точно в онази част на басейна, която най-добре се е виждала от такова прозорче. Всички останали въпроси и уточнения бяха за заблуждение.

Настя остави Светлана на грижите на придружителя ѝ и отиде при Старков.

— Напомнете ми още веднъж, Анатолий Владимирович, какво носеха двамата със себе си, когато ги прибрахте.

Старков се замисли за миг, после започна да изброява:

— Лилипутът: горни дрехи, пари — около шестнайсет хиляди рубли, паспорт, магнетофонна касета с музикални записи, спринцовка с комплект игли, една ампула морфин. Момичето: горни дрехи, рокля без джобове, в джобовете на якето — двеста и три хиляди рубли, носна кърпичка, червило. Нищо повече.

— Това е абсолютно всичко, сигурен сте?

— Напълно. Наложил се да ѝ купим сума ти разни дреболии, включително четка за зъби.

Ето още едно несъответствие, доволно си отбеляза Настя, ще има за какво да си поприказва с пострадалите от пожара.

— Къде е ситният? Дойде ли с вас?

— В колата е. Него не са го водили в басейна, затова си помислих, че не ви трябва тук.

— Искам да поговоря със... Анатолий Владимирович, как мислите, кой е лидер в тази двойка?

— Безспорно лидерът е Влад. Не го гледайте, че е морфинист. Той е много по-умен от момичето. Светлана е прелестна глупачка, красотата ѝ е като на пеперуда, но и мозъкът ѝ е толкова. Е, кой ще бъде пръв?

— Момичето. Къде да се уединим с нея?

— Елате, ще ви покажа.

Светлана Коломиец даваше много колебливи отговори. Докато бе живяла в охраняваната извънградска вила, тя просто беше забравила за тази старомодна рокля. Виж, ако ѝ се беше наложило да ходи с нея из Града, недоумяващите и откровено презрителни погледи на младите момичета и момчета щяха постоянно да ѝ напомнят в каква кошмарна вехтория е облечена. Но във вилата я виждаха само охранителите, хора

сериозни и мълчаливи, трезвеници, които дори не се опитваха да я свалят, и Старков, който май беше надхвърлил четирийсетте и не разбираше много от съвременна мода. На прекия въпрос на Настя Света не можа да измисли добър отговор, сети се само да каже, че пожарът избухнал през нощта, затова като смъкнала пижамата, навлякла първото, което ѝ попаднало подръка от гардероба на хазяите — нали гарсоньерата не била нейна, тя само била настанена там временно. На пръв поглед това би могло да изглежда правдоподобно. По-трудно се оказа обаче да отговори на втория въпрос: защо, бягайки от пожара, е грабнала, освен парите, само едно червило. Не паспорта, изобщо не цялата чанта, в която има много необходими неща, а само червилото. Света се измъкна, доколкото можа, но неслучайно масажистът Котачето навремето бе сравнил Настя с фокстериер — весела, приветлива, но с мъртва хватка. Светлана Коломиец нямаше шансове в схватката с Каменская, затова само след няколко минути се разбра, че не Влад е бил доведен да нощува при нея, след като е останал без квартира, а тъкмо обратното — нея, Света, са завели в жилището, където временно е живеел Влад. А тя е тръгнала само за час-два, затова не е взела със себе си почти нищо, само парите (по навик) и червилото (да не би да се наложи да се целува, та после да може да се начерви). В своя простодушен отговор момичето направи толкова много грешки, изтърва се за толкова много неща, че Настя я разобличи на практика мигновено.

Тя отвори вратата и извика якото момче, което се разхождаше напред-назад по коридора.

— Кажете на Анатолий Владимирович, че свърших с момичето. Трябва ми вторият човек.

* * *

Влад седеше в колата със симпатичния шофьор, който, възползвайки се от кратката почивка, заплеснато четеше някакви космически глупости. Влад се намести удобно на задната седалка, при включеното парно му беше топло и уютно и благодарение на малкия си ръст, той успя да се разположи тук като на разкошен диван.

Тревожеше се, тревожеше се за себе си и за Светлана. Може би няма нищо опасно във факта, че ги докараха при басейна, това пътуване изобщо няма да навреди на историята, която те разправяха на Старков. Но, от друга страна, по-рано вярваха просто на това, което двамата им говореха, а сега, кой знае защо, ги докараха при басейна. Това може да е лош знак, много лош. Едната вероятност беше все пак работата им да е станала „от трън, та на глог“, тоест да са попаднали при хората, от които искаха да избягат. Не току-така басейнът е същият и те са тук пак по вечерно време. А втората — онези, които ги приютиха, да са научили нещо, заради което са престанали да вярват на обясненията им. „Сигурно трябваше да рискуваме — вяло си мислеше Влад — и да им разкажем за кинаджиите. И без това животът ми и пет пари не струва, така и така с тая дрога ще пукна ако не след година, след две, та ако съм се минал и съм сбъркал — поне да ме убият сега, много важно.“ Ами Светка? На нея сигурно ѝ се живее. И нейният живот е глупашки и за нищо не става, но тя не разбира това, пърха си из него, търси си златната хранилка. Ето, свързала се е сега с тия кинаджии, глупачката, искала е да спечели пари за шест минути секс с лилипут, ама виж каква излезе работата. Не, не бива да се рискува, ще бъде жалко за Светка, тя разчита на него, у него вижда своята защита и опора. Странно момиче, с усмивка си помисли Влад, свикнала е да смята, че сексът е един вид валута — като водката или долара, току се опитва да благодари на него, на Влад, заедно навреме се сети за киното, изобщо не проумява защо той отблъсква предложенията ѝ. А за него Светка не е жена, камо ли пък проститутка, а по-малка сестричка, която е наизвършила сума глупости и сега трескаво се е вкопчила в ръката на батко си: той е умен, той е голям, той ще ми помогне, и от мама и тате ще ме защити, и от враговете ще ме опази. Влад никога не е имал истинска сестричка, а толкова му се искаше да има! И какво като едва стига до гърдите на Светлана, въпреки това днес той ѝ е батко, съветник и наставник, без когото тя е загубена. Мигар може при такова отношение към нея да приема подобна благодарност? Не, мъничкият Влад за нищо на света не би разрушил прекрасната семейна идилия, която си измисли...

Някакво лице се долепи до прозореца на колата. Влад леко извърна глава и едва не закрещя от ужас: гледаха го бездънни, сякаш абсолютно черни върху разкривеното от мъка бледо лице очи на луд

човек. Очите бавно огледаха купето на колата, не забелязаха сгушения в ъгъла Влад, спряха се върху шофьора, който се бе отнесъл в трилъра из живота на пришълците, и изчезнаха. Като се стараеше да не мърда в своето кътче, Влад гледаше отдалечаващия се от колата човек и вцепеняващ ужас се разливаше по дребното му тяло. Той позна тези очи, много пъти беше виждал такива у хора, които не бяха като него на морфин, а употребяваха халюциногени. След дрогиране и техните очи бяха такива — обърнати навътре към себе си, към някакви невероятни, невидими за околните преживявания и приключения, към някакви чудовищни мисли и неподвластни на никаква логика умозаклучения. Влад презираше тези хора и се страхуваше от тях. Защо ги презираше — и той не знаеше, просто това изпитваше към тях. Но защо се страхуваше му беше съвсем ясно: те бяха истински луди, способни всеки момент да направят какво ли не, дори без да го осъзнават, просто заради въображаемото си участие в световно първенство по бокс или карате или може би изпълнявайки присъда над някой престъпник като палачи в средновековна Франция. Лудият не знае какво върши и не можеш да го накажеш за това, Господ вече го е наказал, като му е отнел разума. Но няма на невинната жертва ѝ става по-леко от това?

Човекът отиде до едно дебело дърво и се сля с него. Влад още повече се уплаши. Къде са охранителите, дявол да го вземе? Дори посред бял ден на вилата винаги бяха двама. А тук и един не се вижда. Защо този тип се навърта наоколо? Лошото предчувствие стана толкова остро, че на Влад му се дощя да изскочи от колата и да се втурне към басейна с викове за помощ. Посегна към дръжката на вратата.

— Къде? — извърна се шофьорът. — Казаха ни да не слигаме, докато не ни повикат.

— Трябва да слеза.

— До тоалетната ли нещо? — усмихна се любителят на фантастиката.

— Не, не до тоалетната. Тук се навърта някакъв мъж, надничаше в колата. Мисля, че не е на себе си. Ей го там, до онова дърво.

— Къде?

Шофьорът остави книгата, угаси светлината в купето и се загледа натам, накъдето му каза Влад.

— Нищо не виждам. Да не ти се е сторило?

— Не ми се е сторило, сигурен съм, че го видях. Я извикай охранителите, а?

— Не мога, малкия. Не ми е разрешено да слизам от колата.

— Но аз няма да избягам. Разбери, луд е, крие се, охраната не го вижда, ами ако... някого... — Кой знае защо, самият език на Влад не се обръщаше да произнесе страшната дума.

— Охраната вижда всичко, бъди сигурен — авторитетно настави шофьорът и отново отвори книгата.

* * *

Придружена от охранителя, Светлана слизаше от втория етаж към вестибюла. До изхода оставаха само две крачки, когато откъм стълбището се чуха припрени стъпки.

— Витъок!

Охранителят се обърна, хванал Светлана за ръката. По средата на стълбището бе застанал Володя, който осигуряваше реда на втория етаж, той предаде на Старков молбата на Настя да изпрати момичето и да ѝ заведе Влад.

— Ще отидеш ли за ситния? — попита Володя.

— Да. Първо ще настаня момичето в колата, после ще взема него.

Щом чу това, Светлана разбра, че сега ще разпитват Влад. Той още не знае, че тя е разказала всичко, и ще продължава да повтаря онова, за което са се разбрали. Естествено тази жена ще му извади душичката и ще го накара да каже истината — Света не се съмняваше в това и ѝ беше жал за Влад, който щеше да лъже много старателно и после щеше да изпита унижението на разобличен лъжец. Знаеше, че няма по-лошо от това — да те уличат в лъжа, и то право в очите. Трябваше да предупреди Влад веднага да каже истината, това щеше да му помогне да си запази чувството за собствено достойнство.

Тя внимателно направи една крачка към вратата.

— Слушай, в колата, където е лилипутът, в жабката съм си оставил цигарите. Ще ги вземеш ли?

Света направи още една крачка и хвана дръжката на вратата.

— Добре — добродушно отговори Витюк и се извърна към момичето. Вече щеше да тръгне след нея, но Володя отново му извика:

— Само да не ги объркаш, там са и цигарите на Генка, но неговата кутия е бяла с небесносиньо, а моята е бяла със зелено. Няма да ги объркаш, нали?

Светлана изскочи на външното стълбище, с едно движение прескочи двете стъпала и се затича към колата, където беше Влад. Не успя да разбере каква сянка се мерна пред нея, дори не видя в тъмното острия кухненски нож. Само чу страшния вопъл на Влад:

— Све-е-е-ета-а-а!!!

После нещо я парна по гърлото и тя се почувства лека. Доспа ѝ се, искаше бавно да се отпусне на колене, да полегне направо тук, на студената, покрита с чист сняг земя и да заспи. Така и направи.

* * *

— Закарайте ме при Едуард Петрович — уморено каза Настя.

Тя се качи в колата със Старков, не се обърна, не погледна дали и останалите тръгват с тях. Чувстваше се не просто зле. Идеше ѝ да се обеси.

След като довлякоха във вестибюла обезумелия Марцев, след като едва успяха да откъснат от окървавената Светлана избухналия в ридания Влад, Настя разбра, че тя трябва да вземе решението, и то колкото може по-бързо. Оказа се, че е невъзможно да се разговаря с Влад, просто му взеха касетата с музикалния запис и я дадоха на Настя. Не ѝ беше нужно да прослуша тази музика, само по описанието на сценария тя разбра кой може да е нейният автор. Но все пак ѝ се искаше да я чуе.

Денисов посрещна Настя на входа, той вече знаеше всичко от Старков, който му се бе обадил по телефона. Те мълчаливо се качиха до кабинета на Едуард Петрович.

— Какво да ви донесат, Анастасия?

— Едно по-силно кафе. И някакъв алкохол — глухо проговори тя.

След като отпи няколко глътки от донесеното от Алан кафе, Настя вече по-високо и по-спокойно каза:

— Едуард Петрович, ние с вас трябва да вземем едно отговорно решение. Какво да правим с трупа на Светлана Коломиец? Анатолий Владимирович не повика милиция на мястото, където убиха момичето, остави там свои хора да премахнат следите от кръвта. Аз разбирам, че ако случаят се разчуе, хората, които търсим, веднага ще изчезнат. Прекалено много неща ги изобличават: и момичето, което ги познаваше и е могло да разкаже за тях на кого ли не, и лудият, който напълно определено търсеше и причакваше именно това момиче, защото в джоба на сакото му се намери снимка на млада жена, очевидно неговата майка, облечена в съвсем същата рокля като на Светлана. Но не разбирам как може да се скрие убийството на момичето, без да бъде нарушен законът. Ето защо ние с вас нямаме голям избор. Или вие закарвате трупа на Светлана в болницата или направо в моргата и съобщавате това на приятелите си в милицията заедно с истинските обстоятелства около произшествието, като им позволявате да направят всичко, което смятат за нужно — или пускате мен. Току-що пред очите ми от мястото на едно убийство беше откаран труп, а виновното лице е задържано в частен дом. Ами че аз като служител на милицията трябва да получа инфаркт, и то не един! Какво правите вие с мен? Смятате, че съм автомат за решаване на криминално-процесуални задачи и ми е безразлично какво става наоколо, докато ги решавам?

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя се принуди да остави чашката на масата.

— Простете ми — тихо каза Денисов, — не съм могъл да предположа, че става дума за такива неща. Ако знаехме от самото начало, че в работата може да са замесени психично болни хора, охраната щеше да бъде инструктирана и трагедията нямаше да се случи. Но охраната имаше задача да не допусне какъвто и да е страничен човек да ви види заедно с моите хора. Съжалявам. И тъй, какво трябва да направя според вас?

— Зависи от резултата, който искате да получите. Ако ви трябва само хората, които се намират в „Долината“, можете да получите имената им веднага. Ако ви интересува митичният Макаров, ще трябва още да помисля, поне до сутринта. Ако ви интересуват всички останали — ще прощавате. Това ще си го свършите без мен.

— Защо, Анастасия?

— Вече ви казах: всичко зависи от резултата, който искате да получите. Знам или приблизително си представям механизма, по който работи тази банда. Освен прословутия Макаров, в нея влизат кинорежисьорът Дамир Исмаилов, масажистът на санаториума Константин Уздечкин, по прякор Котачето, а също и някой си Семьон, човек без фамилно име, който се занимава с организационните въпроси. Те трябва да имат база данни, следователно място, където стоят компютрите, картотеките, видеотеките и хората, които работят с тях. Трябва да имат вербовчици на клиентела в различни градове на страната, свързани или с органите на милицията, или с органите на здравеопазването. Трябва да имат място, където снимат видеосюжети и където съхраняват апаратура, но тя по принцип не е много обемиста. И най-сетне — трябва да имат място, където крият труповете. Аз не съм в състояние да намеря всичките тези хора и изброени места. Но мога да ви гарантирам, че ако извадим от тази система Исмаилов, Уздечкин и Макаров, тя ще прекрати съществуването си. Тя просто ще умре. Може ли още кафе?

Денисов позвъни на Алан и кимна на Анатолий Владимирович, който вече място не си намираще във фотьойла от нетърпение.

— Анастасия Павловна, може ли да кажете нещо по-подробно за кинорежисьора и масажиста? Какво ви накара да ги заподозрете?

— Колкото до масажиста, той се държеше безупречно, и през ум не ми минаваше да го подозирам. Просто съвсем случайно се разбра, че той си е прекарал така наречената „въздушка“ и с интерес подслушва телефонните разговори, които се водят от градския директорски телефон. Той е твърде предпазлив човек и разбира, че ако нещо някъде се случи и в санаториума предстои да пристигне някой под формата на почиващ, за това ще бъде уведомен не главният лекар, а именно директорът: та да му се предостави не каква да е стая, а каквато трябва, и разни други дреболии. Ако той подслушваше няколко различни телефона, бих си помислила, че е обикновен шантажист или дори любопитен глупак. Но фактът, че го интересуваше един-единствен телефон, ми обясни много неща. А с Исмаилов е още по-просто. Аз видях една негова творба, пълнометражен филм, записан на видеокасата. Това е напълно достатъчно, за да разпознаеш „ръката на майстора“. Той има твърде ярка творческа индивидуалност, за да може тя случайно да бъде повторена. Целият смисъл на тази организация е

да прави необикновено талантиливи филми, пораждащи у заинтересования зрител катарзис. Наистина при това очевидно се налага да убиват хора. Ужасявам се от мисълта колко убийства, истински убийства са били заснети, колко трупа са били скрити. Няма ли ги филмите — няма я и организацията, такова нещо никой не може да повтори. Но този сатанински замисъл трябва да се е родил в нечия глава. Мисля, че това е именно главата на Макаров. Но аз не знам кой е той. Затова ви предлагам да се ограничим с отсичането на „върха“ на компанията, кореновата система сама ще се разкапе. Ако обаче искате да докопате всички, тогава арестувайте Исмаилов и Уздечкин, възбудете дело и работете според правилата, но вече без мен. Аз не искам да остана във вашия Град нито ден повече. Честно да си призная, тук престана да ми харесва.

В кабинета се възцари тягостно мълчание. Настя допи втората чашка кафе и се обърна към Старков:

— Анатолий Владимирович, обръщам се към вас като към човек, чиято връзка с обсъждания проблем е по-пряка. Ако искате да разкриете всички, ще трябва още много дълго да криете трупа на Светлана Коломиец. Разбирате ли това?

— Да, разбирам го. Но не надценявате ли степента на тяхната предпазливост? Абсолютно ли сте сигурна, че щом научат за убийството на Светлана и за възбуденото дело в тази връзка, те незабавно ще разрушат системата и ще се изпокроят? Може би все пак преувеличавате?

— Помислете за факта, че ако не беше Влад, това щеше да продължи още много години. Защото те нито веднъж не са се издънвали, никъде не са оставяли толкова груби следи, че да се озоват в полезрението на милицията. Не ги смятайте за по-глупави от себе си, Анатолий Владимирович, това е опасна заблуда. Ето защо повтарям: още утре сутринта легализирайте трупа на Светлана, аз не знам и не искам да знам как ще се оправяте, но веднага след това ще ви кажа кой е Макаров. Ако ли не, ще ми простите. Прибирайте Уздечкин и Исмаилов, а Макаров си го открийте сами. Трета възможност няма.

— Анастасия, струва ми се, че вие нарушавате нашата спогодба — меко се обади Денисов. — Така ли се споразумяхме с вас?

— Едуард Петрович, не ме притискайте, и без това се чувствам отвратително. Ако ще спазваме буквата на договора, ние се

споразумяхме да ви помогна при разобличаването на престъпна група, която си занимава с търговия с „жива плът“. Както се разбра днес, такава група не съществува. А аз не съм ви обещавала да разкривам и разобличавам убийци кинематографисти. Нямате в какво да ме упрекнете.

— Ами Макаров? — напомни ѝ Едуард Петрович. — Нали обещахте да помогнете да го разкрием.

— Добре де — усмихна се уморено Настя, — убедихте ме. Ще разкрия Макаров. Но при условие...

— Разбрах всичко, Анастасия, и повече няма да ви тормозя. Толя, обади се в Градското управление — да поемат трупа и убиеца. Върви, Толенка, свърши работата още сега, докато Анастасия е още тук, не я нервирай.

Старков бързо излезе от кабинета, а Едуард Петрович неочаквано стана иззад бюрото си и отиде до фотьойла, където, прегърбена и с грозно изпружени крака, седеше Настя.

— Анастасия — внимателно подзе той, — защо ви е толкова тежко? Какво става с вас? Притеснява ви обстоятелството, че сте близка с Исмаилов ли?

— Аз? — Настя вдигна плава и учудено изгледа Денисов. — Никога не съм била близка с Исмаилов. Просто той от някакви свои съображения ме ухажваше и аз дори мисля, че знам от какви. С мен замалко не се случи същото, което се случи днес със Светлана. Преследвал ме е някакъв луд, явно един от техните клиенти. Затова Дамир толкова се е тревожел и е гледал да бъде до мен, защото ако се беше случило нещо, моят труп нямаше начин да се скрие. Мен щяха да ме търсят и нямаше да мирясат, докато не ме намерят. Обърнахте ли внимание, че и Света, и ситният са абсолютно самотни хора, нямат роднини и никой няма да се притесни за тях, поне не дотолкова, че да хукне към милицията да съобщава за тяхното изчезване? Тази кинаджийска банда наистина е предпазлива, само дето стана гафът с Алфьоров. Разбира се, това са само догадки. Но все пак излиза, че Исмаилов ми е спасил живота, а аз за благодарност го предавам на органите на правосъдието.

— И затова ли сте толкова разстроена?

— Ама не, моля ви се, просто ви обяснявам за Исмаилов. Вярно, имаше един момент, когато почти се бях влюбила в него, но това ми

мина бързо.

— А какво тогава, Настенка? — тихо повтори въпроса си Денисов.

От този тих глас и от нежното обръщение очите на Настя се напълниха със сълзи. Господи, колко зле се чувстваше! И колко беше уморена!

— Само зъл гений е могъл да измисли и реализира всичко това. Да намерят човек с тежки психически отклонения, да му предложат да снимат филм, в който всичко ще е, както той го иска, да напишат сценарий, да подберат актьори точно според изискванията на клиента, да организират снимките, да скрият трупа, в случай че клиентът иска непременно да убие някого пред камерата — това е невероятно сложна задача. Но още по-сложно е друго. Историята със Светлана Коломиец абсолютно достоверно показва, че Марцев не за пръв път си е поръчал филм. Постоянният клиент, дори да е само един сред множеството други, говори, че сниманите от Исмаилов филми наистина помагат поне на този единствен клиент да преодолява пристъпите на болестта си. Защото ако не беше така, той нямаше повторно да търси услугите на Исмаилов. Представете ли си колко силен талант трябва да притежаваш, за да снимаш такива филми? И на мен, Едуард Петрович, ми иде да вия от мъка при мисълта, че такива талантливи хора са се оказали нужни само на нашите психично болни. Как е могло да стане така, че нашето общество да не ги приеме? Защо се е случило това? Ами че тези талантливи хора мразят всички ни и безжалостно унищожават всеки човек, който пасва на изискванията на клиента, и то само защото преди това ние сме отхвърлили техния талант и тяхното изкуство. Това е чудовищно. Но това е разплатата за нас. Ето, затова се чувствам толкова зле.

Денисов погали Настя по главата и застина така, усещайки с цялото си тяло болката, която пронизваше тази измъчена жена.

— Горкото момиче! — прошепна той. — В каква мръсотия те потопих! Но нали никой, освен теб, не би могъл да разкрие Исмаилов. Само ти си видяла странностите в поведението му! Само на теб е показал филма си за музиканта и неговия дядо. И само ти можеше да го свържеш със сценария, който ни даде Светлана.

— Да — също толкова тихо прошепна Настя, облизвайки сълзите от устните си, — само аз.

ДЕН ТРИНАЙСЕТИ

Настя не помнеше коя поред ѝ беше тази нощ, прекарана почти без сън. Ужасът от вчерашното произшествие ѝ пречеше да се съсредоточи. Тя се опитваше да концентрира мислите си върху Макаров: кой е той и къде трябва да го търсят, но вместо това, мислеше за Дамир и неговите филми, за нещастната Светлана, за смазания от мъка малък Влад, за болния човек без документи, който бе убил момичето и който със сигурност беше един от клиентите и потребителите на творбите на Дамир и неговия екип. А може би именно Дамир е Макаров? Или все пак Макаров е Уздечкин? Уздечкин беше по-подходящата фигура, той отговаряше за безопасността. Но кой знае? Единственото, в което Настя беше напълно сигурна, беше, че Макаров не е Семьон — прекалено много изпъкваше. Впрочем често се случва точно така, за това е писал още Едгар По: поставят на лично място онова, което искат да скрият. Пък и фамилното име на Семьон не се знае, голям майтап ще бъде, ако по документи той се окаже Семьон Макаров.

За какво е нужен Макаров? — размишляваше Настя, втрещена в щората на прозореца, цвят слонова кост. — С организационните въпроси се занимава Семьон, това е свършено очевидно от разказа на Светлана. С художествената част — Исмаилов, с безопасността — Уздечкин, всички останали функции имат второстепенен, спомагателен характер и не могат да се изпълняват от шеф.

Може би това не е човек, а просто име, символизиращо ръководителя, лицето, което взема решенията? Та да могат да казват на клиента: „Ще питам Макаров“, „Както реши Макаров“, „Макаров нареди...“, макар че във всеки конкретен случай това може да бъде и Дамир, и Котачето, и Семьон, и кой знае кой друг. Нито Света, нито Влад са виждали друг човек, освен Семьон. На снимките те със сигурност щяха да се запознаят и с Дамир, и с Котачето, и с някого друг, който се занимава с апаратурата, камерата, осветлението. Но след това те вече никого нямаше да могат да идентифицират, нито пък да

дадат някакви показания. Клиентите, разбира се, трябваше да познават и Дамир, и Котачето, и Семьон, но къде са те, тези клиенти! Има един, и той е невменяем, не може да се вярва на думите му, той сега изобщо не може да каже нещо свързано. Задънена улица. Много задънена. И нито една ценна улика, само догадки. Онези, които са известни, поточно разкрити, няма кой да ги идентифицира. Не се знае кой е и къде се намира човекът, когото може да идентифицира Влад. Единствената надежда е Москва, но това може да се проточи с месеци... Докато в Москва съберат данните за познатите и връзките на Алфьоров през целия му живот, докато проверят дали някой от тях е свързан с престъпния свят... И цялата тази гигантска и къртовска работа може да се окаже извършена напразно, защото Алфьоров е станал свидетел на убийство и само това е било достатъчно да решат, че е опасен. Личността на човека, когото той е видял, не играе никаква роля. Но въпреки това отговорът от Москва е важен: нали ако един човек е убит, а трупът му не е намерен в санаториума, някой трябва да го търси. Никой от жителите на Града не е изчезнал, това е вече проверено. Ами ако изобщо никой не е убит, а просто са хванали и отвели някого понадалече? Тогава е важно кой е направил това и защо толкова се е уплашил, когато Николай го е видял. Не, няма изход — ще трябва да се чака. По друг начин тя, Настя, не може да се докопа до него. Вярно, има надежда Дамир или Котачето да се срещнат с него, но това е вече грижа на Старков и неговите хора.

Настя си преповтори наум въпросите, които не биваше да забрави да зададе на Старков, той щеше да ѝ се обади според уговорката в седем сутринта.

* * *

Анатолий Владимирович и този път не изневери на правилото си да бъде точен. Червената лампичка на апарата светна точно в седем.

— Искам да ви информирам, че е възбудено дело за убийството на Коломиец. Засега няма да вдигат шум, не е необходимо. Виновният е задържан на местопроизшествието от очевидци и е настанен в болница до излизането му от „острото“ състояние. Личността му е установена, това е жителят на Града Юрий Фьодорович Марцев, завуч

в едно от градските училища. По всичко личи, че има шизофрения. Доволна ли сте?

— Да. Научихте ли нещо за бунгалата в оградената зона?

— Разбира се, Анастасия Павловна. Снощи не успях да ви кажа, а когато се случи всичко това, някак не ни беше до това. Бунгалата се наемат чрез търговския отдел на санаториума. При това не се изискват документи. Плащай и живеи, колкото си искаш. Може да плати всеки и да назове всякакво име, администрацията регистрира плащането и не се интересува от нищо друго. Тъй като наемът е супервисок, между наемателите няма дрипльовци, хората са предимно солидни. Изтича срокът на наема, ключът се връща в службата — и всички са доволни.

— Ами камериерките? Те чистят ли в бунгалата?

— Улучихте десетката. Разбирате ли, при такава организация на наемането бунгалата се използват главно за увеселения или за срещи с жени. В такива ситуации посещението на камериерката невинаги е уместно. Затова при плащането на клиента винаги се задава въпросът необходимо ли му е почистване и ако да, по кое време на деня. Някои изобщо отказват.

— Анатолий Владимирович, в тази посока трябва да се поработи. Разбирам, че е трудно това да се направи така, че интересът ни към бунгалата да не бъде забелязан, но моля ви, постарайте се. Анатолий Владимирович...

Настя се запъна и млъкна.

— Да? Слушам ви, ало!

— Искях да кажа... Вие изпълнихте обещанието си, а аз моето — не. Вие уредихте въпроса с Коломиец, а аз така и не съм разкрила Макаров. Все още нищо не излиза.

— Всичко разбирам, Анастасия Павловна, снощи бяхте разстроена, на ръба на нервна криза, затова не обмислихте добре обещанието си. Не сме се и надявали да успеете за тази сутрин. За нищо не се тревожете, имаме време. Едуард Петрович нареди да ви попитам ще обядвате ли с него.

— Кажете на Едуард Петрович, че му благодаря за грижите, но днес ще си остана тук. Кога ще ми се обадите пак?

— Когато кажете.

— Тогава довечера, към осем часа. Ако стигна до някакви изводи, ще остане време за проверка.

— Разбрахме се. В двайсет нула нула.

Настя прибра апарата и отново се мушна в леглото. Чувстваше се абсолютно скапана. Като се поизлежава още един час, реши да не слиза за закуска. Направи си кафе, сложи чашата на нощното шкафче до леглото си, донесе от банята пълна гарафа вода, сложи я до вдигащата пара чаша, пак там се намери място и за бързовара, кутията със захар, пакета бисквити, пепелника и цигарите. „Сега мога да не ставам чак до довечера — мрачно се усмихна тя и се пъкна под топлото одеяло. — Мързелът е основното ми качество, дума да няма.“

Малко след единайсет Настя чу по коридора да се приближават стъпките на Регина Аркадиевна: тежки, колебливи заради болния крак, придружени с мекото потропване на бастуна. Когато стъпките стигнаха до вратата на Настя, се чу непознат женски глас:

— Регина Аркадиевна, вас търсех.

— Кажете.

Старицата се спря, явно нямаше намерение да кани гостенката в стаята си.

— Аз съм майката на Оля Родимушкина, прослушахте я преди месец, спомняте ли си?

— Спомням си. Вашето момиченце е много старателно, но не обича музиката. Няма смисъл да я мъчим напразно. Нали още тогава ви го казах?

— Регина Аркадиевна, грешите. Оля иска да взема уроци, много иска. Може би все пак ще се съгласите...

— Не, мила, не обичам да изтезвам деца. Вашето момиченце е много добро, не иска да ви огорчава и затова полага старания. Но тя не желае това. Аз никога не греша за такива неща. Имам ученици без капчица талант, но те обичат музиката и са готови да ѝ служат, а за мен това е най-важното.

— Регина Аркадиевна, тя мечтае вие да ѝ преподавате. Много ви моля... Знам, че не вземате пари за уроците, но може би като изключение?... Умолявам ви. Ще плащам за дъщеря ми, само я вземете.

— Много съжалявам — чу се как старицата въздъхна, — но сте дошли напразно. Не ми се сърдете. Всичко хубаво.

* * *

Към пет часа Настя все пак огладня. До вечерята оставаха два часа, нямаше да издържи толкова време. Тя неохотно се облече и слезе в бара, като се надяваше да утоли глада си с пасти. Провървя ѝ, освен пасти, в бара имаше и сандвичи. Настя доста се усъмни колко пресен е пушеният салам, но кашкавалът беше напълно годен за употреба.

Обикновено полупразен, сега барът беше съвсем пуст, освен момчето на бара, в салона нямаше нито един човек.

— Ден на здравето ли е днес в санаториума? Никой не яде сладко и не пие алкохол, така ли? — пошегува се Настя, докато чакаше да се свари кафето в джезве, поставено на нажежен пясък.

— Ама вие не знаете ли? Днес имаме спектакъл на известен сатирик, киносалонът е претъпкан, дори от Града дойдоха хора. Кога ще имат друг случай да видят на живо Рудаков! — Докато обясняваше, барманът ловко си служеше с джезвето, току го местеше по пясъка и същевременно режеше кашкавал и вадеше от хладилника пасти.

Поради липсата на посетители в бара дори не бяха пуснали музика. Настя се размекна от сладкото, в тишината нищо не я разсейваше и тя потъна в размисли, без да забелязва как минава времето.

След шест часа барът постепенно започна да се пълни с хора. Спектакълът беше свършил. Сега тук ще стане шумно, помисли си Настя, ще пуснат музиката и ще бъде невъзможно да се мисли. Трябваше да си иде в стаята, да се опита да продължи превода, съвсем беше изоставила своя Макбейн.

Откъм бара към нея приближаваше Уздечкин с бутилка бира и две чаши в ръцете. Подире му ситно пристъпваше момиче с толкова тясна пола, че крачките ѝ едва ли бяха широки и сантиметър. Срещнал погледа на Настя, масажистът се поспря до нея.

— Днес не дойдохте на масаж — каза той. — Гърбът безпокои ли ви?

— Както обикновено.

Тя гледаше да отговаря колкото може по-спокойно.

— Ако не искате да идвате, предупредете ме. Ще сложа във вашия час някого друг. Днес изгубих напразно четирийсет минути.

— Ще идвам — виновно отговори Настя. — Извинете. Успах се.

Докато се качваше към стаята си, тя живо си представяше как ще отиде при Уздечкин и ще му позволи да гали и мачка гърба ѝ. Убиец... Такъв добродушен дебеланко, хем и прякорът му е гальовен — Котачето. Ами ако пак е сгрешила? През последните дни често ѝ се случва. Явно аналитичният механизъм се беше повредил. Не биваше да се захваща с тази работа. Нищо няма да излезе. Денисов я е надценил.

В стаята на масата я очакваше дебел плик (Шахнович имаше ключове от всички стаи, за което честно я беше предупредил). Настя го отвори и извади дълъг списък със сведения за наемането или купуването на нежилищни помещения в Града. Тя беше помолила Старков да я снабди с тази информация, защото нали трябваше да започне отнякъде, търсейки мястото, където са били снимани тези зловещи видеофилми. Списъкът беше внушителен, но само няколко места събудиха подозренията на Настя. До повечето от позициите беше отбелязано, че помещенията са наети от фирми и организации, членове на Съюза на предприемачите, тоест намиращи се под контрола на самия Денисов. Останалите неотбелязани помещения бяха стотина, от тях около осемдесет се намираха или в жилищни блокове, или в непосредствена близост до входове на магазини и други често посещавани места. Едва ли те могат да бъдат използвани за такива снимки, реши тя, защото в тях не само трябва да се доведат изпълнителите, но и от тях да се извадят трупите. Впрочем, ако се работи нощем, май няма никакво значение... Не, има значение, поправи се тя. Жертвите едва ли умират мълчаливо, те сигурно крещат. Ще трябва да отхвърли жилищните блокове. Остават трийсет и седем помещения, които трябва да се проверят.

След като продиктува по телефона на обадилия се, както винаги навреме, Старков номерата от списъка на наетите помещения за проверка, Настя се опита да се заеме с превода. Но работата не вървеше. През всеки три-четири пасажа тя се натъкваше на дума, фраза или мисъл, които отклоняваха съзнанието ѝ към Макаров и неговата група. Тя замираще, вцепенена, пред пишещата машина, дори забравяйки да сваля пръстите си от клавиатурата. Към полунощ, когато се видя, че е превела само четири страници, Настя ядосано затвори

машината, разбрала, че перифразайки поговорката: една глава не може да се сцеди на две.

Вече в леглото, тя си помисли как ще лежи на масажната маса — съвсем беззащитна пред убиеца Уздечкин, и мислено се поправи: не, Котачето, Дамир и всички останали никого не са убивали лично. Убиват клиентите, а тази компания само организира и създава антуража, а после заличава следите и крие трупове. Всички те са организатори, помощници, някои вероятно са и подстрекатели, например вербовчиците на клиентелата. Но преки изпълнители сред тях няма. А срещу Макаров, ако той изобщо съществува, не може да се повдигне никакво обвинение. Освен за общото идеологическо ръководство, но иди, че го докажи...

* * *

Докато Настя прекара целия ден в размисли, отдадена, меко казано, на почти неподвижен начин на живот, Анатолий Владимирович Старков, обратното — цял ден се лута, дава указания, обажда се по телефона, изисква, приема съобщения, благодари, хапвайки в движение по някой сандвич с парче студено месо. Да сложиш такава една тиха госпожица начело на детективска агенция, то значи да ѝ дадеш на разположение поне четирийсет души, мислеше си той, докато организираше събирането и проверката на сведенията, поискани от Каменская.

Към полунощ на бюрото му вече лежаха отчетите за проверката на двайсет и две от изброените трийсет и седем помещения; за лицата, наели бунгалата в санаториума през последния месец; за контактите на Исмаилов и Уздечкин през днешния ден. Нищо, за което да се заловиш, нито едно миниатюрно фактче. Наистина предстоеше да се проверят още петнайсет помещения, а и далеч не всички лица, наели бунгалата, бяха идентифицирани напълно. Може би утре ще му провърви повече...

Исмаилов цял ден бе седял в своя апартамент, никой не бе идвал при него. Уздечкин до шестнайсет часа се бе намирал на работното си място (списъкът на болните, на които бе правил масаж, беше приложен), от шестнайсет до осемнайсет бе присъствал на спектакъла

на известния писател сатирик Рудаков, след спектакъла бе отишъл в бара на санаториума, където бе седял с момиче (данните за него бяха приложени) до двайсет часа и трийсет и пет минути, след което се бе прибрал в жилището си заедно с момичето. Момичето си бе тръгнало от Уздечкин към двайсет и три часа, а той си бе останал вкъщи. Не всички хора, с които бе общувал по време на спектакъла и в бара, бяха зафиксирани. Слаба работа.

За разлика от повечето свои познати, Анатолий Владимирович Старков не беше твърде емоционален човек. Той рядко се ядосваше и почти никога от нищо не се обиждаше. Беше му непознато раздражението и той не знаеше що е завист. За сметка на това много добре разбираше що е честна дума, задължения и поети ангажименти.

Когато бе постъпил на работа при Денисов, той веднъж завинаги бе избрал пътя си и не смяташе, че след това е възможно да си губи времето за морални оценки. Щом Ед Бургундски е казал какво трябва да се направи, значи той, Старков, трябва да го прави и няма право да мисли харесва ли му то или не. Да си мислил по-рано, казваше си той, да си мислил тогава, когато още като млад офицер от КГБ имаше избор. Той беше направил този избор трудно, не един месец бе размислял, преди да приеме предложението на Денисов. Но след като бе взел решението, бе сметнал, че няма право да се оглежда наоколо и да съди и преценява другите хора и техните постъпки. Както щраусът заравя главата си в пясъка, така и Старков се бе разграничил от целия свят, бе стеснил този свят до изпълнение на задълженията, платени от Денисов. Затова когато един от най-близките му помощници днес каза: „Докъде я докарахме! Вече ни командва някаква хлапачка!“, началникът на разузнаването дори не разбра за какво му говорят. Никой никого не командва, просто се е намерил човек, който поради ред обстоятелства знае по-добре какво и как трябва да се направи. При други обстоятелства този човек е самият той, но се случва и да са други. Толкоз. А пък че Каменская била хлапачка, това са пълни глупости. Тя е много сериозна, много благоразумна и много привлекателна млада жена. На снимката, която Шахнович му бе дал веднага след пристигането ѝ, тя наистина изглежда грозничка, но Анатолий Владимирович не вярваше твърде на снимките. А в живота тя е почти красавица. И той изобщо не се чувства унижен от

сътрудничеството си с нея, напротив, именно той пръв предложи да използват услугите ѝ, защото това е в интерес на работата.

На Старков му хареса, дето тя тази сутрин заговори за неизпълненото обещание — той ценеше хората, които не забравяха задълженията си. А освен това в душата му трепкаше едва забележимо чувство на благодарност към Анастасия Каменская, задето тя бе изхвърлила Льова Репкин. Не, началникът на Денисовото разузнаване не беше чак толкова студенокръвен. Все пак имаше хора, които той откровено не харесваше.

ДЕН ЧЕТИРИНАЙСЕТИ

На връщане от закуска Настя отново видя в хола Игорьок, който явно наистина бе изгубил битката с рапсодията на Лист и бе дошъл за допълнителен урок.

— Какво, млади гению, от училище ли си избягал? — подкачи го тя.

— Здравейте! — радостно подрипна момчето. — И без това първият час е физическо, а вторият — ботаника. А за третия ще успея да се върна.

— Какво имате третия час? — строго попита Настя.

— Математика. Никога не пропускам математиката.

— А ботаниката значи може?

— Ами — Игор пренебрежително махна с ръка, — ботаниката не е мъжка работа. Пеперудки-цветенца, плодници-тичинки — ужасна скука!

— А математиката е мъжка работа, така ли излиза?

— Разбира се. Математиката, физиката, химията, историята — един истински мъж трябва да знае всичко това.

— Я го виж ти! — Настя приседна във фотьойла до него. — Интересно разсъждаваш. А какво друго трябва да знае и може истинският мъж?

— Трябва да разбира от коли и от оръжие — уверено отговори младият музикант. — Защото има хора, дето не различават волво от мерцедес.

„Например аз — веднага му отговори мислено Настя. — Но за щастие не съм мъж, иначе ти щеше да престанеш да ме уважаваш. И аз не мога да отлича беемве от опел...“

— Лошо ли ви е? — Гласът на момчето стигаше до нея сякаш през памук. — Ще повикам някого... Толкова сте бледа!

Тя с усилие завъртя глава и внимателно се изправи на крака.

— Стаята ми е тук. Сега ще си легна и всичко ще мине.

Настя не усещаше пода под краката си, всичко плуваше и се въртеше, тя дълго не можа да улучи ключалката и когато влезе в стаята, рухна на леглото.

В медицината това се нарича „криза на съдовете“.

Не включи телефона и пропусна обаждането на Старков в единайсет без четвърт. Не беше забравила, че той ще се обажда, но нямаше сили да стане. Коварните съдове пак я подведоха в най-отговорния момент.

* * *

Като не чу по телефона Настя в уговорения час, Старков започна да опитва всеки петнайсет минути, докато не усети, че става нещо лошо. Тогава се обади на Шахнович. — Женя, веднага потърси Каменская.

* * *

Женя внимателно побутна вратата и се убеди, че е заключена.

Извади дубликат от ключа на стая 513 и влезе. Настя лежеше неподвижно, с бяло като платно лице. Дори нейните много светли очи изглеждаха тъмни на фона на мъртвешки бледата кожа. Женя ненапразно бе прекарал в санаториума почти четири месеца. Като поддържа китката на Настя, той без разрешение отвори нощното шкафче и когато видя няколкото ампули амоняк, с удовлетворение разбра, че не е сбъркал диагнозата. В шкафчето намери и неотворен пакет чай.

Амонякът и силният горещ чай, в който Женя щедро сложи шест бучки захар, я ободриха.

— Чувствам се добре — повтаряше тя, — само че съм много слаба, краката не ме държат.

— Къде е телефонът?

— В сака, под леглото.

Шахнович включи апарата и набра номера на Старков. Размениха си няколко думи, после той даде слушалката на Настя.

— Анатолий Владимирович — като се задъхваше леко от слабост, каза тя, — разбрах. Всичко сме вършили неправилно. По-точно, аз съм сбъркала. Обърках и вас. Трябва да се проверят още две неща. За едното ще се погрижа аз, а второто ще трябва да проверите вие. Довечера ще ви кажа кой е Макаров.

Женя за пръв път в живота си разбра какво означават думите „да умреш на поста си“.

* * *

Преди да изпрати на Каменская отчета за резултатите от изпълнението на последната ѝ молба, Старков показа списъка на Едуард Петрович.

— Нищо не разбирам. — Денисов сви рамене и след като два пъти препрочете листа, го остави на бюрото. — За какво ѝ е това?

— Обаче забавно списъче, нали? — замислено отвърна Старков. — И досега не мога да разбера защо вас ви няма в него. Точно там ви е мястото, не намирате ли?

— Не намирам — рязко го пресече Денисов. — И тук съм си добре. Живея, както ми е удобно, а не така, както ме задължава положението ми. Изпрати списъка в санаториума. Това момиче знае какво върши.

* * *

Привечер Настя съвсем се оправи. Женя изпрати при нея медицинска сестра, която ѝ би инжекция, след два часа — още една и тържествено обеща до утре нищо да не казва на лекаря Михаил Петрович.

* * *

Настя грижливо се гримира и преобрази лицето си до неузнаваемост: върху него, като върху чист лист, тя можеше да нарисова каквото си пожелае — от невинен ангел до жена вамп. Дълго и придирчиво си избира дрехи, накрая се спря на тесните черни панталони и черното поло, за да изпъкне разпуснатата ѝ дълга светла коса. Не беше си взела украшения, за което в този момент искрено съжали: тънката сребърна верижка щеше да е много на място върху матовата черна повърхност на полото. „Карай да върви, ще изляза, както съм“ — реши тя и леко докосна шията и косата си с дебелия стъклена запушалка на флакона „Клима“.

Не беше сигурна, че ще намери Дамир веднага, но се надяваше да има късмет. В живота трябваше да работи закон за равновесието: щом допусна толкова грешки и недомислия, не може на всичко отгоре да няма и късмет. Това ще бъде просто несправедливо.

И наистина ѝ провървя, макар и не веднага. Дамир го нямаше в апартамента, но тя го намери в бара. Исмаилов пиеше коняк, но очевидно беше започнал това мероприятие току-що, защото не беше пиян. Е, Настася, напред, ще вземем походката назаем от една актриса, гласа — от друга, усмивката — от трета. Истинската Настя Каменская днес няма работа тук, тя остана в стая 513.

— Здравей, мили.

Тя леко целуна Дамир по бузата и седна срещу него. Той дълго мълчаливо се вира в лицето ѝ, подпрял брадичката си с длани, сякаш обмисляше нещо.

— Значи съм бил прав — каза най-сетне.

— За какво си бил прав?

— Че си преструвана. Отдавна го подозирах. Горкичката грозничка стара мома! И през цялото това време тайно си ми се подигравала, нали?

— Да. Ти нищо не разбираш от жени, Дамир. Доверяваш се само на очите си, но това е разбираемо — нали си кинорежисьор. За теб е важна зрителната картина. Не ми се сърди.

— Но какво е станало с тебе? За толкова дни за пръв път сама идваш при мен, по-рано аз тичах подире ти и те придумвах като последен глупак. Променила си отношението си към мен, така ли?

— Не е там работата. Имах неприятности, прекрасно го знаеш. Сега те благополучно се изпариха. Затова дойдох при теб.

— Защо? Искаш да отидем в моя апартамент ли?

— Не. Искам да те помоля да ми посвириш.

— Какво?

От изненада Дамир несръчно замахна с ръката, в която държеше чашката, няколко капки коняк се плиснаха на масата.

— Искам да ми посвириш — повтори Настя. — Нали си музикант, композитор. Видях филма ти и чух музиката ти към него, тя ми харесва. В киносалона има роял. Защо не ми доставиш това удоволствие?

— Така де, защо пък не? — позасмя се той малко горчиво. — За нищо друго не ставам, освен за свирач, акомпаниращ на твоите преживявания. Поне преживяванията ти истински ли са или и те са чиста преструвка?

— Истински са, можеш да бъдеш сигурен.

Мълчаливо, като чужди хора, те стигнаха до киносалона. Дамир се качи на сцената, отвори рояла, повъртя столчето, което след урока на Игорьок беше твърде високо, взе няколко акорда, за да провери настройката. Настя си избра място на първия ред, по-близо до рояла.

— И какво да ти изсвирия, фалшива моя Анастасия? — насмешливо попита той. — Нещо от популярната класика? Или предпочиташ джаз?

— Някаква импровизация. Можеш ли?

— Мога. Аз всичко мога. Свирач за всичко. На каква тема ще обичате?

— Изсвири мен. Как отначало бях смачкана, напласена, защото имах неприятности и не знаех как ще свърши всичко това. И как после дойде облекчението и аз се преобразих, станах свободна и спокойна.

— На вашите услуги, госпожо.

Дамир засвири, а Настя се заслуша. Не така, както слушат музиката истинските меломани, не така, както обикновено слушаше самата тя, потапяйки се в звуците и позволявайки им да я водят подире си. Тя слушаше музиката на Дамир като аналитик, съпоставяше я с онази, която вече бе слушала и във филма, и на касетата, взета от малкия Влад. И изпитваше едновременно радост и болка, защото нейната догадка се потвърждаваше и тази догадка беше наистина ужасна. Всички разноцветни и различни по големина пръстенчета, разхвърляни по пода в хаотичен безпорядък, безпогрешно се нанизаха

на пръчката като в онази детска игра — пирамидката, и я запълниха почти до върха. Значи правилно беше избрала пръчката.

Дамир завърши музикалната фраза и свали ръцете си от клавиатурата.

— Стига ли толкова?

— Стига, благодаря ти.

Настя стана и без да продума, тръгна по пътеката покрай редиците столове към изхода от салона. Нито веднъж не се обърна и така и не разбра какво беше лицето на Дамир, докато той гледеше подире ѝ. И много би се изненадала, ако някой ѝ кажеше, че в очите му е имало тъга.

* * *

Днес Анатолий Владимирович трябваше да се обади в девет вечерта. Дотогава Настя вече беше получила от предвидливия Шахнович нов списък, много по-кратък от предишния. Тя го прегледа и нещо болезнено я прониза в гърдите. Още едно пръстенче се наниза на пръчката и се вписа в общата конструкция.

— Проверете, моля, номер осемнайсети от списъка — помоли тя Старков.

В слушалката се чу шумолене на хартия — той прелистваше копието пред себе си.

— Осемнайсети ли, добре ли чух? — В гласа му прозвуча неподправено изумление.

— Осемнайсети — твърдо каза Настя. — Онова, което търсим, трябва да се намира там.

— Добре. Кога си лягате?

— Ще чакам да ми се обадите.

— Тогава заключете вратата и не изключвайте телефона.

* * *

След като даде необходимите разпореждания, Старков се обади на Денисов.

— Струва ми се, че тя е полудяла — спокойно съобщи той. — Може да се предполага какво ли не, само не и това. Дадох указание на моите хора да проверят, но си е чисто губене на време.

— Всичко е възможно — неопределено отвърна Едуард Петрович. — Тя преживя няколко тежки дни. Съгласете се, не ѝ беше лесно да реши относно нашето предложение, а и за отношението си към Исмаилов. Мисля, че все пак са били близки, просто тя го крие. А и убийството на момичето — Разбира се, Каменская не е полудяла, но може нещо да се е размътило в главата ѝ. Какво пък, ще видим!

— Ами ако излезе истина?

— Ще видим — повтори Денисов. — Нека не гадаем предварително.

* * *

След два часа и половина при Старков дойдоха помощниците му, които бяха проверявали „номер осемнайсети“. Преди още да кажат нещо, Анатолий Владимирович разбра всичко по физиономиите им. Докато слушаше доклада им, той се вледеняваше вътрешно. Такова нещо не би могъл да предположи дори в най-смелите си догадки.

— А също намерихме ето това, в стаята, където стои апаратурата, беше паднало зад дивана.

Старков въртеше в ръцете си гребенче за коса, изящно, сребърно, с малка розичка от люляков китайски бисер. Той знаеше чие е гребенчето. И какво да прави сега с всичко това? Господарят няма да го преживее...

* * *

Лампичката на слушалката светна в дванайсет и нещо през нощта. Настя моментално я вдигна, място не си беше намирала, докато бе очаквала обаждането, и не беше откъсвала поглед от телефона.

— Права излязохте. — Гласът на Старков звучеше малко глухо и неуверено. — Но има едно обстоятелство... Бих искал да се посъветвам с вас. Как можем да го направим?

— Не знам...

Настя изведнъж се обърка. Тя внезапно разбра, че подсъзнателно е очаквала да чуе съвсем друго. Логиката ѝ бе повтаряла и диктувала едно, но емоциите се бяха съпротивлявали, бяха жадували за опровержение. Колко жалко!

— Не може ли да се отложи за утре?

— Не е желателно. Сутринта ви очаква Денисов. Дотогава трябва да знам какво да му кажа.

— Добре — въздъхна тя, — пратете кола.

— След десет минути пред главния вход. Номерът на колата е 57–83.

ДЕН ПЕТНАЙСЕТИ

Старков я закара в разкошния апартамент, предназначен за настаняване на гостуващите на Денисов хора, които по едни или други причини не искаха или не обичаха да живеят в хотел.

Проблемът наистина се оказа сериозен.

— Та какво ще ме посъветвате, Анастасия Павловна? Да кажа ли на Денисов за внучката му или да си премълча?

— Абсолютно ли сте сигурен?

— Нямам нито капчица съмнение. Гребенчето е уникално, изработено е по поръчка. Аз лично се занимавах с това. Едуард Петрович го подари на Верочка за четиринайсетия ѝ рожден ден.

— Възможно ли е тя да го е преподарила на някого? На някоя своя приятелка?

— Едва ли. В семейство Денисови се отнасят с уважение към подаръците. Особено самият Едуард Петрович. Постоянно пита: „Ами защо не носиш моя подарък? Не ти ли харесва?“ Не, не би посмяла.

— Затова пък е посмяла да направи много други неща — натърти Настя. — Боже, защо хората сме толкова слепи по отношение на близките си? Винаги сме сигурни, че знаем и кътните им зъби, а после нашата увереност причинява трагедии.

— Не — уверено повтори Старков. — Тя може да е изгубила подаръка от дядо си само случайно. Тя е добро, чудесно момиче, просто някакъв негодник я е оплел...

— Дали не е онзи студент, в когото е влюбена? — позасмя се Настя. — Ако наистина е чудесна и добра, може да се е съгласила на това от любов към него, за да му помогне да спечелят пари. А той я е използвал. Ето ви още един член на Макаровия екип.

— И все пак, Анастасия Павловна — настойчиво повтори Старков, — какво ще ме посъветвате?

— Да мълчите. Вие лично намерете този студент, с Вера също поговорете лично. По-нататък — според ситуацията. А засега премълчете.

— Благодаря ви — облекчено въздъхна Старков.

— За какво?

— И аз самият смятах, че не бива да казвам на Денисов за Вера. Но се страхувах, че вие ще настоявате.

— Защо ми трябва да настоявам, Анатолий Владимирович? Това изобщо не ме засяга. Искяхте Макаров — получихте го. Останалото не е моя работа.

— Знам ли ви вас! — засмя се Старков. — В главата ви се вършат такива неразбираеми неща, че е невъзможно да се предугади ходът на мислите ви. Знам ли какво можеше да ви хрумне! Между другото още одеде исках да го кажа, но не посмях: днес сте необикновено красива.

— Постарах се — благодарно му се усмихна в отговор Настя. — Ще ви върна комплимента: беше ми приятно да работя с вас. Товарех ви с безброй идиотски задачи, а вие безропотно изпълнявахте всичко и нито веднъж не ме попитахте за какво ми трябва. Това ми говори, че сте ми имали доверие и сте били сигурен, че знам какво върша. В моята служба не е така.

— Ще си призная, Анастасия Павловна, имаше един момент, когато се усъмних. И дори го споделих с Едуард Петрович. А той ми отговори: Това момиче знае какво върши. Така че друг заслужава комплимента ви. Знам, глупаво е да питам за това, но все пак... — Старков млъкна, не посмял да продължи.

— Питайте, питайте. Нали ще прекараме тук цялата нощ. И без това не мога да заспя, така че да си поприказваме.

— Как се сетихте?

— Едно момченце ми помогна. Каза, че истинският мъж трябва да разбира от коли и от оръжие.

— Право е било — кимна Старков.

— Сигурно. Ето вие например можете да отличите мерцедес от волво, нали?

— Естествено.

— А пистолет ТТ от „Берета“?

— Ама разбира се, това е елементарно.

— Ами „Валтер“ от пистолет „Макаров“?

— Господи! — ахна Старков.

* * *

Едуард Петрович Денисов не повярва на ушите си, когато пристигналите на сутринта Настя и Старков му разказаха за жилището на Регина Аркадиевна Валтер.

— Но аз лично прокарах идеята като благотворително дело да ѝ се предостави част от триетажната къща! Педагог, ползващ се с всеобщо уважение, отгледал такива известни изпълнители, трябва да има жилище, в което да има място за роял, за заниманията ѝ с учениците. Тя трябва да живее в достойни условия и да не се безпокои, че музиката пречи на съседите, които имат малки деца. Лично аз, със собствените си ръце... Дори заделих пари за това. Специално напомних да изпратят майстори, които да направят стените звуконепроницаеми. Боже мой! Боже мой!

— Късно сте се сетили — каза Настя. — Тя вече е била унижена и осакатена. Гениален педагог и композитор, тя е била отхвърлена заради лицето и куцането си. Кой знае защо, в нашата страна не умеем да се държим с инвалидите като с равни. Вие сте ѝ дали достоен живот, но първо — късно, а второ — само частично. На нея ѝ трябват много, много пари. Разказала е за това на моя колега от Москва. Парите ѝ трябват, за да може свободно да се занимава с музика и да не се чувства малоценна поради старческата си немощ. Вярно, тя го е уверявала, че печели от уроци. А после аз съвсем случайно подслушах един разговор, от който разбрах, че не взема пари от учениците си. Работи безплатно, но само с деца, които истински обичат музиката. А пари получава от друг източник.

— Но защо именно това? Защо печели по такъв чудовищен начин?

— Защото ни мрази, всички нас, и отмъщава. Не искахте моето изкуство, нали? Не искахте да слушате и да признаете моята музика? Тогава ето ви я, аз пак ще я създавам, и под нейните звуци ще умираме вие и вашите близки. Отначало мислех, че самият Исмаилов пише музиката. После, когато подозренията ми твърде много се усилиха, го помолих да ми изспири една импровизация и се убедих, че музика като на касетата, предназначена за филма с убийството на Светлана, той никога няма да напише. Класата му не е тази. Безспорно той е

талантлив, но не е гениален. А онази музика е написана от гений. Хем той неведнъж ми е повтарял, че Регина е гений, а аз не му обръщам внимание. Имаше и един случай, който аз буквално изтървах от погледа си. Ако си го бях спомнила навреме, може би Светлана щеше да е жива. Не мога да си простя.

— Какъв случай?

— Веднъж стоях на балкона и чух част от разговора на Валтер с Дамир. Ставаше дума за някакъв филм. Прибрах се в стаята си, а те явно са чули тропването на балконската врата и Регина веднага дотича — уж да ме запознае с ученика си. Всъщност са се опитвали да разберат дали съм чула нещо, което би могло да ме наведе на неудобни за тях мисли. И после Исмаилов през цялото време ме лъжеше. Аз го забелязвах, но се стараех да не обръщам внимание. Като си спомням сега, излиза, че всичките му лъжи се подреждат в схемата. Много дреболии са ми се набивали в очите, а аз не съм искала да ги видя. Например вечерта, когато убиха Алфьоров, Регина я заболял кракът и Уздечкин дойде специално да ме помоли да я наглеждам, да ѝ помогна, ако трябва. А през това време из санаториума се е разхождал някой, от когото те са искали да ме опазят, и чисто и просто са ме „вързали“ за болната ми съседка. Мисля, че това е именно човекът, чийто труп е легнал в мазето последен. Той е единственият убит мъж, всички останали са жени и момичета. Вашето Градско управление сега ще има работа за цяла година.

Настя млъкна. Тя живо си представи мазето в къщата на Регина Аркадиевна, откъдето ще започнат да вадят циментирани трупове, и потрепери като от студ.

А тя, глупачката, се страхуваше от Денисов и неговата мафия. Нима те са страшни, когато съществуват такива...

— Вземете ми билет за утре, Едуард Петрович — помоли тя. — Искам да си замина.

* * *

Женя Шахнович грижливо намести багажа на Настя в двуместното купе на спалния вагон и деликатно излезе на перона, за да я остави насаме с Денисов. През прозореца Женя виждаше как мърдат

устните им, дори му се струваше, че разбира отделни думи. Ето, Едуард Петрович извади от портфейла си билета и го сложи на масичката. Ето, движението на устните им поспря, възцари се неловко мълчание и лицата на двамата станаха напрегнати. Денисов кимна и направи крачка към вратата — намери се да си тръгне. Каменская каза нещо подире му — явно неочаквано, защото Денисов рязко се извърна. Настя се надигна срещу него и нежно го целуна по бузата. Двата се усмихнаха, но кой знае защо — тъжно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.